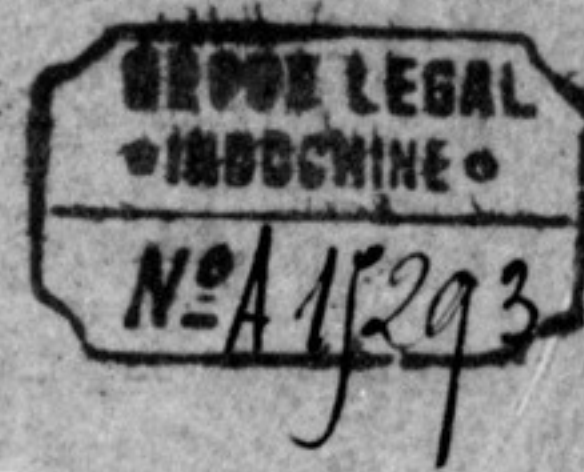
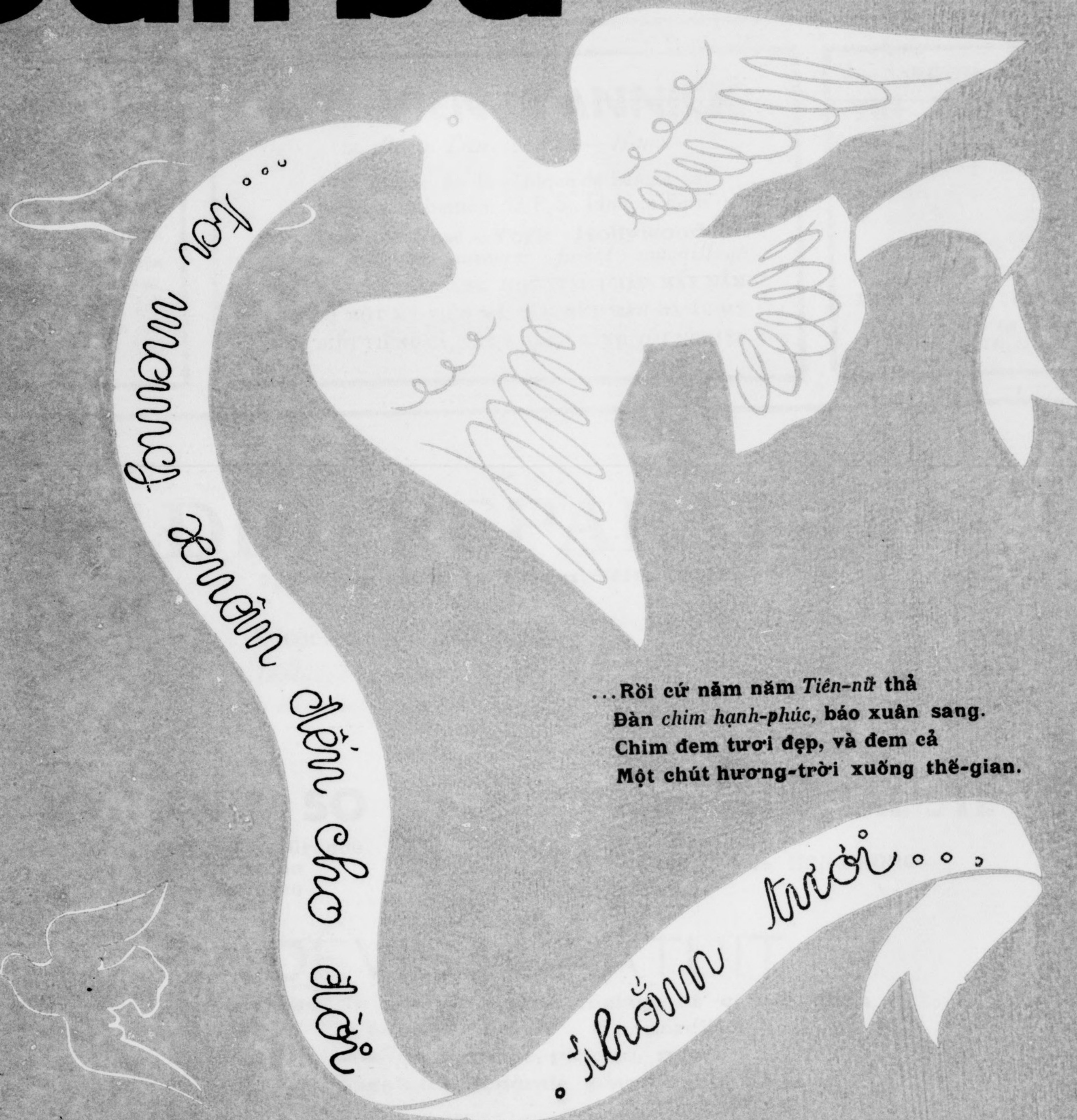

15/1/40

SỐ MƯỜI HAI MƯỜI
TUẦN BÁO
Đán-bà

C.811

TUẦN BÁO DÂN BÀ

NHÀ CHUYÊN-MÔN CHỤP ẢNH MỸ-THUẬT
 PHÓNG-ĐẠI — TRUYỀN-THẦN — ẢNH CŨ CHỤP SANG
 ẢNH MỚI — ẢNH ĐẸP TINH-THẦN KHÔNG BAO GIỜ
 PHAI — CÔNG VIỆC NHANH CHÓNG GIÁ HẠ — NHÀ
 KÍNH RỘNG CÓ THỂ CHỤP TRÊN NĂM MƯƠI NGƯỜI.

MONDAIN PHOTO - HANOI

17 Route de Hué
Maison de Confiance Fondée en 1927
 HÀ - NGỌC - THỤ

NÊN TIN CÁC THỨ THUỐC **TÙ'-**
NGỌC-LIÊN MỘT NHÀ THUỐC LẬU
 NẤM ĐƯỢC NHIỀU NGƯỜI TÍN NHIỆM.

TỔNG CỤC:

TÙ' NGỌC LIÊN

Hanoi — 36, Rue du Coton, — Hanoi

(HOLLYWOOD)

NƯỚC ẢNH MỸ-THUẬT VÀ
 ĐẸP NHẤT CHỈ CÓ Ở HIỆU

CENTRAL'PHOTO

22, Borgnis-Desbordes, - Hanoi

Một hiệu có đủ khí-cụ tối-tân
 Âu-Mỹ. Chụp theo lối Ciné,
 hoàn-toàn như các hiệu ảnh
 ở Hollywood. Đầu năm, giá
 rất hạ. Trừ 30%.

MỸ - VIỆN YANNICK

12, Rue Tièn - Tsin — Hanoi

Diplômée de la clinique de beauté
 Hélène Rubinstein 52 F. St. Honoré Paris

Londre New - York - Hollywood

Soins du visage - massage facial - maquillage

BÀ YANNICK ĐÃ SANG HỌC TẠI PHÁP MẤY NĂM
 TRONG MỘT MỸ-VIỆN MÀ HẦU HẾT ĐÀN-BÀ ÂU-MỸ
 ĐỀU BIẾT TIẾNG CẢ, VÀ BÀ ĐÃ CÓ BẰNG TỐT NGHIỆP

RƯỢU BỒ

VIN DIGESTONI

Rất tốt cho đàn-bà có
 mang hay ở cũ, người mới
 ốm khỏi, người mệt nhọc
 và kém ăn có thể dùng
 uống chơi tẻ

BÁN TẠI

Pharmacie Luyen

87-89 Phố hàng Đào
 Hanoi — Tél. 522

RADIO - REPARATIONS

7, Rue du Chanvre, Hanoi, Téléphone: 250

Directeur : NGUYEN - DINH - THU

*Ingénieur diplômé d'Electrotechnique & de Radio
 de l'Institut de Toulouse et de l'Ecole Supérieure de Paris*

ATELIER DIRIGÉ PAR

KY ANH SO

ex. Chef d'Atelier d'une Grande
 maison de radio
 Longue expérience

AVEC YIN

dépanneur **SPÉCIALISTE**

de HONG-KONG

DEVIS GRATUIT

Laboratoire de précision pour réglage et construction

Vente et achat d'appareils

Location d'amplis, pick-up, micro

Fourniture générale pour radio

DOCTEUR TRỊNH-VĂN-TUẤT

CHUYÊN MÔN VỀ RĂNG VÀ MIỆNG TẠI PARIS

PHÒNG KHÁM VÀ CHỮA BỆNH

TẠI HANOI

Số 73 Phố Hàng Đẫy

(RUE DUVILLIER) TÉL. 12-20

RIỀNG CHIỀU THỨ NĂM KHÁM MIỆNG TRẺ CON TẠI
Polyclinique Lucas-Championnière : 22 Rue Pottier Hanoi

KHOI-THANH

Fournisseur de cycles — Spécialiste de chromage

AGENT EXCLUSIF des Emaux HADFIELD'S de l'Indochine

152, Rue du Coton, 152

HANOI

TONKIN

DOCTEUR DẶNG VŨ HỖ

Ancien Interne de l'Hopital St - Lazare de Paris

CHUYÊN MÔN CHỮA BỆNH

ĐÀN-BÀ VÀ BỆNH HOA-LIỄU

N° 18 Rue Richaud (Đầu phố Hội-Vũ) Hanoi

CÁC CÔ CÁC BÀ MUỐN ĐƯỢC LUÔN LUÔN
MẠNH KHỎE TRONG DỊP TÂN XUÂN NÊN
DÙNG RƯỢU BỔ THƯỢNG HẠNG :

SUPERKOLA

(thơm, ngon, dãi khách rất lịch-sự)

MỘT LÍT 2 \$ 50 BÁN TẠI :

PHARMACIE DO-THE

Phố Cầu Đất Haiphong

NĂM MÓ'I MỎ' HÀNG CHO TRẺ

Cam-Tích-Tán Đại-Quang SẼ CÓ ÍCH

HƠN LÀ MỎ' HÀNG BẰNG TIỀN

HAY CHO QUÀ BẰNG BÁNH

KẸO, VÌ CHỈ CÓ CAM-TÍCH-TÁN

ĐẠI-QUANG MỚI LÀ MÓN QUÀ

CHÍNH ĐÁNG, LÀM CHO TRẺ

CON HAY ĂN CHÓNG NHỚN, VUI

CHƠI MẠNH KHỎE QUANH NĂM

ĐẠI-QUANG DƯỠC-PHÒNG

23, Phố Hàng Ngang — Hanoi, Téléphone 805

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU

MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP

MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

CLINIQUE & MATERNITÉ DU
DOCTEUR :

NGUYỄN MANH THÂN

49 - 51, Avenue du Grand Bouddha — HANOI

Téléphone 830

Médecine générale et Infantile

Rayon X — Rayon U. V. et I. R.

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATION : matin : 8 h. à 11 h.
soir : 3 h. à 7 h.

Chẳng riêng gì ở cái tuổi còn thơ, không phải mang một trách-nhiệm nào, một bận rộn nào, chỉ việc tung tăng hưởng những thú vui ngày tết, mà tôi mới nao nức đón mừng nó. Cho đến bây giờ cái tết của tôi đã không được mẹ cha lo cho nữa, trái lại, tôi còn phải lo tết cho mấy đứa trẻ thơ, nhưng lòng tôi vẫn hồi-hộp khi thấy tháng chạp lem-lém chòl đi. Bởi vì đối với tôi tết không phải chỉ là ba ngày đầu một tháng đầu năm, tết của tôi đã bắt đầu từ nửa vòl tháng chạp, từ lúc tôi thấy quanh tôi, người ta rộn làm những công việc giở dang, người ta nỗ lực bằng hai trong những ngày cuối cùng của một năm sắp hết. Thật đấy, suốt một năm, có tháng nào đi mau như tháng chạp, và có tháng nào người ta lại sống rộn-rã như cái tháng trước tết này? Tôi tưởng tượng những bước chân người hàng phố như gấp thốc mau hơn, tất cả, tất cả cử-động của mọi người như rộn theo một lời dục đã: năm hết tết đến... năm hết tết đến... Nếu không có tết, chắc không bao giờ người ta nhớ thăm thía đến sức mạnh vùn vụt của thời-gian mà tự nhắc nhở hãy đầy đủ hơn cái lúc thời gian còn qua ngang mặt!

Nếu không có tết, những kẻ đã thất bại trong một khoảng đời biết lấy đầu làm giới-ngữ ngưng niềm thất-vọng, mà trồng hoa hy-vọng trong tâm? Chỉ hai lẽ ấy đủ cho tôi bằng lòng chịu gấp đôi vất vả dọn dẹp cửa nhà, lo gấp đôi những món tiêu pha để giữ gìn lấy tết, đối lại với những ai có ý tưởng muốn bỏ nó đi.

Đầu tết có cho tôi một cảm tưởng buồn buồn vì nó dẫn cái già ghê sợ đến gần tôi, nhưng tôi vẫn thấy tôi trẻ lại trong những tiếng pháo, những bộ tịch hoan-hỉ của lũ bé thơ. Tôi trẻ lại trong màu đỏ thắm của hoa đào, màu vàng tươi của hoa cúc, tôi trẻ lại với bao nhiêu hy-vọng, bao nhiêu dự định đặt vào cái năm còn nguyên vẹn ở trước mắt tôi. Tôi đã hiểu tại sao những ông già bà lão đáng lẽ mỗi lần tết đến, càng phải lo buồn vì nó càng kề miệng lỗ đến gần mình vậy mà lại xum - xoe tươi tỉnh hơn mọi ngày thường!

Tôi còn thích tết vì những tục lệ hay hay của nó. Cái bánh chưng cổ-truyền kể bao nhiêu niềm thân-mật trong chốn gia - đình. Nhất là cái tục nói kiêng mà người mới bày giờ cho là gàn dở, dị - đoan đối với tôi cũng đầy thi-vị và ý nghĩa, tôi sẵn - sàng nhắm mắt tin theo. Nén được một câu bản gặt — với người hay với chính số phận mình — nhẹ chân nhẹ tay cho khỏi làm đổ làm vỡ — sự đồ, vỡ ấy cũng ví như những cơn lạc-lỡng của lòng, những cơn trái chứng của số - phận — chẳng đã tỏ một nghị - lực phi thường, một ý muốn sống êm-dẹp mãi - liệt hay sao? Riêng bạn đàn - bà chúng ta chẳng đã tìm thấy trong sự kiêng ấy tất cả triết - lý của cuộc đời mình ư? Làm nguồn vui, làm người ban phát những mầm hạnh - phúc, triết - lý cuộc đời của chúng ta là thế thì hẳn chẳng bao giờ chúng ta đã thực - hành cái triết - lý ấy bằng trong ba ngày tết, khi chúng ta hết sức tránh những lời bản gặt, khi chúng ta muôn vui - ve để hòa nhịp với nỗi vui vẻ của người xung - quanh.

Thụy-An

Saigon 1934. — Về một buổi chiều, một thiếu niên vào tòa-soạn báo « ĐÀN-BÀ MỚI ». Chàng còn trẻ lắm, chừng mới độ 17, 18 tuổi, hai mắt trong suốt như da trời, mặt xinh xắn như mặt một cô gái. Chàng tự giới thiệu : « tôi là Phi-Yến ».

Chưa gặp Phi-Yến bao giờ, nhưng đã được đọc những bài thơ kiệt-tác của Phi-Yến gởi đăng trên tờ ĐÀN-BÀ-MỚI, chúng tôi không thể giữ cho khỏi lộ vẻ sung sướng khi tiếp nhà thi-sĩ ấy. Rồi Phi-Yến đã trở nên một bạn chí thân của chúng tôi. Năm năm sau, lúc chúng tôi cho xuất bản tờ ĐÀN-BÀ ở Hanoi, chúng tôi gửi thư, đăng thơ tin trên báo để tìm Phi-Yến... Không một tiếng vang đáp lại. Hỏi dò mãi mới biết bạn Phi-Yến đã từ trần... Bạn Phi-Yến ơi, tờ báo mùa-xuân năm nay vắng bạn. Chúng tôi trích lại bài TỪ-THỨC của bạn ra đây, cũng những nét vẽ xưa, cũng cách đặt trước đề gọi là một nén « hương lòng » viếng bạn. Một bóng trắng chênh, một làn gió thoảng, một đám mây bay, bạn Phi-Yến ơi, phải chăng đó và hồn bạn vẫn tới thăm chúng tôi ?

THUY-AN

Một điệu đàn êm ái của tiên nga,
Sẽ mơ màng dịu dặt tại phòng hoa,
Lần trong đám hương trầm bay ngợ
ngác
Và những tiếng dịu dàng tiên nữ hát.
Rồi một nàng uyển chuyển uốn mình
theo
Tiếng tơ đồng man mát và trong veo
Như tiếng suối bơ thờ trên cảnh vắng

Lừa thừa diễm trên giòng vãi ánh
nắng.
Choàng qua thân ch ế c áo thụng màu
xanh,
Cửa tay sòe như đôi bướm lượn qanah
Nó rộn với hoa đàm cài trước ngực.
Nàng tiên múa theo dip đàn và tiếng
trúc.
Sắc yêu kiều hoa lệ của nàng tiên.
Khói hương trầm lơ dăng tỏa bên
rèm
Tiếng trong trẻo dương cầm và tiếng
hát.
Hơi gió lạnh băng khuảng buồn man
mát
Gieo vào lòng Từ-Thức nỗi mơ màng.
Như dục chàng nhớ lại chuyện trần-
gian :
Mà mấy tháng nơi bông-lai quên hẳn.
Mảng vui thú với tình yêu sán - lạn
Bên Gióng - Hương, một Nhan - sắc
tuyệt vời
Như đóa hoa nức tiếng chốn thiên
thai
Một tiên nữ dịu-dàng và đậm thắm,
Đã nhiều lúc khiến lòng chàng say
đắm.

Bỗng tiếng đàn im bất.

Rồi Giáng-Hương,
Cất giọng oanh nàng hát khúc Yêu-
đương,
Ý muốn giữ tán-lang không trở lại
Sống khổ sở những quăng đời lê-tái.
Về trần-gian : một cảnh vật thắm-u
Mà luôn luôn Từ-Thức vẫn còn mơ.
Nàng chỉ muốn tri chàng quên lãng
Không còn nhớ chuyện trần-gian cay-
đắng.

Cất tiếng oanh nàng vui vẻ tung bừng :
« Chàng hôm nay đừng dịu viển nhớ-
nhung.

Những cảnh thế lắm than và khôn-
khờ.

Chàng ở lại nơi non bông rực-rỡ ;
Đề mắt trông kia nấy dựng Tường
vi,

Và bóng hoa vườn Thượng uyển uy-
nghi

Đã nở nhụy, khi gió xuân mơn trớn
Đến ve vuốt những búp non vừa lớn
Rồi mẫu-đơn bên cạnh đóa phù-dang
Sẽ hé cười với những cánh tung bừng
Để đón rước những ngày xuân quang
đáng,
Được tiếng hát dịu dàng và mê mẩn
Rồi Hoàng-lan e-lệ cái ngoài sân,
Sẽ đưa hương bát ngát và mơ màng
Ướp cho cảnh thần tiên thêm mộng-ảo.
Tắm vào trí sức vui mừng huyền ảo.
Rồi Hoa-my, hờn hờ cạnh bên song.
Rồi Hoàng - anh say đắm giấc mơ
mộng.
Sẽ cất tiếng mừng chàng nay ở lại.
Không về nữa.

Và chàng khoan khoái.

Sống cùng em êm ái giấc mơ tiên,
(Vì đôi ta xưa vẫn có tiền duyên.)
Em muốn giữ không cho chàng về
nữa
Để chàng sống những ngày xuân
rực rỡ
Cạnh bên em.

Chàng có biết xa chàng.
Một giây lát em cũng buồn than !
Giáng-Hương vẫn để tâm lòng tha-
thiết
Yêu Từ-Thức. Nhưng sao chàng lại
quyết,

Rút áo đi, không ở lại cùng em.
Rút áo đi bỏ dở phút êm êm.
Ta đã sống trong tình yêu sáng láng,
Nơi cung ngọc, sống trong vòng
mây thắm»

Rồi điệu đàn êm ái của tiên-nga.
Sẽ mơ màng dịu dặt tại phòng hoa,

Lần trong đám hương trầm bay ngợ
ngác

Và những tiếng dịu dàng tiên nữ hát.
Nhưng buồn rầu chàng nhớ chuyện
trần-gian,

Phác vẽ ra nơi trí não mơ màng,
Cảnh lầu cổ nhà chàng nơi gió bụi.
Một sáng sớm lúc xuân về nắng mới
Dặt dờ bay những sợi khói màu lam
Vướng ngọn tre sơ sác ở bên đàng,
Rồi lộng tỏa nơi lưng trời xanh biếc
Như còn mẩn cảnh êm êm, tha-thiết.
Bỗng sau lều trầm bỗng tiếng ai ca :
Tiếng hát mừng gió lạnh đã bay qua
Được màu thắm của sắc hoa trầm về
— Ta thích đi về chốn viển khơi.

Ta yêu nước bể với mây trời,
Thuyền ta trườn cánh theo chiều gió,
Sẽ đến bờ xa chỗ tuyệt vời.
Ta chẳng bận lòng nghĩ đến ai,
Gia-đình ! ta vẫn gác ngoài tai,
Đề theo nước chảy mây trôi mãi,
Lướt thẳng sông pha dợt sóng dài.
Ta yêu những cảnh đẹp bình minh,
Trên bề bao la tuyết vẻ xinh,
Những lúc mặt trời màu đỏ nhạt
Trôi trên nước bể rộng mông mênh
Ta yêu những cảnh đẹp chiều tàn,
Nước bề bao la réo thét gầm,
Như những hùng binh vẩy bốn phía
Chực mong chìm đắm lá thuyền nan,
Ta yêu những cảnh bão ngoài khơi.
Lúc sóng gầm reo lạt ngạt trời,
Mấy cánh chim ưng bay lả tả,
Dặt dờ bọt bể ướm loi ngoi.
Ta yêu những cảnh sáng trăng thu,
Đứng sưng nơi xa chỗ tuyệt mù,
Những bóng ảo huyền thành quách
trắng,

Trên làn sóng bạc giữa sương mờ.
Ta yêu những cảnh tối không trăng,
Mà mấy nét sao chấm lổ lằng,
Trên giấy trời đen mờ mịt thắm
Như càn đóm đuổi cánh mên mông
Sau lúc say sưa giữa nước trời,
Giã từ những cuộc sống chơi vơi,
Ta về yên lặng nơi làng cũ,
Cắm chiếc thuyền nan để nghỉ ngơi.
Như đắm say với cảnh vật trần gian,
Như quyến lòng với làn khói màu lam
Như tắm gội ánh trăng ngà lạng lẽ
Đang khóa nước in hình trên mặt bể.
Chàng thấy lòng thần thức lại buồn vơ
Như buổi bình minh trong áng sương
mờ.

Hôn thê đợi, bên cầu buồn tẻ tái,

(Xem tiếp trang 21)

TÔI THÚ THẬT

MÔNG bốn Tết. Sáng nay, thầy Tâm, thu ngân của « Nông-phố ngân-hàng » đã bắt đầu đi làm. Thầy về hơi muộn, nên cơm, canh đã nguội cả. Người nhà và trẻ ấu cơm trước rồi. Coi chừng thầy mệt nên lên thẳng trên gác....

Ngồi trước bàn, thầy sẽ ngược mắt dăm lệ lên nhìn vợ, một người đàn-bà trẻ đẹp, miệng luôn nở nụ cười ở trước mặt thầy. Đôi mắt thầy mới buồn làm sao ! Coi chừng thầy sắp nói. Thầy có vẻ cảm động lắm. Đôi môi thầy mấp máy, tay thầy rung lên, thầy phải tỳ mạnh 2 bàn tay vào đầu gối. Mãi mãi thầy mới mở được miệng :

— Em ơi!.. hân em cũng rõ cái cảnh huống anh ngày nay, một cảnh huống nguy-hiểm... chắc chết quá... anh phải thú thật cùng em, em tha lỗi cho anh nhé...

Rồi thầy khóc nức nở, khóc chán thầy lại nói :

— Hồi trong năm, em ốm... Ôi, ở đời còn có gì khổ bằng bệnh tật. Minh giàu có đã đành, minh lại

nghèo thì thật là sót sa. Trong lúc em nằm ở bệnh-viện thì 2 đứa con ở nhà không người coi sóc cũng ốm cả. Tiền thuốc em, tiền thuốc con... hơn một tháng.. Không, anh không phân-nân, nếu em và các con ốm nữa, anh lại cũng làm như anh đã làm ! Em thường lo-lắng về tiền và thường hỏi anh : « tiền đâu anh tiêu nhiều thế ? » thì anh lại lảng sang chuyện khác, vì em ơi, anh không muốn em biết những nỗi nhục-nhã... vì tiền. Nhưng bây giờ anh xin thú thật. Thoạt đầu là tiền anh vay mượn của anh em trong số

kể 3\$, người 5\$, vay mà không trả được, người ta không cho vay nữa. Tiền thuốc thì cứ 5, 6 đồng một đơn. Có khi phải mua một hộp thuốc giá trên 7, 8 đồng bạc. Anh sang bà Hai bên láng giềng nói vả bọt mép xin bà trông cho một bát họ 400\$00, bà từ chối thẳng tay. Anh hỏi các nơi quen biết, nơi nào cũng vậy. Có người nể anh, thì họ còn kiếm cách khéo-léo từ chối, có người sỗ-sàng quá họ bảo ngay vào mặt anh : « Lương ông một tháng 80\$ ở cái nhà 20\$ lại một bà vợ ốm dề dề, một lũ con còn nhỏ, ông lấy đâu mỗi tháng đóng trả tôi 35\$00 ? »

Thế là hết hy-vọng ở sự vay mượn?... vợ ốm, con đau, tiền không, gạo hết ! Ôi thảm cảnh.

Trời ơi ! Trời có biết lúc tôi cầm 2 đơn thuốc phải đi lấy ngay mà tôi không có tiền thì tôi nghĩ ra sao không ? Tôi muốn đi ăn cướp, tôi muốn đi giết người !

Em ơi, em tha thứ những cái ý-tưởng ngông cuồng ấy của anh nhé. Nghĩ thế cũng đủ làm em buồn rồi, vì anh quên sao được cái bữa tân-hôn, vai kề vai, má áp má chúng mình thỏ thẻ với nhau : « một cái chiếu giải dưới đất mà lương-thiện thì còn hơn là nằm-sập gụ, giường tây mà gian, ác. »

Nhưng em đau, con ốm... Em, còn những cái bảo-vật vô-giá của đời anh. Lương thiện để chết cả lũ à?... Vào thăm em, tiếng em đau đón rên rĩ làm anh phát điên, ra ngoài phố, tiếng pháo tiễn ông Táo làm anh rối ruột, về nhà... phải sấm sửa tết chớ... Em ơi anh liều. Anh bắt đầu lấy tiền của sổ, lần thứ nhất 100\$. Anh định cố vay mượn bù vào cái facture ấy. Nhưng ai cho vay ? Tết đến nơi rồi... Thế rồi em lại thế trời ơi... Anh lấy 500\$ nữa. Chủ không bao giờ soát sổ sách vì chủ tin anh lắm, anh, một người làm ăn cần thận trên tám năm ở dưới quyền ông ta ! Có lúc nghĩ tới anh giật mình, nhưng sự ăn cắp — phải trời ơi, tôi là thằng ăn cắp — nó như một chứng bệnh nan-y, khó lòng mà chữa, ngày một ngày hai nó càng thêm nặng. Cái tay càng liều bao nhiêu thì lòng hối-hận càng cắn rứt mình bấy nhiêu. Có lúc ăn rõ nhiều uống rõ lắm, nhưng nào có biết ngon gì. Có lúc cười rõ to, khóc thật lớn mà lòng cũng không nguôi. Có lúc anh tự mình đánh đập mình, mắng chửi mình, có lúc anh lại tự an ủi bằng câu : « Gặp cảnh mình ai không bế ! đời đã có đứa nào giám vỗ ngực nhận mình là lương-thiện ! Đi buôn ! Lương - thiện à ? Làm quan ! lương - thiện à ? Làm chánh - trị ! lương - thiện à ? ăn cắp cả ».

Anh cũng là thằng ăn cắp, thật không xứng đáng với cái tâm - hồn trong trắng của em, em tha lỗi cho anh.

Anh chắc sẽ bị bắt vì sáng nay anh thấy ông chủ si sào với thầy kế-toán... Em ơi, không phải anh đổ lỗi cho cái bệnh tật của em, và cái ngày tết đầu. Nếu bây giờ em còn ốm nữa, và nếu anh không có tiền anh cũng lại làm thế. Tất cả đời anh chỉ có một nguồn vui-xương : em.

CHIỀU XUÂN

Chiều lạnh, làng xuân, rắc bụi mưa,
Đường về vắng vẻ rặng cây thưa,
Chực mỗi chim lặng rình tâm sóng.
Ru cánh bèo trôi gió nhẹ đưa.
Cành liễu thướt tha vờn bóng nước,
Trên cầu vờn khách say sưa,
Nhìn sang bên xóm, hoa đào thắm
Dưới bụi mưa bay ánh đỏ mờ.

VĂN ĐÀI

Bỗng thầy ngừng lại không nói gì nữa. Có tiếng bước lên gác mạnh lắm. Một tiếng gõ cửa. Thầy chưa kịp hỏi thì cái cửa đã mở tung. Thầy biết. Thầy đứng lên nhìn mặt vợ tươi cười một lần nữa, nhìn vào giường con nằm, ôm hai đứa bé, con thầy, hôn thật lâu, nước mắt tràn ra cả mặt chúng. Rồi thầy từ từ nhìn vào 2 thám-tử lúc ấy đứng ở giữa buồng, hỏi :

— Hai ngài tới kiểm tôi ?

— Anh cũng biết thế à, đi theo chúng tôi đây.

Ở trên bàn giấy của thầy Tâm hình người vợ vẫn mỉm cười nhìn theo chàng.

Cả cái gia-đình thầy Tâm tan nát nhưng được tiếng than góp của hàng-phố và bà Hai láng-giềng :

« Tội nghiệp, 29 tết, vợ chết, mừng 4 chồng bị bắt »

CÔNG

Người chép truyện

CÁC BẠN HÃY ĐÓN COI LÒNG CON TRE

Một bài văn rất hay của bà Lê-doãn-Vỹ tả cái tết ở mạn-ngược. Lễ rabai này đăng vào số mùa xuân, nhưng vì bản báo tiếp được bài khi báo đã ấn hành rồi, nên phải gác lại số sau.

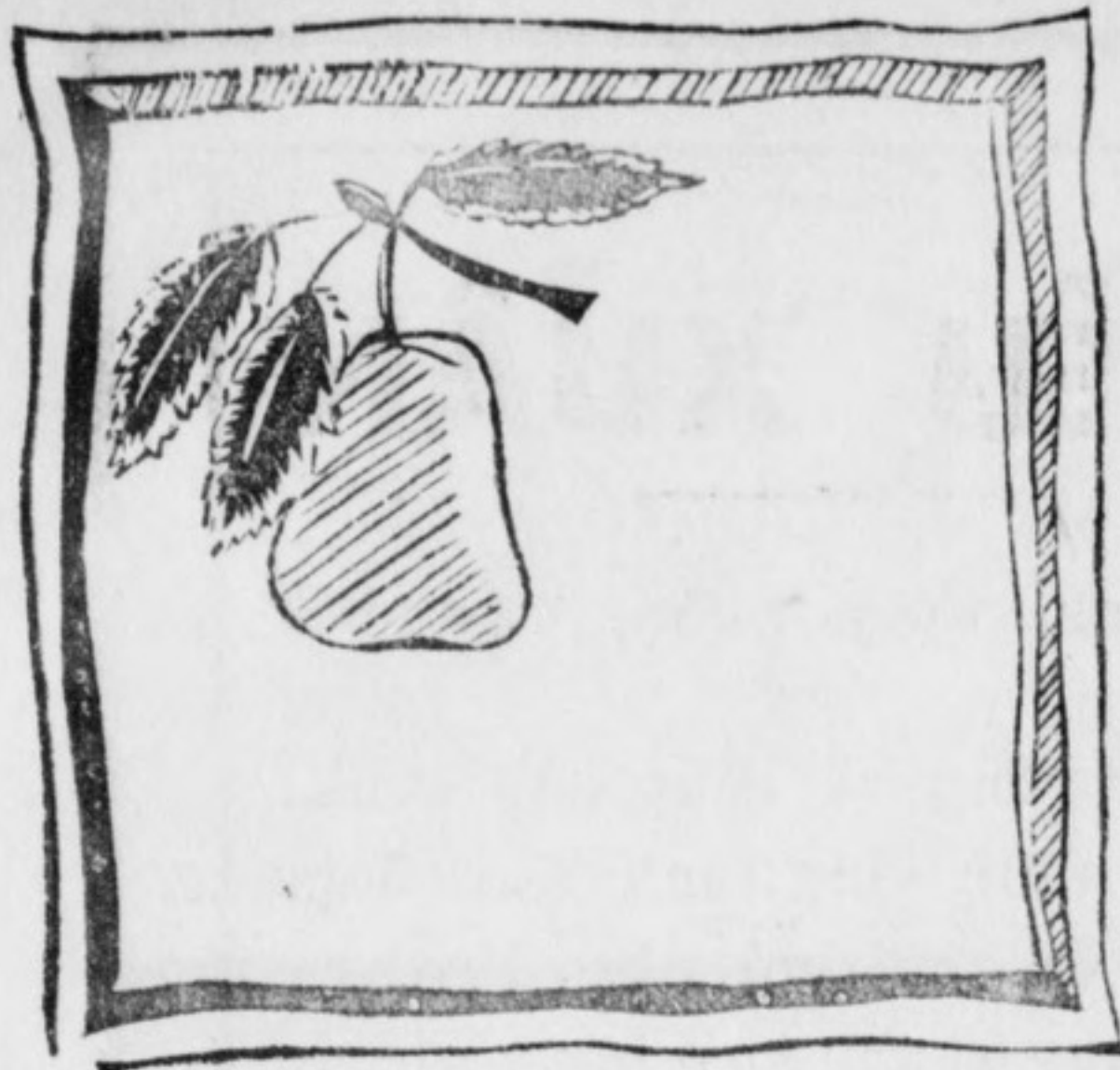
T.B.Đ.B.

Muốn giữ cho mắt được trong sáng

LE COLLYRE CASAUX JAUNE

Vừa đề phòng vừa chữa khỏi các bệnh đau mắt

TẤT CẢ CÁC NHÀ THUỐC TỐT ĐỀU CÓ BÁN

G

TÔI chắc thường ngày bà bạn nội trợ giỏi của tôi đã chú ý đến sự chung dọn và sắn-sóc nhà cửa của mình lắm rồi thì tết đến, sự dọn-dẹp hẳn không có gì là vất-vả. Nhưng cô-lục muốn khi trời đất sang Xuân, tất cả mọi vật thuộc về người ta đều phải mới hay có dáng mới để đón rước Xuân cho xứng đáng: một lối loai người tổ tình cảm ơn lòng hậu hĩ của Thiên-Nhiên đã ban phát cho mình cả một mùa xuân đẹp. Và lại có bao giờ bạn mang cái áo cũ mặc nhiều lần rồi đi dự một bữa tiệc to không? Huống hồ Tết — những ngày mở đầu long-trọng cho cả một năm — hẳn bạn không muốn cửa nhà cứ y nguyên như cũ để đón chào những người quen biết đến nhà bạn, riêng trong mấy ngày tết, với cái tư cách mới làm sự giả cho thần Hạnh-phúc mang cho bạn những lời chúc-tụng?

Nhân dịp ấy, bạn hãy xem-xét lại cửa nhà: thường ngày nhìn nó quen mắt rồi, khỏi đâu không qua mắt bạn những sự sơ-xuất, chẳng hạn một cái ghế long sơn, một cái nệm đã sờn chỉ thêu, một tấm màn cửa đã phai màu. Lại còn cách chưng dọn đồ-đặc nữa, quanh năm cái tủ kê ở góc này, bộ salon kê ở chỗ kia, với trí tinh-nhanh của bạn, bạn lựa hình-thể gian phòng xem có thể kê lại khác trước một chút không? Phòng khách của bạn sẽ mất cái vẻ đều đều của nó và đồ-đặc tuy vẫn là cũ, nhưng nó có một dáng mới mới thích hợp với những ngày tết.

Bạn chớ bỏ cái tục-lệ quét vôi ăn tết của người mình. Đó cũng là một dịp giữ-gìn vệ-sinh cho nhà cửa nhân thế. Bạn nên chọn màu vôi cho kỹ: màu sắc rất có ảnh-hưởng đến tâm-tinh, màu hương làm cho ta vui-vẻ, màu xanh cho ta những ý nghĩ yêu đời, tất cả những màu dịu mắt, cho ta những cảm-giác êm-đềm. Màu vôi lại cần hợp cả với màu đồ-đặc, màu cửa sổ nữa.

DỌN NHÀ ĂN TẾT

Khi quét vôi mới, bạn cần bắt thợ cạo cho kỹ lượt vôi cũ. Tường sẽ ăn vôi mới hơn và sẽ không có những lớp vôi long-lở ra sau này. Nếu là tường sơn càng phải cạo kỹ, sơn mới ăn. Sơn lại cửa cũng vậy, phải cạo thật sạch nếu màu sơn mới khác hẳn màu sơn cũ.

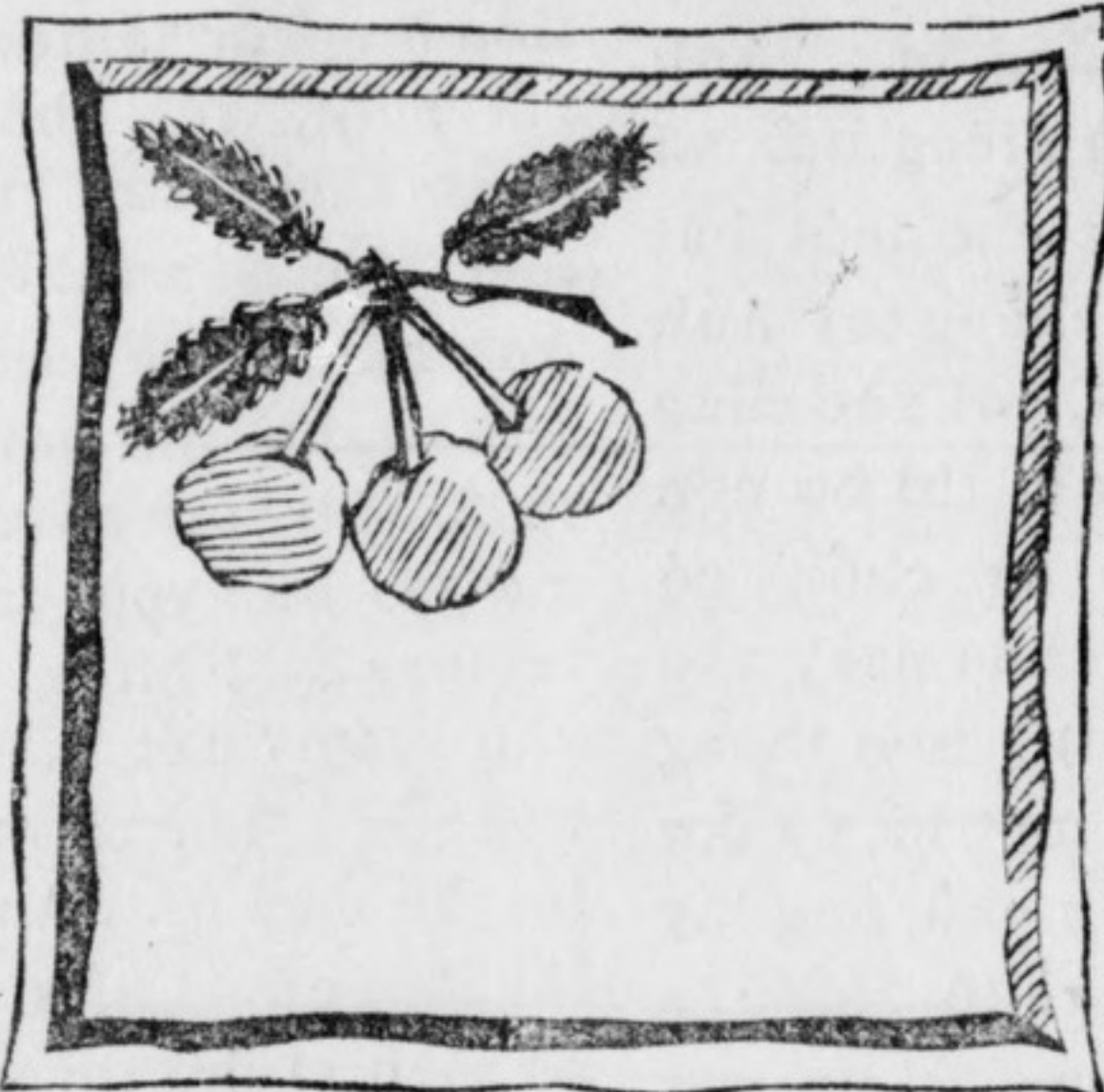
Muốn lau cửa kính cho sáng, bạn đã sẵn cái cách vẫn thường dùng: bột phấn blanc d'Espagne ngào với nước soa khắp lên khung kính đã lau bụi rồi, để độ nửa

khác, bạn hãy làm lấy bạn sẽ thấy những công việc nặng nhọc ấy biết làm ra thì nó lại thành một bài tập thể-thao cho bạn.

Nhưng ta hãy trở lại những việc sửa-sang nhỏ nhất, làm duyên làm nhị cốt yếu cho sự «đổi mới» của nhà bạn trong dịp tết này.

Những nệm ghế, nệm dựa xét ra còn nguyên lành, bạn chỉ nên

đập bụi đi thôi. Chỉ một việc biết đập kỹ hơn ngày thường, cái nệm của bạn cũng có vẻ mới mới.

Y

E

ngòy — cách đêm càng tốt — cho bao nhiêu những bụi li ti, những gợn bẩn — thủi quẳng cả vào phần.

Lấy khăn lau sạch phần rồi lại lấy chiếc khăn mềm khác lau cho đến trong, bóng. Ánh xuân tung bừng sẽ ủa qua khung cửa kính!

Bạn ngại cọ rửa sàn nhà, đánh si những bàn ghế? Việc ấy để người ở làm

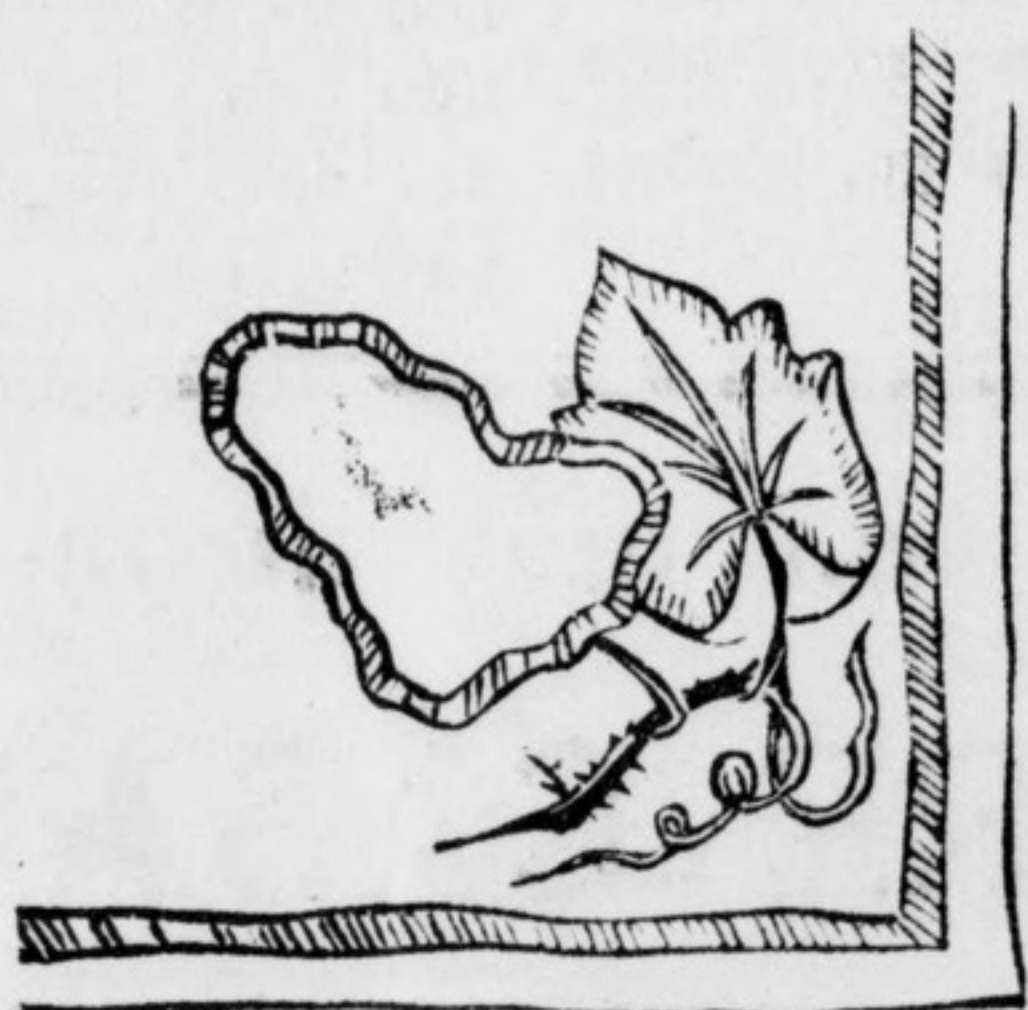
cũng được, nhưng nếu không có người ở, hay nó còn phải làm việc

Một cái raquette con bằng gỗ dùng vào việc đập bụi rất tiện, đừng nên lấy cái gậy, cái sào màn

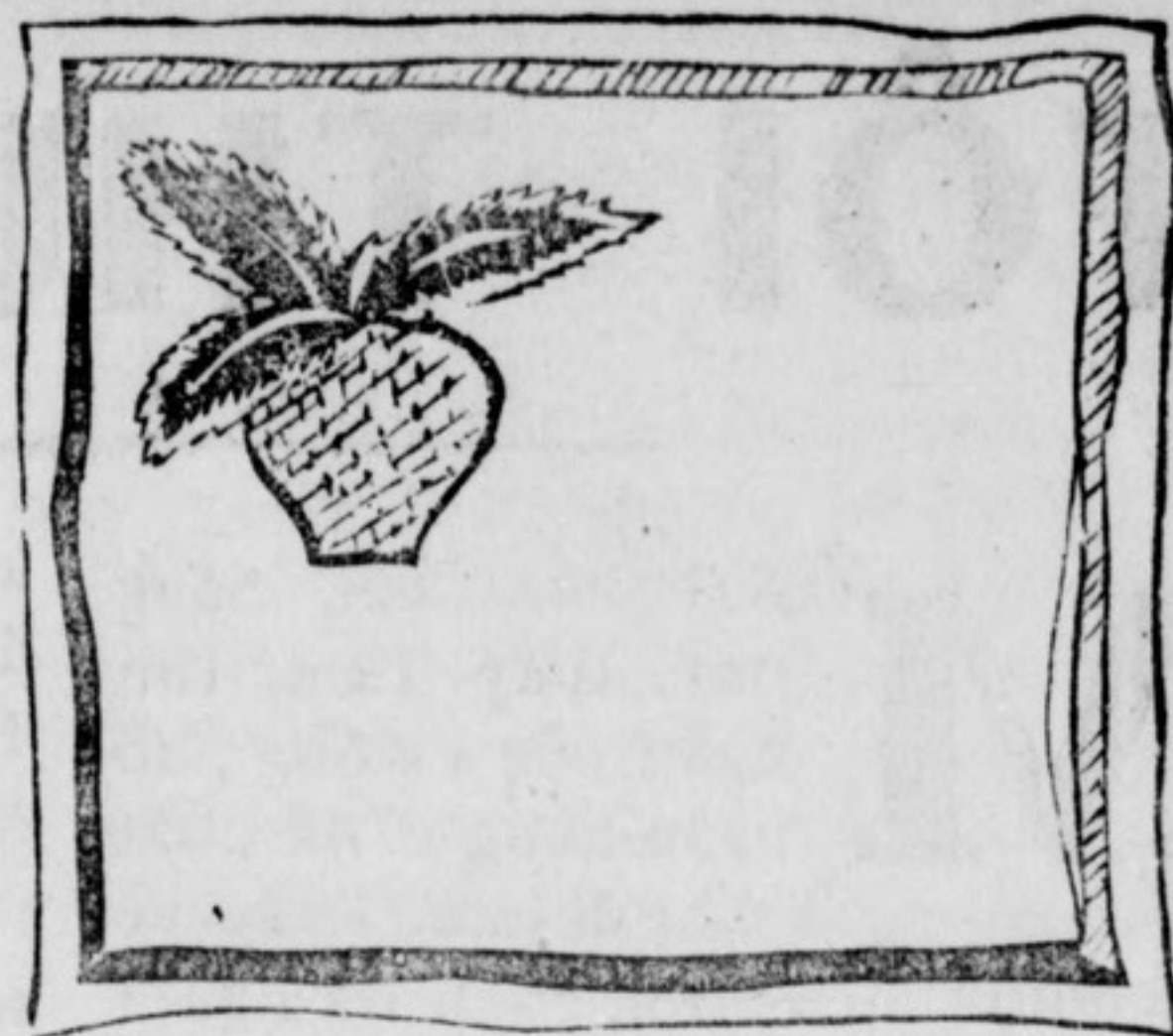
sợ rằng nó nhỏ quá sẽ dễ vệt lằn trên mặt nệm chằng và làm cho nệm chóng hại. Ở số báo trước đã chỉ cho các bạn mấy cách lau nệm tôi tưởng nên nhắc lại:

Nệm bằng cối hay bất cứ một

thứ vải hoa nào. -- Lấy khăn sạch thấm éther sát trên mặt nệm,

S

H

sát bao giờ sạch thì thôi. Diêm-sinh đốt lên hơn những mặt nệm cối (nếu nệm nhắc đi nhắc lại được) như ta vẫn sấy cau, làm cho mặt nệm rất trắng.

Nệm bằng gấm, vóc. — Lấy ét-săng chộn với magnésie (mua ở hiệu thuốc) làm thành một thứ bột ướt trải trên mặt nệm để vài tiếng đồng hồ ét-săng bốc đi hết, lấy bàn chải mềm chải sạch magnésie đi. Gấm vóc trở lại như mới.

Nệm bằng nhung (tron hay hoa). — Lấy cám rang nóng, giải lên nệm, vài giờ sau chải đi, tuyết nhung sẽ bóng như mới. (Về đồ đồng, đánh bằng thuốc vừa tốn công vừa bẩn tay, lên hiệu mua bụi-nhùi đánh, đồ đồng bóng như đánh thuốc và rất nhẹ việc).

Bạn nghĩ thế nào nếu tết này giữa những tấm gối-dựa, tấm rèm cũ, bạn có thêm một chiếc nệm gối-dựa, thêu kiểu đồ hoa E

Ngày tết, khách đến nhà, bạn phải mang kẹo mứt ra thết khách nữa chứ. Kẹo mứt chính tay bạn làm ra ngon lắm, nhưng càng ngon hơn nếu ở đĩa mứt bạn có những chiếc khăn lót đĩa xinh xinh thêu theo những hình quả dưới đây.

Quả lê (G).

Quả giâu (H).

Quả mận (Y).

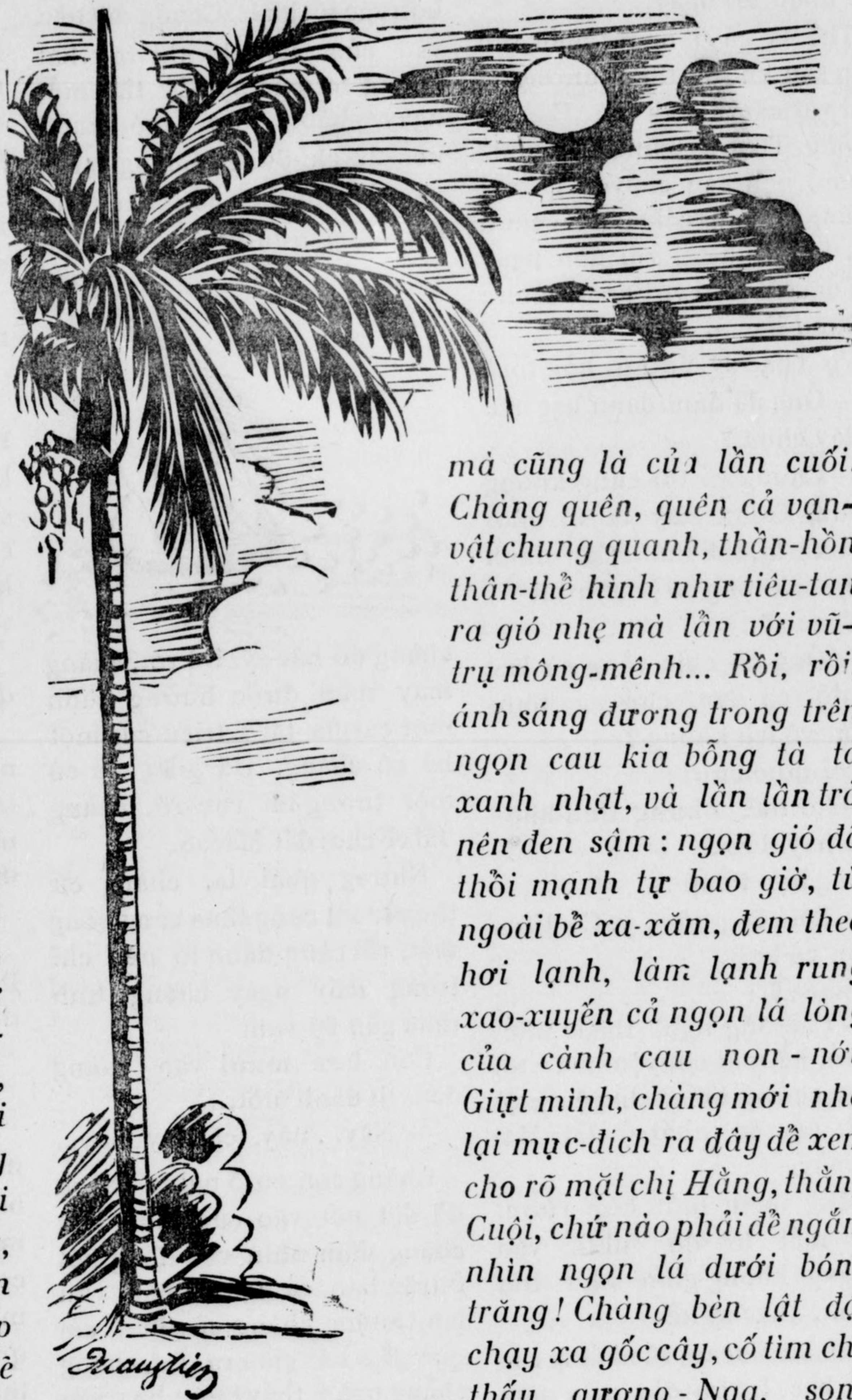
Cành nho (J).

Những chiếc khăn này làm khăn chùi tay cũng lịch-sự và rất cần cho khách nhất là khách đàn-bà, không thể lau miệng bằng khăn mặt ướt của bạn đưa ra được, sợ hỏng mặt sơn phấn. Bạn chớ quên mua những chiếc xiên mứt bằng xương hoặc những chiếc nĩa (fourchette) nhỏ hai răng dùng riêng lúc ăn bánh mứt.

ngắm trăng

Hồi xưa, hồi xưa thật êm - đêm tha - thướt trên nhiều truyện lạ: có ngọn cau non, phản-chiếu một anh chàng muôn làn, hòa cùng gió nghe người ta nói trên cung thoáng, khiến cho chàng trăng có chị Hằng trốn tấm lòng sung sướng vô cùng thẳng Cuội ở gốc cây đa, anh mới quyết-chí, định-tâm thế nào cũng thừa dịp một lần trăng tỏ để xem cho biết rõ câu truyện thực hư — Một hôm kia, đúng đêm rằm, đĩa sữa trong, tự góc bể chân trời, từ từ văng mình lên vũ-trụ, thắm-nhuần vạn-vật với ánh sáng dịu-dàng. Anh chàng nọ vừa thấy thì mừng rỡ vô cùng, anh hằng-hái chạy ra vườn, mục-dịch trong tay, chàng mạnh-mẽ nói một mình: «Phen này ta phải giáp mặt chị Hằng mới nghe!»

Trăng lên càng cao, trời càng thêm đẹp, đất càng lòng hết nét cỏ cây; từ phương Nam, một luồng gió nhẹ tha thướt lại, mơn mơn từng cành cây ngọn lá, tấm gương trong trăng cứ từ từ phô-diễn cho trần-gian muôn làn tươi sáng, êm-ái mê-hồn. Hớn hờ vui mừng, chàng kia nhẩy nhót như chim sơn-ca; rồi vô-tình đến một gốc cây, chàng bèn ngước mặt lên để ngắm gương trăng thấp thoáng giữa cành thưa, kẻ lá — Ánh sáng dịu-mềm,

ngần, hoan-lạc đến cực-điểm. Mê-mệt với cảnh cảnh trăng, gió-lá, một cảnh linh-động, một cảnh mơ-màng, một cảnh nên thơ một cảnh không bao giờ có nữa, chàng tựa thân cây, im-lặng để hưởng hết cái phút thần-liên của lần đầu

mà cũng là của lần cuối. Chàng quên, quên cả vạn-vật chung quanh, thần-hồn thân-thể hình như tiêu-tan ra gió nhẹ mà lần với vũ-trụ mộng-mênh... Rồi, rồi, ánh sáng đương trong trên ngọn cau kia bỗng tà tà xanh nhạt, và lần lần trở nên đen sậm: ngọn gió đã thổi mạnh từ bao giờ, từ ngoài bể xa-xăm, đem theo hơi lạnh, làm lạnh rung xao-xuyến cả ngọn lá lòng của cảnh cau non-nớt. Giật mình, chàng mới nhớ lại mục-dịch ra đây để xem cho rõ mặt chị Hằng, thẳng Cuội, chứ nào phải để ngắm nhìn ngọn lá dưới bóng trăng! Chàng bèn lật dật chạy xa gốc cây, cố tìm cho thấy gương-Nga, song

gương Nga đã vừa ẩn trong làn mây đen kịt ở phương xa dồn lại, và bao-phủ hết cả vòm trời trong sáng. Chàng thui thủi trở vào, khép cánh cửa và ngao-ngán cho tâm-trí mình.

Than ôi! người đời ai ai cũng ôm-áp một mục-dịch trong lòng, cũng hằng-hái, cũng quyết-định, cũng muốn đem hết cả tâm-thần mà đi cho tới nơi tới chốn, nhưng mới vừa bước được một vài quãng đường, đã bị sự cảm-đỗ bên ngoài mà lãng quên ý định, đến khi nhớ lại, thì sức đã mòn, thân đã mệt, sự vật thay đổi đi rồi, tinh-thần quyết-liệt xưa kia còn đâu ăm-áp trong lòng ta nữa, rồi đời ta sẽ như vó ốc không ruột, bông-bệnh trôi trên mặt bể, và sẽ bị đào-thải ra ngoài vòng, tiêu tan ra cát bụi...

Hỡi các bạn đọc yêu-quý ơi, mỗi lần xuân đến, tôi cảm thấy bạn có bao nhiêu hằng-hái trong lòng, tôi ước-mong sao mục-dịch ở đời của bạn càng được thêm chắc-chắn lâu bền mặc dầu có những quyến-rũ say mê của cảnh đẹp như bóng trăng lấp-ló sau kẽ lá cau non phất-phơ theo chiều gió đưa đà trong buổi đêm xuân...

ĐÀO-PHI-PHỤNG

Muôn khỏi đau dạ giầy và ăn Tết cho ngon

LA TRICARBINE

Làm hết cồn cào, đầy bụng, nôn mửa

TẤT CẢ CÁC NHÀ THUỐC TỐT ĐỀU CÓ BÁN

DẤU không có máu
mê cờ bạc nhưng
ngày tết thế nào
bạn chẳng cầm

đến quân bài, chơi nho nhỏ,
gọi là giải trí một chút cho ra
vẻ tết nhất! Tôi xin hiến các
bạn một thiên giai - thoại về
cuộc đồ đen, giúp vui thêm các
bạn trong lúc độ nước bài cao
thấp.

Năm ấy, tôi sang Trung-quốc.
Bước chân xuống tàu ở bến
Haiphong, một cặp vợ chồng
người khách đã làm cho tôi
phải chú ý vì cách phục sức ra
vẻ triệu-phú của họ, và nhất là
vì nhan sắc rất lộng-lẫy của
người vợ. Bấy giờ hồi tưởng
lại tôi còn thấy rõ-rệt trong
tri nhớ cái khuôn mặt khả ái
hoàn toàn của người đàn bà
ngoại quốc ấy với đôi mắt xanh
trong, to như đôi mắt người
phương Âu, dịu-dàng, e-ấp dưới
hàng mi giải chải cong rất khéo.
Đến cái miệng mới thật là tuyệt.
Tôi chợt nhận ra cái đẹp
vô cùng trong câu thơ: « mở
miệng anh đào tan tác rụng ».
Nhưng thôi, dầu có giỏi tả đến
đâu, tôi cũng không thể làm
cho các bạn có một ý tưởng
đích thực về nhan sắc người
đàn bà đó. Tôi chỉ tiếc không
có tài vẽ để tạm đem ngọn bút
thêu ngay hình mỹ-nữ.

Cùng đi chuyến tàu ấy, có cả
họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung, nhưng
anh bạn này say sòng, nằm
xuất ngày, không thể mượn
anh làm cái việc mà tài tôi
không cho làm.

Tới Hồng-Kông tôi ở vài
ngày rồi nhân chưa có tàu
đi Thượng-Hải, tôi nhận lời
ông bạn, người Pháp, mời đi
chơi Macao: một thuộc-địa
của người Bồ-đào-Nha ở giữa
biển Trung-quốc. Nó là một nơi
đánh bạc quốc-tế đứng vào bậc
thứ nhất ở hoàn cầu sau Mon-
te-Carlo.

Ra Macao ngẫu-nhiên tôi lại
gặp hai vợ chồng người khách
nọ trong một khách-sạn. Tôi
chỉ cho người bạn Pháp cùng
đi và bảo:

— Thế nào, ông có chịu cái
vẻ đẹp kia không?

MỘT CANH BẠC TO

— Al vợ Thạc-sỹ Vương-Tùng,
tôi có biết, nói chuyện với họ
một lúc đi.

Đương muốn làm quen, được
người giới-thiệu, còn gì bằng,
tôi nhận lời ngay.

Thế là cả 4 người ngồi vào
bàn sau khi đã theo thường lệ
nói vài câu khách sáo. Hai vợ
chồng Thạc-sỹ cùng biết tiếng
Pháp, nên câu chuyện giữa 4
chúng tôi vui-vẻ lắm. Hết chánh
trị, tới kinh-tế, rồi đến ngay
cái đầu đề hợp với hoàn-cảnh:
« Đánh bạc ».

Vợ Thạc-sỹ Vương hỏi tôi?

— Ông đã đánh canh bạc nào
ở đây chưa?

— Chưa, và tôi cũng không
muốn. Tôi ra đây là đi chơi
một xư lạ, thế thôi. Còn đánh
bạc, tôi không có hoạch tài.

Thạc-sỹ:

— Ông có chịu rằng cờ bạc
có đỏ, có đen, chứ sự tinh-
khôn vô ích không?

Tôi mỉm cười:

— Có thể, nhưng tinh-khôn
vẫn hay được.

Ông bạn Pháp:

— Tôi cũng đồng ý. Có tinh-
khôn có hơn.

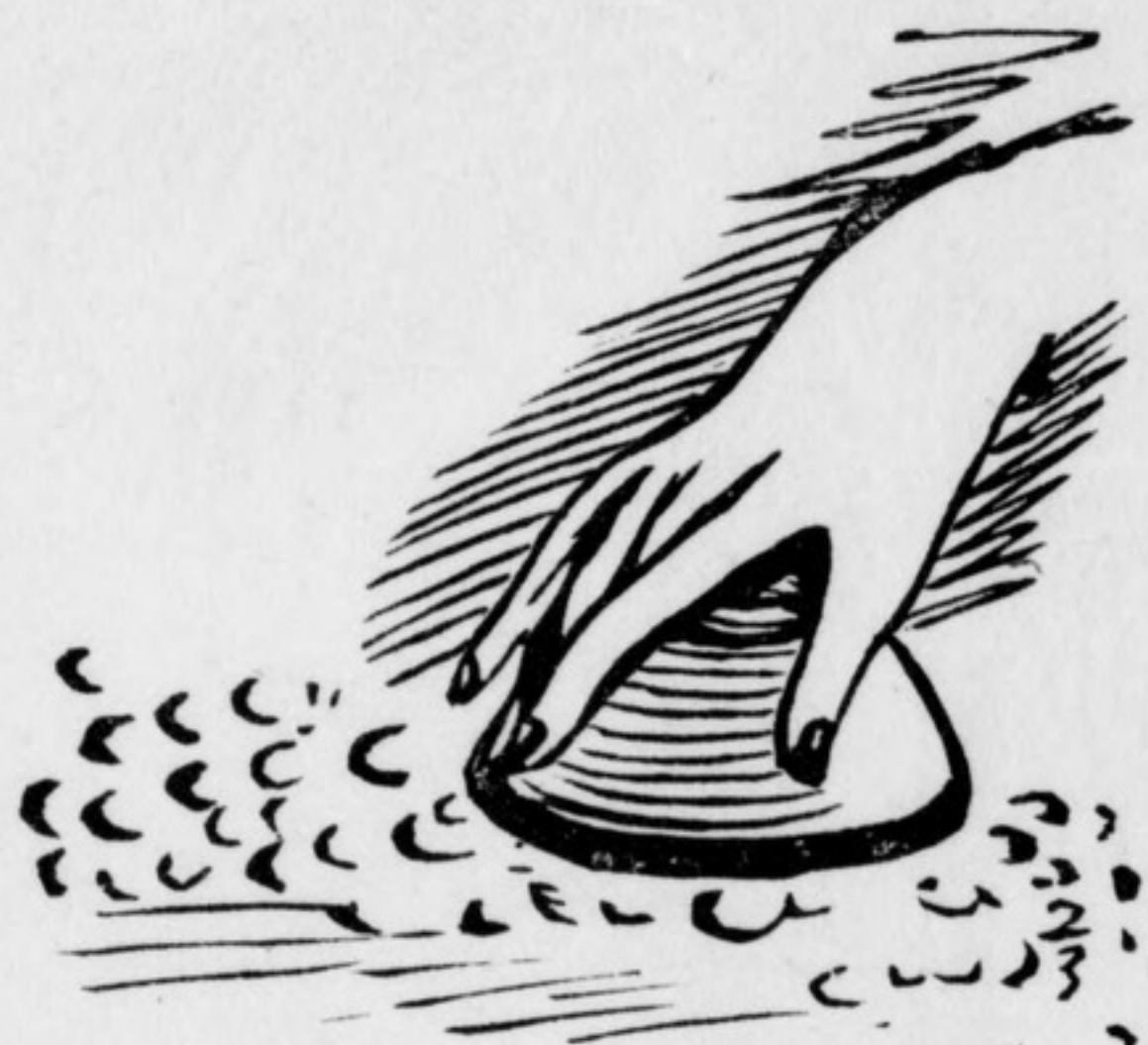
Thạc-sỹ:

— Các ông nghĩ thế là lầm.
Đề tôi kể một chuyện mà tôi
được chứng kiến, chuyện một
canh bạc to nhất ở đất Ma-
cao này.

Uống thêm một hớp rượu,
hai mắt lơ lơ nhìn vào
khoảng không-gian như tìm
kiếm... Thạc-sỹ kể:

« Ở đất Macao, và nhất là các
sòng bạc, trước đây mấy năm
không ai là không quen mặt
một chàng học-sinh một trường
đại-học ở đây. Chàng ưa đánh
bạc lắm, nhưng chỉ chơi cò con
vì chàng không có nhiều tiền.
Hễ chàng đánh là chàng được,
100 lần, chàng được tới 99 lần.
Chàng rất chuyên về khoa Thịch
ngộ Pháp nên ngồi coi nhà cái
mở bát, (1) chàng lấy bút tính

từng nước bạc, xem xét cẩn
thận rồi mới đánh sau. Quên, tôi
chưa nói các ông biết rằng ở
đây người ta ưa chơi phan-
thán (trong Nam gọi là me)
hơn các lối khác. Chàng đặt tiền
vào cửa nào thì khi mở bát
không sai cửa ấy. Cứ thế, mỗi
ngày chàng được một món
tiền đủ chi-dụng. Chàng lại là
người chăm học nên chẳng bao
lâu chàng đi du học ở Âu-châu

chàng đỗ bác-sỹ. Đổ rồi, chàng
may mắn được hưởng luôn
một cái gia-tài 1 triệu của một
bà cô chàng. Đã giàu và có
một tương-lai rực-rỡ, chàng
lại về chơi đất Macao.

Nhưng quái lạ, chàng cứ
thua luôn, càng thua càng nóng
mắt, rồi càng đánh to nên chỉ
trong mấy ngày chàng tính
thua gần 90 vạn.

Còn hơn mười vạn chàng
đem đi đánh nốt...

— Này, . này, cắt tay này...

Chàng còn có 5 nghìn chàng
đã đặt nốt vào cửa tam. Mắt
chàng đắm nhìn vào đồng hồ
ở trên bàn, cả người chàng run
lên, miệng chàng cứ theo cái
que gậy há giần ra. Tai chàng
chẳng nghe thấy thiên hạ sào
nói về chàng ở chung quanh.
Trời lạnh mà trên trán chàng
ướt đầm những mồ hôi.

— Túc.

Khi mọi người xướng tiếng
« túc » chàng mỉm cười, một cái
cười rùng-rợn. Chàng đứng
ngay như tượng gỗ. Chàng
nhắm mắt lại rồi mở bừng
ra...

— Này... này, cắt tay này.

Người cái trước khi mở bát
còn hỏi chàng:

— Nào! Bác-sỹ, đánh nữa
chớ?

Chàng không đáp. Có lẽ
chàng không nghe thấy. Nhưng
một tiếng khác đáp lại, tiếng
một người cùng đánh bạc ở
đấy:

— Ông ấy thì còn đánh gì
nữa! Ông ấy thì đánh bằng
súng lục!

Chàng giật mình, nhìn khắp
mọi người rồi đi thẳng.

Trong một gian phòng ở Đại-
Đông khách-sạn, lúc ấy đã
khuya lắm mà đèn vẫn còn
sáng. Một người đang ngồi
cầm cúi viết rồi lại xé đi, rồi
lại viết lại. Sau người ấy chỉ
viết có một câu:

Ở đời, tôi đã khôn nhiều, đã
dại nhiều, tôi sống đủ rồi.

Bỏ tờ giấy vào túi song,
người ấy lấy một khẩu súng
lục ra, xem cẩn thận, dăm dăm
nhìn vào nòng súng rồi từ từ
đưa lên thái-dương.

Người ấy là vị bác-sĩ nọ.

Nghe tới đó, ông bạn người
Pháp và tôi cùng thốt ra hai
tiếng:

— Tội nghiệp.

Thạc-sỹ Vương kể tiếp:

Lúc ngón tay gần bấm cò, thì
một bàn tay khác, bẻ quặt tay
bác-sỹ về đằng sau. Bác-sỹ giật
mình quay lại, thấy một người
con gái tuyệt sinh, nhìn bác-sỹ
mỉm cười. Trông hơi quen
quen, bác-sỹ chưa nghĩ ra ai,
thì thiếu-nữ đã dịu dàng nói:

— Chỉ có thể mà đã chết à?
Trước kia ông vì sanh-kế nên
đánh bạc. Hồi ấy nếu ông thua
ông có chết không? Nữa là bây
giờ, với học thức của ông, ông
có một tương-lai rực-rỡ, ông
đánh bạc chơi, ông thua, ông
tự-tử! Cái chết mới tầm thường
làm sao!

(Xem tiếp trang 22)

NÓI CHUYỆN CHÁNH - TRỊ

Chị Thu-Tâm

Em đã nhận được thư chị gửi. Em rất cảm động về những lời chị khuyến khích, nhưng còn hai điều chị bắt buộc em ở đoạn cuối thư thì thật khó khăn quá. Chị bảo nhân dịp cuối năm, phải nói chánh-trị thế giới cho chị nghe để chị có một ý-tưởng rõ rệt về thời cục trong năm vừa qua. Ồ, chị tưởng em chị giỏi khoa chánh-trị lắm sao? Chị lắm. Xuất một năm, trên tờ báo «Đàn-bà» em chẳng giám viết một bài nói về chánh-trị, chỉ một bài thôi cũng không giám, thế thì đủ biết em không chuyên về khoa ấy! Và nói chánh-trị trên một tờ báo ở đất Việt-nam có phải là truyện dễ dàng đâu? Các bạn đồng nghiệp hàng ngày và hàng tuần ở ba kỳ nói chán ra đó, chị chưa bằng lòng sao? Chị nên coi kỹ lại những bài ấy, toàn là những bài có giá-trị cả. Giá trị ở chỗ biết theo thời thế, biết theo xu hướng và nhất là biết khôn khéo lựa từng chữ, từng câu để tránh cái «kéo» của bà kiểm duyệt! «Anh là một nhà chánh-trị, tôi là một nhà chánh-trị, ai mà chẳng có thể làm chánh-trị, nói chánh-trị được!» ở vào địa một nhà cầm quyền thấy dân đói, lo cho dân ăn, thấy dân rét lo cho dân mặc, thấy dân buồn lo cho dân vui, thấy dân yếu lo cho dân mạnh, nhà cầm quyền ấy là một nhà chánh-trị. Ở vào địa một nhà ngôn luận — không phải em đâu đấy nhé — thấy đồng bào khổ sở, thấy người cầm quyền sai lầm, thấy một chế độ nghiệt ác, thấy một xu-

hướng bậy bạ, nhà ngôn luận ấy phải cảnh cáo, bày tỏ những chỗ sai lạc, những điều ích lợi, mưu sự thịnh đạt cho xứ sở v.v. Nhà ngôn luận ấy là một nhà chánh-trị. Nói tóm lại chánh-trị là nghệ thuật trị nước. Cái nghệ thuật ấy ở mỗi người mỗi khác. Cái khác ấy tức là các chánh thể. Thí dụ với các nhà cầm quyền của nước Pháp ngày nay, cái chánh thể ấy là chánh thể cộng hòa dân chủ, với các nhà cầm quyền nước Ý, chánh thể ấy là chánh thể độc đoán, theo chủ nghĩa quốc gia tuyệt-đối vân vân...

Đó đại-khái nghĩa 2 chữ chánh trị là như thế. Còn nếu chị muốn hiểu nghĩa rộng nữa thì trong một nước, người dân nào cũng là nhà chánh-trị cả. Bởi làm chánh-trị tức là mưu sự thịnh đạt cho một nước nên đối với quốc gia cái giá trị một vị thượng thư tài giỏi cũng không hơn gì giá trị một bác dân cấy chăm chỉ mà cái giá trị — thí dụ thế — của một anh cu-li nhà máy có bộ mặt lem-luốc cũng ngang với giá trị một ông tham, ông đốc ngồi trên chiếc xe nhà với bộ tịch ngênh-ngang.

Riêng từng nước chánh-trị đã thế, thì với hoàn-cầu chánh-trị cũng thế nốt, bởi thế-giới chẳng phải do các quốc-gia hợp thành ru? Chỉ tiếc rằng, mỗi người một ý kiến, mỗi nước một phương châm, thành thử có những chánh thể khác nhau. Có người bảo vì hoàn-cảnh, vì trình-độ của mỗi

nước mỗi khác, nên kẻ cầm quyền của mỗi nước phải thể theo đấy rồi đặt ra một phương-pháp riêng. Đem chánh thể dân-chủ cộng-hòa của nước Pháp gán cho nước Tàu thì nước Tàu chỉ sống trong vòng loạn-lạc tham ô. Đem chánh thể độc đoán để cai-trị dân Pháp, thì nước Pháp sẽ có một cuộc cách-mệnh nữa.

Thế rồi những phương-pháp riêng thành ra những chánh sách rồi lần lần có những luồng tư-tưởng lấy chánh sách đặt ra chủ nghĩa, một nguyên-nhân xung-đột giữa người trong một nước và giữa hai nước theo hai chủ-nghĩa khác nhau. Đó là một cơ làm nảy ra chiến-tranh, nhưng chỉ là một cơ thôi. Chiến-tranh còn vì nhiều cơ khác nữa.

Ở trên đã nói chánh-trị là nghệ thuật trị nước, mưu cho quốc-gia thịnh vượng. Nếu các nhà cầm quyền chỉ hiểu cái nghĩa ấy trong phạm-vi nước mình thì thế giới sẽ nhờ đó mà có cuộc hòa-bình vĩnh-viễn.

Hay nói một cách khác, nhà cầm quyền một nước chỉ nên lấy động-lực, tài sản của xứ sở mình để mưu hạnh-phúc cho dân mình bằng một cách thật-thà, chân-chính mà thôi. Đàng này khác, xuất tự cổ chí kim bọn làm chánh-trị thường bị tánh ích kỷ hướng dẫn, chỉ muốn cho dân mình sướng, nước mình cường, dầu cái «sướng» và cái «cường» có hại cho dân khác, nước khác cũng mặc. Đó là nguyên-nhân chính các cuộc

xung-đột của loài người từ tối cổ thời-dại tới giờ.

Đấy, chị Thu-Tâm ạ, chánh trị thế-giới như vậy đó và em chắc mãi mãi nó cũng không bao giờ thay đổi.

Kiểm duyệt bỏ

..... người ta chẳng khi nào được sống trong cuộc hòa-bình vĩnh viễn!

Chị chỉ nên hiểu thế thôi! Thế tưởng cũng đủ. Còn ý em nếu chị muốn biết thì đây:

«Sáng nay, em đi đón cháu ở trường» «sơ» lúc ấy vừa tan lớp học, em thấy con em, đi giữa 2 người bạn tí-hon của nó, một đứa da trắng con người Pháp, một đứa da đen chắc con một «chú oản» nào hẳn, nói truyện vui vẻ quá. Con em đổi đồng năm xu lấy đồng 1 xu của bạn da trắng của nó. Thằng này đưa đồng tiền của mình lấy 1 trinh của thằng da đen, rồi cùng cười tỏ vẻ hài lòng. Em chợt có ý tưởng ao ước: giá loài người cũng như mấy đứa trẻ, và một đồng bạc Đông-Đương, một đồng livre Sterling, một đồng franc, một đồng Yen đều có giá trị như nhau thì thật loài người đã thực bành-xong câu: «tứ hải giai huynh đệ» nhưng mà bao giờ? Bao giờ các tay kinh-quốc giống như lũ trò, 3, 4 tuổi học A. B. C. D? Có Trình

PHẢI, lúc ấy 12 giờ kém mười lăm, tôi đương thức vì phải làm gấp kỳ báo Tết. Có lẽ nặn mãi óc không ra một đề mục gì, nên vắn-vơ, một mình đi ra đường ngắm... mong tìm «văn-lứ» ở trong khoảng không mù mịt. Bỗng nhiên tôi thấy trên giới loang loáng hào-quang. Tôi đã rợn rợn nghĩ thầm có lẽ những tiên ông, tiên bà của ông Vũ-dinh-Long là có thật. Hào quang mỗi lúc mỗi nhiều từ trên trời là là xuống một nơi rồi biến mất, nhiều bóng đen thẫm hiện ra và có cả tiếng nói. Có lẽ đây là một cuộc tụ hội của bọn kiếm tiên hiệp khách, âu là tôi nhân dịp này, đến xin làm đồ-đề đề có một sự phụ. Nhưng hãy đợi các ngài xong cuộc hội-đồng đã. Tôi mon men lại gần. Tôi đi từng bước nhẹ.

Tôi ngừng chân. Tôi cúi khom lưng, tôi nín thở. Trống ngực đập mạnh. Mãi mãi tôi mới núp được sau một thân cây lớn. Một tiếng nói:

— Bây giờ mà chưa thấy các vị Táo-quân ở Nam-kỳ ra? Một cái bóng khác trả lời:

— Đường xa, nhưng có lẽ họ sắp tới bây giờ.

Rút lời, tận chân trời đen thẫm, một đám hồng-vân vùn vụt bay tới. Một tiếng nữa:

— Anh em miền Nam kia rồi.

Thì ra đó là một cuộc hội họp của các vị Táo-quân của khắp ba-kỳ, nhưng mục-dịch cuộc hội họp?

Mất lần lần quen tới, lúc ấy tôi mới nhìn rõ những bóng đen, thấy toàn những vị mũ cao áo giải... Mà kia có cả đàn-bà! À phải! Cứ 2 ông một bà! Các bạn còn nhớ câu chuyện ấy không? Cứ tưởng là lời bịa đặt, ai ngờ quả thật vậy. Bỗng một vị năm chòm râu dài lê thê không hiểu đã bạc chưa vì trời sáng sao trông không rõ lắm — giọng đặc nói mấy câu mở đầu: «Thưa quý-vị, tôi xin cảm ơn quý-vị đã đến đông đủ...»

Không cứ chỉ những ông Phạm-lê-Bồng viện-trưởng mới sẵn «lời cảm ơn»! Ngay các Táo-quân cũng có ba chữ «cảm ơn» ở đầu lưỡi.

Rồi vị đó tiếp:

«... Hẳn các vị cũng đã biết rằng Hằng-nga sắp tới kỳ lâm-bồn nên đức Tây-vương-Mẫu có yêu-cầu

HẰNG-NGA DAU DỄ

Các bác-sỹ: Henriette Bùi, Đặng Vũ-Lạc, Đỗ Mạnh-Thân, Vũ Ngọc-Huỳnh, Hoàng Thụy-Ba, Phạm Hữu-Chương v. v... Bác-sỹ nào được lên trời?

Lời nói đầu. — Thưa các bạn, chuyện kể dưới đây chính Trình tôi nghe lỏm được hồi 12 giờ đêm bữa 14 tháng chạp. Lúc ấy tôi còn thức hần hoi, chớ không có mê ngủ đâu nên quyết không khải là chiêm-bao các bạn ạ!

anh em chúng ta phải kiếm ở riêng đất Nam-Việt này một vị bác-sỹ đại tài để đỡ đần. Bởi vậy, tôi xin quý vị ở khắp ba-kỳ, nếu biết những bác-sỹ đại-danh nào cứ nói, để anh em có mặt đây tiện việc lựa chọn. Phải cần thận

kéo vô-phúc tiên-cử một «ông lang băm» thì chết cả nút. Chúng ta chỉ còn mấy ngày nữa là phải lên thượng-giới rồi. Gấp gấp đề còn thì giờ xem xét và làm sơ tấu.

Một bà Táo-quân hỏi:

— Hai bà Hằng-Nga, bà nào dễ? Có phải cái bà trước đây đã lấy Hậu-Nghệ không?

— Không, bà đó là bà Otto Schelt. Bà ấy thì dễ dãi gì! Bà sắp lâm-bồn là Franker — một tiếng khác trả lời thế.

Tôi thầm nghĩ: «Quái! Dân Nam-Việt mình sui sẻo tới thế. Cái gì cũng kém cả! Trước trời đem con gả cho một anh Tàu là anh Hậu-Nghệ bây giờ lại gả cho Tây! Trời không thêm đếm sủa tới các «bậc tu-mi» nước mình. Nhưng thôi được làm bà mẹ đỡ đần, dân Việt-Nam mình cũng còn danh giá chán.

— Tôi tiên-cử bà bác-sỹ Henriette Bùi con ông Bùi-quang-Chiêu — Lời một bà Táo-quân ở miền Nam.

Một vị khác có lẽ là Táo-quân ở Bắc-kỳ nói:

— Tôi tiên-cử bác-sỹ Đặng-vũ-Lạc.

— Tôi tưởng bác-sỹ Phạm-hữu-Chương hơn cả.

— Thế còn bác-sỹ Đỗ-mạnh-Thân

— Bác-sỹ Hoàng-thụy-Ba!

Rồi hầu khắp tên các bác-sỹ ở ba-kỳ theo miệng các vị Táo-quân ra hết,

Vị Táo-quân 5 chòm râu hồi bấy bỗng giơ tay ra hiệu, miệng chồm lại «suyt» một tiếng thật giải. Tất cả đều im phăng-phắc. Ngài nói:

— Tôi tin quý-vị không «riêng tư», nhưng quý-vị cần cho tôi biết tài-năng và đức-tính người được tiên-cử ra sao thì mới dễ lựa chọn. Một tiếng nhẹ nhàng uyển-chuyển:

— Thưa huynh-trưởng, tôi tiên-cử bác-sỹ Henriette Bùi là vì Nam-Việt mới có bà ta đậu y-khoa bác-sỹ. Đó là lẽ thứ nhất. Và cử một người đàn-bà đỡ đần cho Hằng-Nga thì Hằng-Nga đỡ ngượng hơn là để người đàn ông săn sóc. Chỉ 2 lẽ đó cũng đủ làm bà Henriette được tiên-cử.

— Đạo-hữu nói có lý lắm, song theo ngu-y thì hai Đức Thượng-Đế và Tây-vương-Mẫu còn khó tính hơn các ông thượng-thư già ở nước Anh nhiều. Đạo-hữu hẳn biết rằng vợ công-tước Windsor ngày nay chỉ vì đã có một đời chồng mới lấy công-tước nên công-tước phải bỏ ngôi-báu. Nay bác-sỹ Henriette đã đành là một trang thực-nữ có nhiều tài-năng song, đạo-hữu không nhớ việc ly-dị giữa bác-sỹ và trạng-sư Vương-quang-nhường sao? Tôi sợ không được thượng-

giới lựa chọn vì người đỡ đần cho Hằng-Nga chẳng những phải tài năng mà lại phúc đức vẹn toàn nữa — Lời vị năm chòm râu đáp thế.

— Thưa huynh-trưởng, bác-sỹ Hoàng-thụy-Ba là một người khéo léo và rất chăm chỉ. Không những thế ông lại can đảm và nhẫn nại,

Vị Táo-quân già mỉm cười:

— Ông bạn đồng-sự ở Hưng-yên ơi! Tôi cũng đồng ý ấy, nhưng đã tiến một người lên thượng-giới thì ít ra người ấy cũng phải bớt «tục» mới được. Ông có nhớ bác-sỹ Ba đi tranh chức thủ-chỉ ở làng không?

Vị Táo-quân ở Hưng-yên tiu ngủ không nói gì cả,

— Tôi tiên-cử bác-sỹ Phạm-hữu-Chương. Vị bác-sỹ này tận tâm vô cùng mà tính lại rất dễ dãi.

— Tôi có biết bác-sỹ Chương. Tuy ông ta làm cả chánh-trị nhưng nghề thuốc cũng không vì thế mà sao nhãng. Ông ta vui tính: một tiên cách. Nhưng tôi sợ các tiên-dồng sẽ khó chịu vì ông nói không được rõ. Tôi nhớ có một lần ông bảo cô đỡ: «Ấy ôi ái au» nghĩa là «lấy tôi cái thau» thành thử cô kia nghe mãi không ra. Nói ngọng thế, tiên-dồng nghe hiểu sao được! Đáng tiếc.

Vị Táo-quân tiên-cử bác-sỹ Chương cãi lại:

— Thế thì Hằng-nga sẽ cười và đỡ đau chớ sao!

— Thưa quý-vị tôi đã suy xét kỹ người đáng được chúng ta lựa chọn lên tiên-giới, cố bác-sỹ Đặng-vũ-Lạc. Chỉ một cái bệnh-viện của bác-sỹ ở đường hàng Cỏ cũng đủ cho ta biết tài năng bác-sỹ.

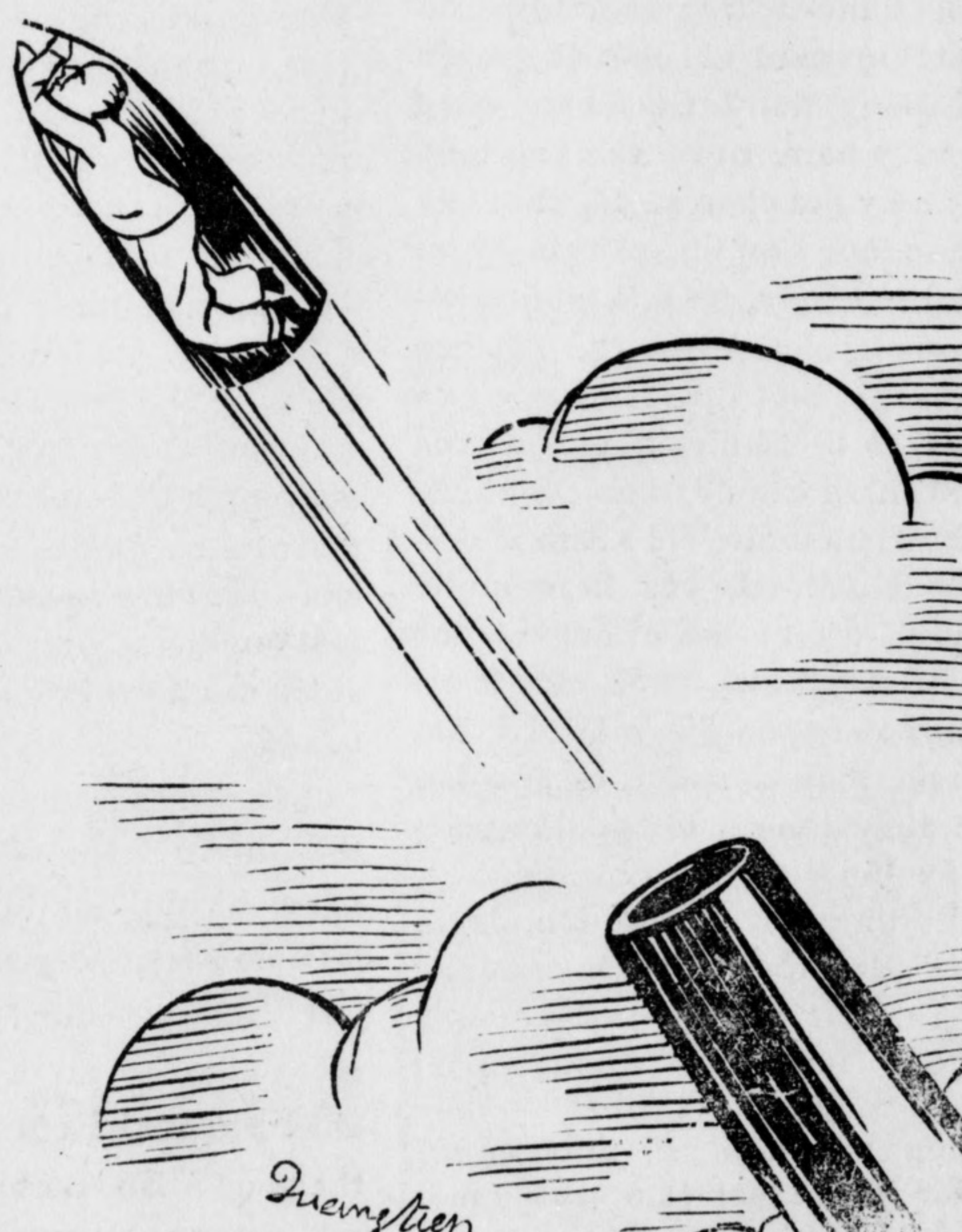
Một vị Táo-quân trẻ nhất hỏi lại:

— Ngài nói rõ hơn một chút.

— Tôi muốn nói cái bệnh-viện ấy lớn hơn hết các bệnh-viện tư khác.

— Ô! Ô! có bệnh-viện lớn là giỏi sao?

(Xem tiếp trang 20)

THỦY TIÊN

Cách trợn, gọt, tĩa

Hải còn thoang thoang hương-trầm chưa phai...

NHƯNG mùi hương này không phải của nàng Kiều. Nó là của một nàng tiên cùng tới với Chúa - Xuân một lúc. Cứ mỗi năm, nàng tiên ấy đến thăm đất Việt-Nam một lần, và đã có một lần anh em ta «thù vơ oán chạp» định «tây-chay» nàng, nhưng với cái vẻ mặt hờn hờ, với mùi hương thoang thoang, ai nỡ bỏ đứt? Nàng là ai? Ở non nào? Động nào?

— Thưa rằng nàng ở hương Bắc, Động thủy-tiên và chính nàng đã lấy tên động đặt cho tên mình.

Không phân giai-cấp, không cứ giàu nghèo ai ai cũng có thể mời nàng tới chơi được.

Thật đấy, ta cứ đi qua hàng Ngang, hàng Bưởi, trong lúc nàng còn «khép cửa phòng thu» nằm ro ró trong «lắp», ta chỉ cần bỏ ra một món tiền cỡ con cua là ta đã mời được nàng về. Nhưng khéo đấy nhé, nàng thường hay cho lũ «thanh-y» đi theo, ta phải cần thận kéo mời chủ không mời lại mời đây tớ. Nếu thật là nàng thì miệng nàng là một đóa hoa đơn, trông vừa đẹp, hương lại thơm, vừa mau nở tại vừa lâu tàn, trái lại nếu là phải lũ «thanh-y» thì miệng là một bông hoa kếp, lấy đầu được sắc mặt hương nồng.

Cách lựa lấy hoa đơn

Lúc ở trong lắp mới trông thì chủ cũng như đây-tớ, song với chủ thì:

- 1) Ở mầm có đầu lá nhọn và cong.
- 2) Bẹ lên theo sát với lá.
- 3) Bẹ mỏng bìa.
- 4) Giò bên mầm.
- 5) Nặng hơn.

Được đủ điều-kiện ấy rồi, mười phần ta có thể chắc là chủ đến tám (1)

Đem nàng về, bởi nàng ở nước đã quen nên ta cần ngâm nàng ngay vào nước, nước gì cũng được, quý hồ sạch thì thôi. Ngâm một lúc song, ta phải nhẹ nhàng tay, bứt hết những dễ đen, bẩn, rửa cho sạch lột vỏ đi, rồi lại đem ngâm nàng lần nữa. Lần này thì phải ngâm hoặc nước sông hoặc nước mưa, chớ có ngâm nước máy, trong có thuốc, sẽ làm sạm mặt nàng đi.

Ngâm như thế chừng hai ngày, bấy giờ ta sẽ lấy dao gọt phác qua để mở bẹ.

Cách mở

Lấy con dao (2) đưa ở giữa giò cho khỏi mất bẹ rồi cứ tay đưa giao

tay đỡ, cái bẹ tự nhiên tách lần ra. Trong lúc mở bẹ như vậy, nếu là chủ-nghĩa là hoa đơn—thì ta thấy con dao đưa vào bẹ nghe sần sật, bằng không thì chính là tớ—nghĩa là hoa kếp.

Lúc đưa dao phải cần thận, nếu đụng vào giò hoa, hoa sẽ thui, mà đụng quá vào giò lá, lá rồi ra cũng hỏng. Những cái lá hồng ấy, ta thường gọi là lá «càng cua» nó mềm oằn oặt, cuống nhỏ đầu to, hoặc có khi lá nó uốn cong queo lại trông rất xấu. Muốn cho lá được đẹp — lá đẹp người ta gọi là lá

lan vì giống như lá cây lan — ta phải tĩa thế nào cho gốc lá đừng thót quá.

Hoà, lá cần phải đều nhau, trong phạm-vi một, một nửa, hay nói rõ hơn, bẹ giò lá cao một phân thì giò hoa chỉ được cao nửa phân mà thôi. Lúc đã có lá hãy nhắc ra cho vào những cốc sâu lòng để rề dâm giải thì hoa mới đẹp, chớ để vào bát rề sẽ cần đi.

Làm thế nào cho hoa nở đều

Muốn cho hoa nở đều cũng không khó. Nếu một củ có 5 giò hoa, hai giò giữa và 3 giò bên, thì bao giò cũng phải mở những giò giữa sớm hơn một ngày, bởi giò giữa chậm nở.

Làm cách nào cho hoa chậm nở

Thí dụ gặp lúc trời nồm, hoa mau nở quá, ý mình định 3 bữa nữa hoa hãy nở, nhưng coi chừng chỉ 1 bữa hoa đã tung, vậy nếu muốn cho

hoa chậm nở thì lấy một cái cốt quây chung quanh, chốc chốc lại vẩy nước lạnh vào hoặc bỏ hoa vào một chỗ nào luôn luôn, ẩm, lạnh. Cách này kêu là hãm

Làm cách nào cho hoa mau nở

Lỡ gặp tiết đại-hàn, hoa lâu nở mà mình lại muốn chóng có hoa chơi thì hãy đem hoa để vào một nơi ấm áp, như bỏ vào một cái bồ chẳng hạn, rồi phủ nhện trùn lên trên. Song đâu đấy, nếu nhà thấp đèn điện, nên khoét một lỗ, thông cái đèn vào trong, cho khí-

giới trở nên ấm, bằng không có đèn điện, thì một chiếc đèn dầu con thay vào cũng được.

Đó, đại khái muốn được nàng phở cho mình hết vẻ kiêu-diễm, ban cho mình hết sắc, hết hương thì phải đủ từnở ấy cách mới là.... người chơi...

(Theo lời một cụ Hai nhà chơi thủy tiên đã được giải nhất trong nhiều kỳ thi.)

Cô TRINH

(1) Về hình thể củ, mỗi năm mỗi khác, có khi hình nó trùng trục thì là đơn, có khi thể lại là kếp, vậy lúc trợn không nên nệ quá về hình củ.

(2) Chớ mua những dao bán sẵn, cần phải đánh lấy một con cho vừa ý. Chớ sắc quá mà cũng chớ nhọt quá.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ Tờ báo của mọi gia đình

NGÀY XUÂN CẦU :

Khỏe mạnh

Uống:

Kiện-tỷ tiêu-thực giúp sự tiêu-hóa tốt ăn ngon, ngủ yên người khoan khoái.

Bổ thận tiêu tinh

Phòng sự tốt. Gây những đêm xuân nồng đượm bền lâu mà không mệt. Đồng giá 0\$60 một hộp.

Giống con...

Vạn vật gặp xuân đều nảy nở, người ta gặp xuân thì sinh tình, yêu đương gây lấy giống nòi còn gì hơn là dùng thuốc:

Bổ huyết chủng tử của Tể-Dân

Làm cho tốt huyết, đẹp người, dễ thụ thai, giá 0\$90 một hộp.

PHÒNG THUỐC TỂ-DÂN

Hanoi, — Số nhà 131, Phố Hàng - Bông, — Hanoi

EM TẶNG CHÀNG

của (Rabindranath Tagore)

Chàng ơi! Sáng nay em biết tặng gì chàng đây? Một lời ca buổi sớm ư? Nhưng buồn chưa, sớm mai đã héo hắt dưới những tia nắng gắt gay của mặt trời, và lời ca cũng vì đãg uể oải rồi ngừng bặt!...

Còn về buổi chiều, chàng ơi! chàng đã muốn gì khi đứng trước phòng em? Em phải đưa gì cho chàng đây? Một ngọn đèn ư? Không, ánh đèn chỉ có thể lừng bừng trong gác lửng, mà phải chăng ý chàng là muốn mang theo đến những nơi ô ạt đông người? Thế chàng không biết rằng gió lộng ngoài đường sẽ thổi tắt đèn sao?

Chàng ơi! Chàng ơi! Vậy thì em sẽ tặng gì chàng đây? Hoa ư? Nhưng hoa một ngày kia cũng sẽ tàn lụi, trút cánh. Vậy không lẽ em lại cứ buộc chàng phải đeo bông những thứ mong manh ấy mãi.

Và đầu em có tặng gì chàng đi chăng nữa, những ngón tay vô tình của chàng cũng chỉ đến lơ đãng bỏ rơi trên bụi đường mà thôi.

Nên em tưởng không còn gì hơn để đến một ngày kia trong lúc thư-nhàn, chàng dạo chơi nơi nhà em, ... rồi vô tình chàng ngạc nhiên dừng bước vì đầu đây một hương thơm ngát đang lẹ làng thoang qua. Trong lúc ấy, mắt chàng sẽ say mê về một ảo tưởng địa dằng và chàng sẽ thấy.

Một ánh chiều rực rỡ, rung rinh nhẹ lướt trên mái tóc óng mượt của chàng. Ánh sáng huy hoàng ấy đểm những nét mầu dạn để làm sống lại những giấc chàng mơ. Ánh sáng ấy món quà tự nơi nao đến ấy, mới thật là của riêng chàng.

Rồi tất cả những kho tàng em nôi giấy tro-giấy phứt để rồi lại biến đi trong khoảng khắc. Và trong lúc vội vàng như thế, từng đôi vòng chùng đeo ở cổ chân đã vô tình để rơi trên đường những dư-âm của một bản đàn réo rắt.

Đây! những thứ ấy, — những thứ mà chàng được hưởng tuy chẳng cầu xin và cũng không hề biết đến tên tuổi là gì nữa, những thứ ấy mới đáng riêng tặng chàng.

Còn như hoa ư? Quả ư? Và cả đến lời ca nữa ư? những thứ quà em định dâng chàng đều nhỏ nhen ti-tiện quá.

LƯU UYÊN-BÌNH

Thị Thúc - sinh và Hoạn - thư trong chuyện Kiều đó. Có phải Hoạn - thư có nhiều tính-cách: cá quyết, khôn khéo, sâu-xa của đàn-ông. Trái lại Thúc-sinh thì: nhu-nhược, vụng dại, nông-nổi, toàn những tính-cách của đàn bà.

Dưới đây là một cái bảng dùng để xem bạn (nếu là nữ độc-giả của báo này) có nhiều tính-cách đàn ông không; hoặc bạn (nếu là nam độc-giả) có nhiều tính-cách đàn bà không.

Bảng này là kết-quả của các nhà thông-thái trong các khoa y-học và thần linh học đã giầy công nghiên cứu tìm ra.

Cách xem như sau này:

Bạn coi tên những vật ở các bộ A. B. C. D. E. F. G. H. I. J (bảng I)

HÃN các bạn cũng công nhận rằng có nhiều chỉ em chúng ta, tuy là gái mặc lòng, nhưng về cử chỉ về ngôn ngữ, ta thường có nhiều đặc điểm giống đàn-ông. Tôi lấy một thí dụ: Cô Hồ-xuân-Hương. Các bạn có nhớ hai câu thơ của cô đọc trước đèn Sầm-nghi-Đồng:

Thân này vì thế làm trai được,
Thì sự anh-hùng há bấy nhiêu?

Thật là khêu-khi một kẻ ngang-tàng.

Về bên nam-giới cũng thế, ta hàng ngày vẫn được mục-kích nhiều về dục-thú, thủy-mị của phái tu-mỹ. Ta chẳng thường bảo: «Đàn ông đâu lại nhút-nhát như con gái». Câu ca-dao ngoa-nguất:

Đàn ông đâu có đàn ông...

Đem bỏ vào lồng cho kiến nó tha cũng cùng một ý ấy.

Trong mỗi bộ, có một cái hình ra thứ gì, bạn đánh một cái dấu chữ thập vào tên thứ đã lựa. Rồi bạn dò sang bảng II, bạn cộng những con số lại, nên bạn nhiều tính cách đàn bà, hay nhiều tính-cách đàn ông thì bạn biết ngay. Đời bạn sẽ ra sao, bạn phải làm cách nào để tránh họa, mưu phúc? (sẽ chỉ rõ trong bảng tương-lai):

Thí dụ bạn trông cái hình ở bộ A giống cái diu, bộ B hăm răng, bộ C con rắn, bộ D màu nền, bộ E cái cửa, bộ F cái bước chân, bộ G người đàn bà, bộ H sợi giây, bộ I cái phễu, bộ J con bò.

Thế thì lúc dò sang bảng II bạn tìm bộ A, trong bộ ấy bạn lấy số 1 vì bạn lựa diu, trong bộ B số 4 vì bạn lựa răng, trong bộ C số 3, trong bộ D số 4 trong bộ E số 2

QUÊ BÓI DẦU NĂM

tương - lai bạn ra sao?

trong bộ F số 3, trong bộ G số 1 trong bộ H số 4, trong bộ I số 1 trong bộ J số 2. (Số của các tên trong các bộ).

Bạn cộng các số của Nam tính lại rồi cộng đến số của nữ-tính. Như cách lựa trên thì bạn có 7 điểm về nam-tính và 18 điểm về nữ-tính. Bạn là gái thì bạn có nhiều nữ-tính hơn nam-tính còn nếu bạn là trai thì bạn có nhiều nữ-tính hơn thể-chất con trai của mình.

Tương - lai (con gái)

Nếu không có điểm nam - tính nào

Bạn là người thủy-mị, ít nói, hay ưa may và va sán sóc công việc nhà. Bạn ít giao-thiệp. Bạn sợ từ con chuột giở đi. Bạn không kể sầu ai và rất chăm nom các em nhỏ. Về hôn-nhân bạn sẽ theo đúng câu «cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy». Khi về nhà chồng bạn sẽ là một bậc hiền nội-trợ chỉ biết trông nom cửa nhà chứ không dính dáng vào công việc của chồng. Bạn có ghen thì cũng ghen ngầm chứ không bao giờ to tiếng. Bạn biết an phận mình. Bạn sẽ sung sướng.

Điều nên sợ. — Bạn sẽ có một người chồng chơi-bời. Bạn cần phải can ngăn kéo chồng sẽ có một cuộc tình - duyên lên lút. Bạn phải săn sóc về sức khỏe của bạn luôn.

Nếu bạn có từ 5 điểm nam tính trở xuống

Bạn là một người ham học nhưng nếu không có ai khuyến - khích khen ngợi bạn luôn thì bạn sẽ bỏ dở sự học. Bạn nói truyện rất có duyên và ưa làm dáng. Quần áo của bạn bao giờ cũng chải chuốt. Bạn ưa màu tím. Bạn phải cẩn thận kéo bị lừa trên đường tình. Lấy chồng bạn sẽ có nhiều con trai hơn gái. Bạn thích trong nhà có nhiều đồ-đặc nên bạn có tính hoang.

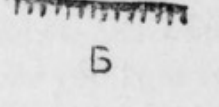
Điều nên sợ. — Nếu bạn không ngăn nôi những cái khó tính con con của bạn thì trong nhà hay có cuộc sách mích. Chớ có cả tin mà bị lừa.

Nếu bạn có từ 10 điểm nam-tính trở xuống

Lúc còn nhỏ bạn đi học hay nghịch ngợm và ham đùa hơn là

ham học. Tuy vậy bạn rất thông minh lại có tài biện-bác. Bạn ưa màu hồng và bao giờ cũng mạnh-khỏe. Bạn là người đa-tình và muốn tự mình trọn người «trăm-năm» Bạn thích tham-dự vào công việc của chồng rồi từ đó bạn ưa giao-du, ưa những cảnh náo nhiệt. Có khi bạn đối với chồng như đối với bạn. Bạn hay đánh con.

tới mình cũng cam chịu. Ở nhà bạn bị mắng luôn vì bạn ít săn sóc tới các em. May và chợ búa bạn rất vụng về. Có tính bướng bỉnh hay cãi lại nhưng được cái rất có hiểu. Đến tuổi giầy-thị, anh con trai nào bạn không mến mà cứ lại nhai tròng-gheo bạn thì thế nào cũng được «nắm» mấy cái bặt tại. Bạn có một tình yêu sâu-sa mãnh-liệt

	A 1 Cái diu. 2 Cái tàu thủy. 3 Con dao cong. 4 Mặt trăng.
	B 1 Bàn trái. 2 Con rết (rít). 3 Cái lược. 4 Hàm răng.
	C 1 Ngon lửa. 2 Đóa hoa (bông). 3 Con rắn. 4 Con run.
	D 1 Thắng nhỏ. 2 Cái chuông. 3 Ông trọng đất. 4 Màu nền.
	E 1 Tàu-thủy. 2 Cái cửa. 3 Cái mũ (nón). 4 Gốc cây.
	F 1 Cái nơ (thắt ở cổ). 2 Giầy chia khóa. 3 Bước chân. 4 Cà-vạt (cravate).
	G 1 Người đàn - bà. 2 Cái phao tàu. 3 Búp-bê. 4 Thắng mọi đen.
	H 1 Ống khói. 2 Quận chỉ. 3 Làn khói. 4 Sợi giây.
	I 1 Cái phễu. 2 Cái sừng. 3 Cái túi da. 4 Cái bình.
	J 1 Cái ghế nằm. 2 Con bò. 3 Con hươu. 4 Con ngựa.

Điều nên sợ. — Nếu bạn giao - du nhiều chồng bạn sẽ ghen và có thể có cuộc ly-dị. Trên thương-trường bạn chớ nên làm gì quá tay mà bị khâm-kiệt có ngày.

Nếu bạn có từ 10 điểm nam-tính trở lên

Lúc đi học bạn bị phạt luôn vì quá nghịch-ngợm. Bạn cao lớn ưa thể-thao, ăn nói trắng-trợn không có ý-từ gì cả. Bạn có tánh chân-thật, hay giúp người đầu nguy-hiểm

không có sức gì ngăn nôi. Bạn có thể hy-sinh tất cả gia-dinh, tiền của để theo người yêu. Tuy là vợ nhưng bạn lại có tính độc-đoán muốn chồng phải luôn luôn theo ý nghĩ của mình.

Điều nên sợ. — Phải cần thận kéo vợ chồng hay đánh nhau. Chớ có nhiều nhời mà bị nhiều kẻ thù ghét. Đánh đây-tờ không nên vì sợ có án mạng.

Phải có tánh nhẫn-nại và đừng bao giờ to tiếng, cửa nhà sẽ vui vẻ.

Tương - lai (con trai)

Nếu bạn không có điểm nữ tính nào.

Bạn trời con gà không nổi. Lúc đi học ít khi được ngồi hạng trung bình, bạn lại còn hay bị bắt nạt là khác nữa. Người bạn leo kheo như cái que, hay ốm vặt và ưa những công việc tỉ-mỉ của con gái. Bạn không nên theo đuổi việc học vì bạn sẽ thất bại. Bạn sẽ là bác phó may khéo, nếu bạn học nghề may. Đến năm 20 tuổi bạn cũng chưa muốn lấy vợ mà đứng trước người con gái nào mặt bạn cũng đỏ như quả gấc. Thành gia-thất bạn sẽ bị vợ bắt nạt, có con bạn bị cả con nó bắt nạt nữa. Bạn không thích giao-du. Ăn uống thì nhỏ nhẹ như mèo.

Điều nên sợ. Khéo kéo vợ không chung thủy. Chớ buồn bán to mà bị lừa.

Nếu bạn có từ 5 điểm nữ-tính trở xuống.

Bạn ưa trang-diêm và rất thích thứ nước hoa đắt tiền. Lúc còn đi học, bạn có trí nhớ nhưng không được thông minh lắm. Tuy vậy có học, bạn cũng có thể tới được một trình-độ khá cao. Bạn ít ham thể-thao. Có vì sức khỏe thì bạn chỉ chơi tennis chứ rất ghét đá banh. Bạn có tính chống chận vì vậy tình yêu chỉ thoáng qua (thời chớ không bao giờ tha-thiết. Bạn có khiếu về âm nhạc, nếu chịu khó luyện, bạn sẽ trở nên một nhạc-sĩ đại-tài. Thành gia-hất bạn có nhiều con nhưng con bạn không được khỏe-mạnh lắm. Bạn không có hoạnh-tài.

Điều nên sợ. Khéo giữ kéo vợ có khi lạc lòng. Chớ nên đi đêm kéo bị tai nạn bất ngờ. Chớ đi buôn mà lỗ vốn.

Nếu bạn có 10 điểm nữ-tính trở xuống.

Bạn có hoa tay nghĩa là rất khéo-léo. Lúc đi học bạn luôn luôn được nhất về khoa thủ công nhưng đầu bạn có cổ học-hành thì cũng chỉ vượt được bậc trung-đẳng là cùng. Bạn nên an-phận làm một công-chức hoặc một ông thư-ký nhà buôn thì đời bạn có lẽ còn sung-túc. Bạn có thể sẽ trở nên giàu có — nhỏ thôi — nếu bạn

đi buôn, vợ chồng bạn bao giờ cũng hòa-hợp. Có cái nhau thì bao giờ cũng do vợ gây nên. Bạn có tính điềm-dạm, vơ-vẩn, ưa tính mịch, và thích làm thơ.

Điều nên sợ. — Chớ bao giờ nên muốn những sự cao xa, bạn sẽ thất-vọng. Phải săn-sóc đến sức khỏe của mình và của các con kéo sợ ốm luôn,

Nếu bạn không có một điểm nữ-tính nào.

Bạn là một người con trai hoàn toàn, rất thông minh và nhiều sáng kiến. Bạn có tính độc đoán và mạo-hiêm. Đi vào đường nào: chánh-trị kinh - tế, văn-chương bạn cũng đạt được mục-dịch. Bạn có nhiều dục-tính hơn là ái-tình. Bạn khỏe mạnh ưa thể-thao, rất ghét thơ phú, nhưng lại ưa những bài âm nhạc hùng-hồn.

Điều nên sợ. — Phải ngọt ngào với vợ kéo sẽ bị kẻ khác cướp mất người yêu. Bớt tính nóng vì có khi oan gia.

Những ai đã bói trước lối này

Cổ nhiên là mấy nhà thông thái có sáng kiến tìm ra lối bói, bói trước rồi mới tới cả triệu dân Mỹ, với dân Âu. Trong số các «kẻ tai mắt» bói chơi ấy thấy có cả 4 tay đại kinh-quốc ở thế-giới: 1) Roosevelt 2) Mussolini 3) Hitler. 4) Chamberlain, ông Roosevelt, có 3 điểm nữ-tính, nên lòng cương quyết của ông này không bao giờ lên tới tột bực. «Cứ coi việc «hủy bỏ luật bất can thiệp đối với các nước Âu-châu», và việc chiếc tàu Panay bị đắm (ở Tàu) thì đủ rõ.

Mussolini có 4 điểm nữ-tính nên ông này nói nhiều mà làm ít, lại nề vợ.

Riêng đối với Hitler, quê bói đúng một cách lạ lùng. Hitler không có một điểm nữ-tính nào bởi vậy ông ta chẳng bao giờ có cảm tình với ai

hết. Ông ta nhờ sự cương quyết, tàn-bạo mà đắc thắng mọi công việc. Ông ta chưa bao giờ lấy vợ, song đã có nhiều nhân tình mà quả nhiên bao nhiêu nhân tình của ông ta đều bị kẻ khác cướp mất.

Đến ông Chamberlain, ông này có những 5 điểm nữ-tính. Ông hay nhượng nhip, ưa tính hơn là ưa động. Hồi xảy ra việc Sudet, ông ta tự thân sang thăm ông Hitler để điều-đinh. Cái cử-chỉ ấy kẻ tàn thành rất nhiều mà người phản-đối cũng chẳng phải ít. Giá hồi đó ông cứ cương-quyết thì biết đâu Đức lại không nhụt rồi.

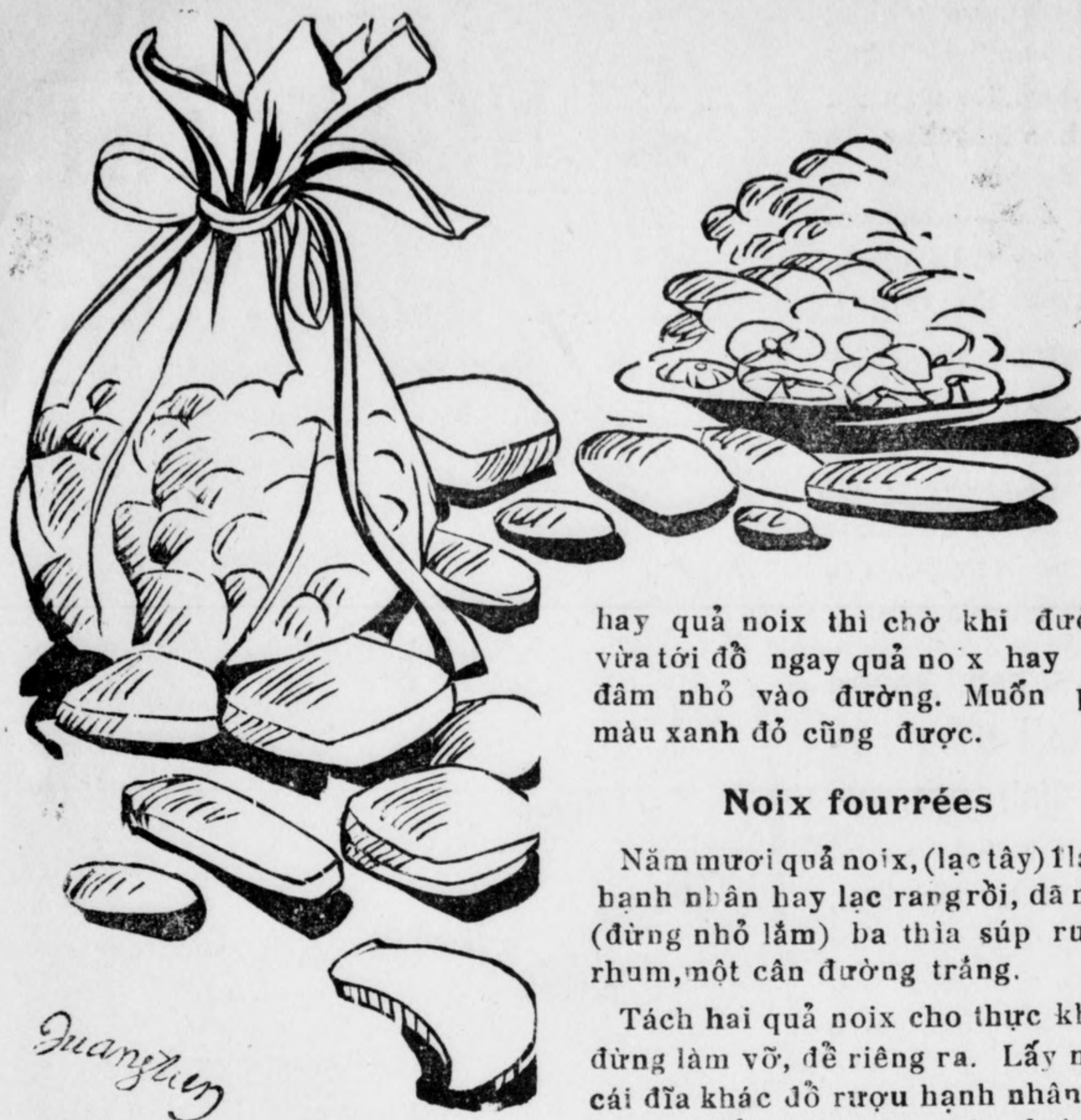
Còn cô đào xinh đẹp Simon Simone vì có tới 7 điểm nam-tính cho nên cuộc tình duyên cứ lặn dạn mãi. Cô có những cử-chỉ như đàn-ông thành-thử một anh chàng nào lúc còn là bạn cô thì rất tâm đầu ý hiệp, nhưng khi đã muốn được cô yêu và yêu cô thì lại thấy tình cô tự nhiên quá, có khi tự-nhiên đến sỗ-sàng nữa. Nào các bạn, các bạn, thử bói một quẻ xem ra sao để liệu sau này xây đắp tương lai mình chớ. B

BỘ	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
Nam tính :	1 2 4	1 2	2	1 2	1 3 4	2 3	1 2 4		3 4	2
Nữ tính :	3	3 4	1 3 4	3 4	2 4	1 4	3	1 3 4	1 2	1 3 4

Chúc mừng các bà nội tướng
sánh về áo len dệt.

Bonneterie PHUC-LAI
87-89, ROUTE HUE, HANOI TEL. 974
Chuyên sáng chế các kiểu áo
tắm bể và chemisette

CHÚNG TA ĂN TẾT

Caramels mous au chocolats

Ba thẻ chocolate (thứ một bánh bảy thẻ, thường bán ở hiệu). Một tách đường bột rất nhỏ, một tách sữa, một thìa to bơ, một thìa mật ong.

Cho sữa và cho colat, đường vào một cái soong, hơi lên lửa nhỏ, cho tan ra. Phải lấy đũa bếp khuấy luôn luôn. Khi đường, sữa, chocolate sôi lần thứ nhất thì cho thêm ngay bơ và mật ong vào. Khuấy luôn trong 20 phút trở lại. Muốn thử cho biết kẹo đã thành chưa? Hãy lấy một bát nước lạnh, cho đổ vào bát nước vài giọt kẹo, thấy kẹo viên lại mà vẫn mềm, có thể cầm tay được, thế là kẹo đã tới. Nhấc soong ra ngay, đổ kẹo vào một cái đĩa nông lòng, trong đĩa có thoa dầu đều. Khi nào thấy trên mặt đĩa kẹo nguội, lấy dao nhọn cắt kẹo thành từng miếng vuông một. Lấy giấy bóng thoa dầu gói lại.

Berlingots

Một phần tư lít nước hơi ấm nấu với một cân đường (cân ta), hai thìa súp nước chanh. Cho tất cả vào một cái chảo đồng (đánh thật kỹ) nấu trên bếp lửa hồng. Vừa nấu vừa hớt bọt, cho tới khi nào kẹo được. Nghĩa là đường hơi đặc. Thử vào trong nước là đã thấy thành viên, bóp hơi mềm là phải lấy ra ngay, kéo dẹt lên trên bếp sẽ hồng đường. Đổ tất cả trên một cái đĩa hay một khuôn bằng thiếc đã thoa dầu. Chờ cho đường hơi nguội có thể cầm giũa tay thì cầm miếng đường kéo dẹt, kéo lại nhiều lần cho miếng đường trắng ra, rồi sẽ se lại thành từng cây dài, tròn bằng ngón tay. Lấy kéo cắt ra từng miếng một. Gói giấy. Nếu muốn cho lạc rang

hay quả noix thì chờ khi đường vừa tới đổ ngay quả no x hay lạc đâm nhỏ vào đường. Muốn pha màu xanh đỏ cũng được.

Noix fourrées

Năm mươi quả noix, (lạc tây) 11ạng hạnh nhân hay lạc rang rồi, đã nhỏ (đừng nhỏ lắm) ba thìa súp rượu rum, một cân đường trắng.

Tách hai quả noix cho thực khéo đừng làm vỡ, để riêng ra. Lấy một cái đĩa khác đổ rượu hạnh nhân và đường, (lấy chừng ba thìa đường) lẫn với nhau, nhồi đều như nhồi bột. Lấy bột ấy làm nhân để giữa, hai miếng noix tách ra rồi, ép hai bên, làm sẵn từng miếng một để đó. Cuối cùng nếu còn thừa nhân thì viên tròn nhân lại cũng được. Một mặt cho tất cả đường còn lại vào soong với lưng tách nước, đun cho sôi. Chừng nào đường keo lại và hơi chảy, có màu vàng tươi (thắng caramel) là được. Lấy đường ra cầm siên, siên từng miếng kẹo nhúng vào đường. Nhúng song để trên giấy cắt sẵn, vì kẹo sẽ khô ngay. Khi nào đường đặc, hơ vào lửa rất nhỏ cho vừa chảy ra. Hay là để soong đường lên trên chảo nước sôi (cách thủy) như thế đường không đặc, có thể cứ thông thả mà nhúng từng miếng kẹo một cách cẩn thận. Trong nhà nếu có bánh làm sẵn, một thứ bánh như bánh petit beurre, nhưng làm hình tròn, hình bầu dục, hình quả trám, nhỏ bằng đồng bạc, thì khi lấy kẹo trong đường ra, nên để ngay kẹo lên trên mặt cái bánh, kẹo sẽ dính lại trên bánh, trông rất đẹp.

Biscuits d'amandes

250 gam bột mỳ, 200gr đường thật nhỏ, 15gr hạnh nhân rang rồi đã to, hai thìa bơ, hai thìa dầu ăn, hai quả trứng gà. Tất cả nhồi đều làm một khối bột. Nặn bột theo hình tròn, vuông, hình chữ A B tùy ý. Nhưng bề cao miếng bột chỉ dày độ 1 phân tây là cùng.

Nặn xong, bày bột lên trên miếng thiếc đã thoa dầu sẵn, cho vào lò nướng xem chừng khi bánh vừa chín lấy ra phết lòng đỏ trứng gà lên trên mặt bánh, lại đặt vào lò độ 5 phút, cho bánh thật vàng.

Cách bôi lòng đỏ trứng. Lấy hai lòng đánh kỹ với 1 thìa nước. Khi bánh chín, lấy lòng gà nhúng lòng trứng bôi lên trên bánh, làm cho bánh nhuộm một màu vàng sẫm và bóng nhoáng.

Boules ananas

Lấy bột làm bánh biscuit d'amandes. Viên tròn bằng quả mận. Ở giữa cho một miếng mứt dừa làm nhân. Cũng nướng như nướng biscuits d'amandes.

Meringues au chocolat

4 lòng trắng trứng gà, 300gr đường 100gr chocolate cao nhỏ nấu với một chút nước cho tan ra, chocolate phải sền sệt chứ không lỏng lắm.

Lấy fourchette đánh lòng trắng trứng cho dậy lên như bột vừa cho đường. Đánh thật kỹ trong 45 phút sẽ cho colat vào, cho dần dần từng thìa nhỏ một (chocolate phải hơ cho nóng), sau cùng cho 150gr đường rất nhỏ như cát — trộn đều. Lấy giấy cuộn như cái phễu, cắt một chút ở đầu phễu, cho đường làm rồi vào trong, cầm phễu thụt ra khay thiếc nướng bánh (khay đã thoa dầu và hơ trong lò cho nóng) từng đường nhỏ như ngón tay một. Nướng trong lò dẹt lửa đừng hồng quá. Nếu không muốn làm bằng chocolate có thể làm bánh trắng hoặc pha màu cũng được.

Sanwiches au pâté de foie, aux rillettes

Bánh mỳ dùng sanviches nên mua thứ bánh riêng ở hiệu, gọi là pain de mie, hình bánh như một cái hộp chữ nhật. Lựa thứ bánh hơi cũ một chút, nghĩa là bánh đã làm hai ba ngày để dễ cắt. Ở xa không có thứ bánh đó, có thể dùng bánh tây hai xu cắt khoanh tròn cũng được. Phải dùng lưỡi dao mỏng và dài để dễ cắt bánh ra từng miếng rất mỏng theo như khổ bánh đã làm sẵn. Rồi lại cắt một miếng mỏng ấy ra làm bốn miếng nhỏ, để khi ăn cho tiện.

Lấy bơ tươi (beurre frais) bằng một quả trứng cho vào bát với muối, tiêu, dùng thìa nhỏ tán lẫn với nhau cho đều, rồi lấy dao quét bơ phết nhẹ nhẹ lên trên mặt bánh (một mặt) phết song bơ lại phết một lượt pâté foie (mua ở hiệu bán gia-vi, đã có đóng hộp sẵn). Rồi cứ chắp hai miếng bánh làm một, bày lên đĩa. Bánh này có thể làm nhân bằng dỏ, chả, của ta, hay saussion, jambon thái mỏng hoặc cá thu hộp (thon) thịt bò vụn (Rillettes) theo

cách này. Nên để ý: khi nào định mời khách sẽ làm trước vài giờ, khi chưa ăn nên lấy một miếng vải nhúng nước, vắt cho ráo, đặt lên trên, cho bánh khỏi khô nhưng dậy khéo, đừng cho khăn dính vào bánh bánh sẽ mềm ra. Nếu làm bằng bánh 2 xu, thì chỉ làm một mặt bánh là đủ, không nên để miếng bánh lên trên.

Các món ăn mặn

Nhiều bạn viết thư dục tôi viết nhiều về mục gia-chánh số tết, nhưng tôi nghĩ ngày tết là ngày nghĩ của mọi người, tưởng không nên nấu nướng gì hơn là cứ theo cổ lệ của các cụ, làm toàn đồ ăn nguội, để được lâu, làm thế có ý cho chủ nhà và người bếp đều được an nhàn hơn ngày thường một chút. Tuy nhiên các bạn cũng nên sửa đổi ít nhiều, cho các thức ăn quốc-hồn ấy có vẻ mỹ-thuật hơn lên.

Thịt đông.

Nấu thịt đông bằng chân dỏ (đùi heo) ngon hơn cả, vì thịt ở đùi lợn tuy có mỡ nhưng ăn không ngán. Mua đùi lợn về nhỏ cho sạch lông. Để nguyên cái cho vào nồi luộc sơ qua — Lấy ra thái miếng mỏng, cho vào nồi với ít nước mắm trắng, ít nước lạnh ngập mặt thịt là được — Đun nhỏ lửa cho sôi. sôi, thì hớt bọt — Đun mãi khi nào thịt mềm và còn nửa nước là được — Lấy đũa gấp thịt khoanh tròn trong hộp bơ hay khuôn chừng gần đầy ngập hộp sẽ lọc nước thịt vào để nguội — khi nấu nên cho móng khỉu lợn vào cho có nhiều dũa mận.

Ở trong Nam, các bạn muốn nấu thịt đông, nên cho vô nồi thịt chừng mười lá (gelatine) mua ở hiệu bán đồ hộp — Nếu không có cho một nắm thạch (su-sa) thay vào cũng được. Muốn ăn ngay phải để nước đá.

Nấu bằng hịt gà cũng vậy -- Muốn cho đẹp mắt, nên luộc carrote, cắt hoa bày lên trên.

Gà đông cả con

Trộn một con gà mái để thật béo, da dày và vàng. Làm lông sạch, lấy lưỡi dao nhọn, rạch một đường từ cổ xuống xương sống gà — Sẽ lấy dao tách vào thịt gà, rút xương gà ra -- Nên rút xương cổ gà ra chặt đứt chỗ cổ, sẽ đến hai cánh, rút độ nửa xương cánh, hay chặt bớt đầu cánh đi, chỗ nào chặt cũng ròn, cũng lấy dây buộc chặt đầu lại -- Rón tới chân gà và rút tất cả lồng ngực con gà ra ngoài. Lóc hết cả thịt gà ra. Miếng nào to như ức gà thì thái riêng giải bằng ngón tay một

— Còn thịt vụn thì băm với củ hành và thêm một cân thịt đùi lợn. Mua 150 gram jambon, 200 gam mỡ phần — Cũng cắt ra như ngón tay. — Mười quả olives, mười miếng nấm-hương để sẵn.

Mỡ con gà ra, để một lượt thịt băm, một lượt mỡ. và jambon, lại một lượt thịt băm, một lượt nấm, olives, ức gà, làm như vậy cho đầy. Lấy kim chỉ may con gà lại — Dùng một miếng vải vuông bọc kín con gà, may hai đầu vải, lấy giây quấn kỹ bó thịt gà. Cho vào nồi nước, (nước vừa ngập thịt) nấu trong hai giờ, trong khi nấu, phải cho vào nồi thịt một cái chân bò, vài ba cái móng lợn, để lấy nước đông. Muốn cho nước gà thật đông, nên cho thêm vào nồi nước, lá gélatine đã ngâm trong một chút nước hơi ấm. Nấu xong lấy gà ra, để gói thịt lên trên một tấm ván như tấm thớt, trên gói thịt cũng để một tấm ván nữa. Ép cho ráo nước. Sẽ để lên đĩa to. Nước gà lọc kỹ, đổ vào chung quanh đĩa.

Dò lụa

(Trong Nam gọi là chả lụa)

Nhiều bạn ở xa chỗ không có dò lụa thường ước ao ăn, mà khi làm lại hay hỏng. Tôi xin mách các bạn một cách làm, không bao giờ dò của các bạn hỏng được: Lụa thịt lợn nóng tức là lợn mới ra lò, chưa bị rữa ra vì nước. Muốn xem thịt, các bạn hãy lấy 2 ngón tay bóp miếng thịt, thịt rất khô và dính vào tay là thịt tốt. Các bạn hãy mua về. Muốn cẩn-thận nên gói thịt vào trong giấy bản cho nó hút hết nước vì nước hay làm nhão dò lắm. Cho từng miếng thịt to vào cối đã rất nhanh và luân tay, chừng hai mươi phút là quánh thịt, lúc ấy hãy cho nước mắm, bao giờ cũng cho mặn nước mắm thì khi luộc mới vừa. Thúc thịt với nước mắm cho đều sẽ cho mỡ phần thái hạt lựu vào dò, đã nhẹ nhẹ, cho nó quấy với nhau. Nên cho thêm chừng nửa thìa cà-phê hàn the phi rồi vào một cân dò, dò sẽ tròn và chắc-chắn là không bỏ. Thịt đã dò phải là thịt mỏng, lọc chỗ nạc. Cứ một cân thịt, thì bốn lạng mỡ phần, bốn thìa nước mắm.

Cách gói dò

Lấy lá chuối nhúng trong nước sôi cho mềm. Để lên như gói bánh chưng (bánh tét, trong Nam) khi gói nên gói chéo tá, cuốn tròn song sẽ bít hai đầu buộc thật chặt. Một cách khác nữa là cho dò vào hộp bơ, đây nắp buộc giây kỹ. Luộc trong một giờ.

(Xem tiếp trang 20)

VỀ - SANH TRONG MẤY NGÀY TẾT

N Gày tết thì chị em làm gì có thì giờ tập thể-thao? Nào đi thăm bạn bè, nào đi lễ, nào đi chơi, và nào một nghìn

Đứng thẳng, hai chân chụm lại hai tay để vào cho ngang thắt lưng. Thoạt tiên nghiêng mình về bên phải, tay phải nắm chặt lấy sườn, rồi nghiêng về phía trái cũng làm như vậy làm 30 lượt. (hình 1),

công việc lật vật — Những chị em, chị em có thú thật rằng trong những ngày mồng một, mồng hai, mồng ba, chị em sẽ phải uống nhiều rượu mùi, ăn nhiều kẹo mứt và nhất là nhiều món ăn ngon?

Ấy là chưa kể những bà thức khuya đánh bài, uống nhiều trà Tàu hoặc cà-phê.

Thì làm sao?

Đã hẳn là chẳng chết — ấy nói gở — những chị em sẽ thấy nhức đầu, chóng mặt, lười giấy, đau lưng, hoa mắt, và nhất là da mặt đánh không ăn phần nữa! Tất cả từng ấy chứng bệnh đều do những thức ăn, uống nói trên mà ra. Nó làm chị em bị bón ứ.

Vậy đây là những cách làm cho chị em vui vẻ khỏe mạnh trong mấy ngày tết,

Sáng giầy lấy Bicarbonate de soude (ở hiệu thuốc tây gọi là thuốc tiêu muối) mà đánh răng vì thuốc ấy có tính-cách làm mất những chất độc ở răng và ở lợi, do sự ăn nhiều đồ cao-lương mỹ-vị mà ra.

Song rồi lấy một quả cam — Tết nhà ai chẳng có cam — Vắt vào trong một cốc nước lọc rồi, pha thêm chút nước sôi cho đỡ lạnh — uống một hơi cho hết.

Song rồi nếu trời không lạnh lắm, các bạn ra sân — Nếu trời mưa lạnh thì ở ngay trong nhà — mở tung các cửa ra, tập thở (hình số 1 và số 2) như vậy những hơi độc ở trong phổi sẽ đi hết. Không những thế, ruột được vận động sẽ tổng chất

thừa ra ngoài,

Bạn lại nên lau mình, rửa mặt rồi ngâm chân vào một chậu nước muối trong 5 phút.

Máu sẽ chạy lưu thông một cách rất mãnh-liệt làm da mặt thêm sáng sủa.

Trong buổi sáng lại uống 2 cốc nước cam nữa, một cốc vào khoảng 9 giờ rưỡi, một cốc vào hồi 11 giờ. Trước khi đi ngủ nếu có táo tấy thì ăn một quả. Sáng mai nước da bạn trở nên mịn màng hơn vì táo có tính-chất làm tan Acide Urique

một chất độc của cơ-thể.

Lời dặn. — Nếu hay bị bón, thì chớ 1) uống rượu 2) ăn nhiều của ngọt 3) uống cà-phê hoặc trà pha đặc 4) dùng cho-colat, 4) ăn ớt và hồ-tiêu. 5) những thứ thịt hầm chín quá 6) những củ khoai tây tươi quá 7) ăn ít đồ sào v. v.

Nên ăn 1) nhiều rau 2) chuối chín, 3) táo chín 4) thịt bò làm bifeck còn hơi sống 5) bò tươi 6) canh cà-chua v. v. . .

Phương thuốc này hơn cả

Nhưng chỉ có phương thuốc này sẽ làm chị em tươi nhuận hơn cả: sự vui-vẻ. Thật đấy chị em có công nhận rằng khi mình vui vẻ thì ăn biết ngon, chơi biết thích rồi tất cả các bộ phận trong người được khỏe mạnh. Tinh thần cũng vì thế mà linh hoạt thêm lên. Vui vẻ! Sự vui vẻ nó là một luồng nhân điện làm người đẹp thêm và làm đẹp cả những cảnh vật chung quanh mình nữa!

NUYỄN-GHA

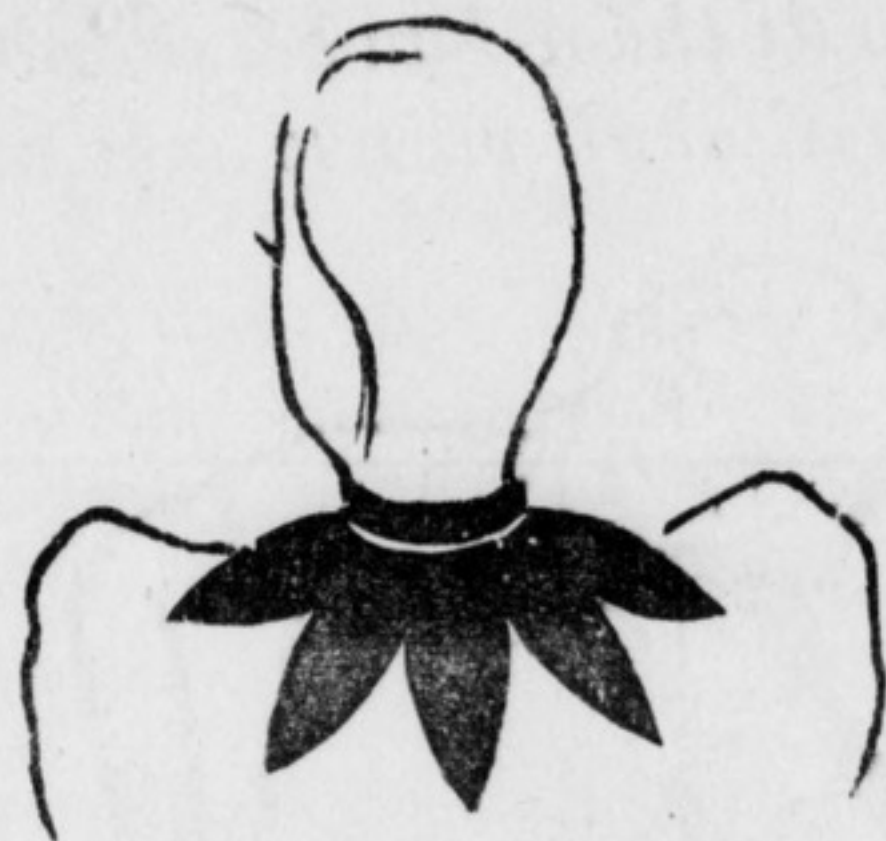
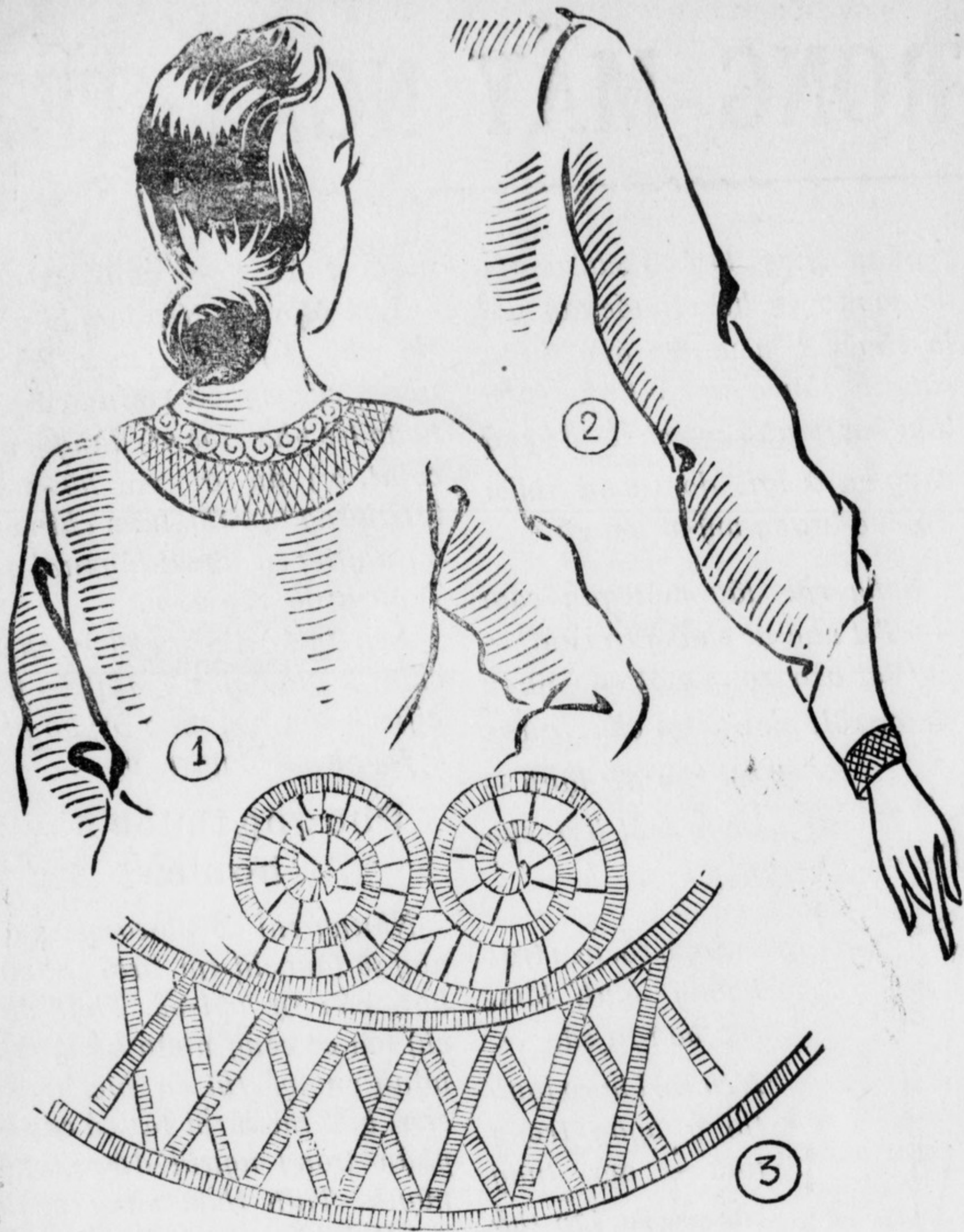

Đứng thẳng, hai chân chụm lại, hai tay cũng để vào chỗ ngang thắt lưng, 4 ngón tay ở bàn tay để vào phía bụng rồi ngả người về đằng trước, 8 ngón tay bóp mạnh vào bụng. Lúc ngả ra phía sau, nới từ từ những ngón tay. Làm 30 lần.

CÁC KIỂU ÁO

những lá, chung quanh viền chỉ bạc hay chỉ kim tuyến.

thắt lưng, làm những đường plis nhỏ. 5 plis mỗi bên. Sau lưng, chỗ đáy, khâu một hàng plis cao bằng nhau chừng 5 phân tây: (h.c.2).

B

Đang sau

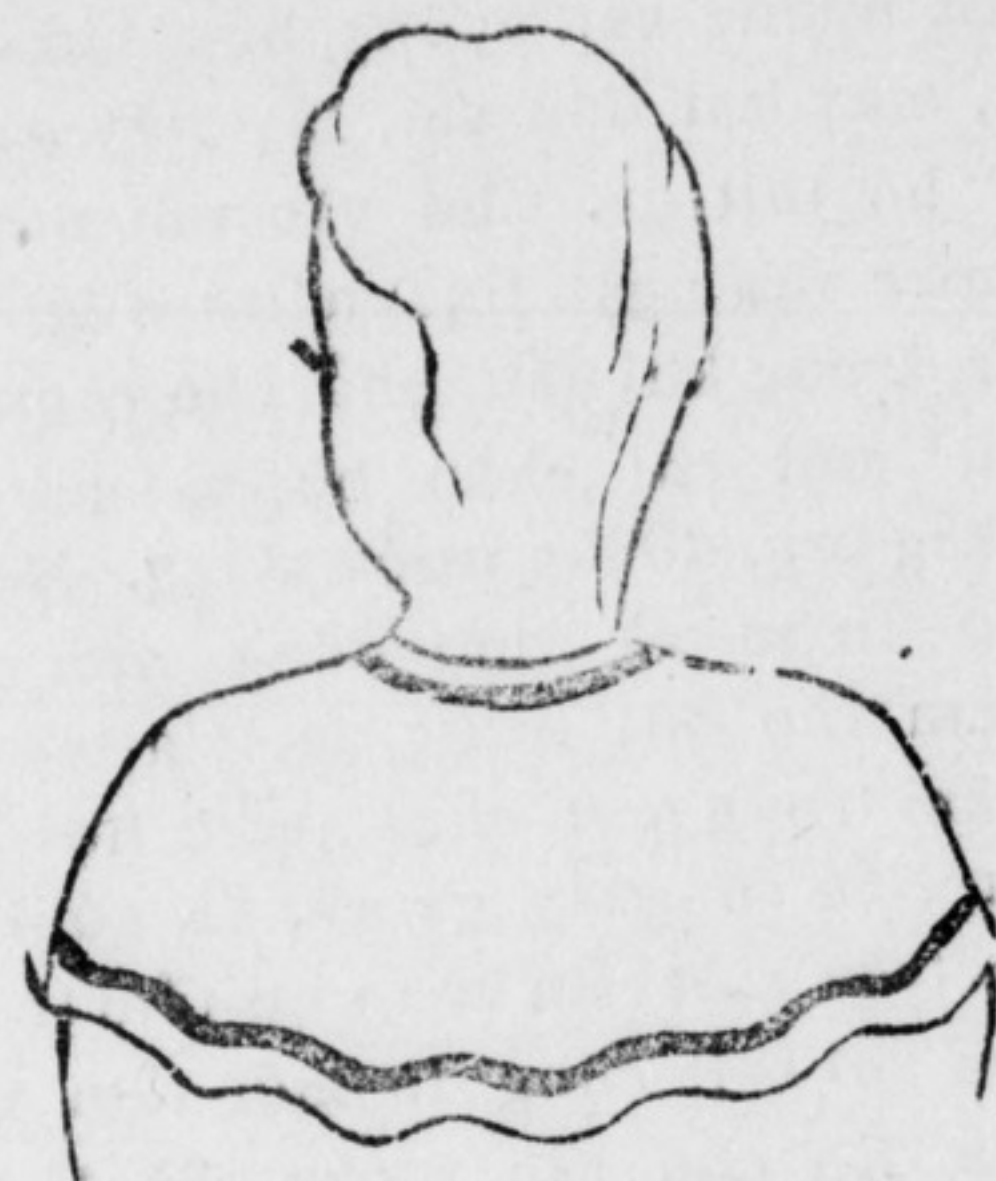
Nếu áo màu xẫm, có thể làm cổ và tay bằng dentelles trắng hay satin trắng.

Lối áo này vừa nhã vừa thanh lịch. Cổ áo và tay như những đài hoa mà bạn với màu áo là chính đóa hoa vậy.

Mẫu áo kiểu C

Áo màu crème, viền satin nâu và nẹp bằng ruban nhung nâu.

Cổ áo có riềm lớn phủ tới vai như một chiếc cape, may liền

C

Đang sau

Manteau các cô

D

Đang trước

Cổ và tay bằng fourrure.

Đính noeud ở cổ. Cài hai cúc.

Đang sau, có nervures và một pli creux dĩa sống.

Túi làm trong những chỗ décou-pures A B trông không biết là có túi, chỉ thấy đường mép. 2 miếng hàng khâu chồng lên

E

Đang sau

nhau, như vậy lịch sự hơn khâu túi ra ngoài.

(Xem hình ở trang 24)

MÙA xuân về, không khí đã ấm dịu. Chúng ta có thể mặc những chiếc áo nhạt màu và mỏng hở cổ và tay đôi chút.

Mẫu áo A. — May bằng hàng mềm. Nếu áo là hàng màu xẫm cổ tay với viền sẽ đồng màu với áo. Nếu áo hàng nhạt cổ, tay, viền sẽ là satin thẫm màu hơn.

Cổ áo. — Đường trên làm jour con ốc dính liền với nhau. Jour quần chắc và đẹp hơn cả.

Đường dưới, xếp các giải satin như đan hình quả trám, có hai đường viền nẹp. (khâu theo hình 3) nên nhớ: chỉ dùng giải satin thì những đường đan và những con ốc đó mới cứng và đẹp. Dùng hàng khác, cổ áo sẽ mềm, nhăn lại.

Cổ áo khâu đằng sau cũng tròn như trước (h.1) nhưng đằng trước cắt rộng hơn, hơi hở cổ.

Cúc gài hai bên vai. Như thế, mặc áo cần chui như mặc pull-over vậy phải mặc áo trước khi gỡ đầu. Hơi phiền đôi chút song nếu mặc áo chui, thân áo sẽ đứng, sát vào, tròn hơn áo xẻ một bên. Người ta bao giờ

chẳng phải làm nô-lệ mode. Chỉ em ta chuộng mới và đẹp, chắc chẳng chối từ vào.

Vạt áo. — Vạt sau cũng khâu như vạt trước, rất giản dị, không cắt gì cả.

Tay áo. — Nổi vai nhưng không bằng vai. Từ nách cắt rộng dần ra để xuống gần cổ tay chun lại. Cổ tay cắt ngang sợi, đầu nhọn lên. Ngoài cổ tay, cũng đan giải như đường thứ hai ở cổ áo. Cổ tay ấy (cả miếng poignet) phải khâu vừa sát vào tay. Mở cúc bấm.

Gấu áo: đang feston

Mẫu áo kiểu B

Áo may như thường, cài khuy vai, vai bằng.

B

Đang trước

Nếu áo may hàng màu nhạt, cổ áo và cổ tay làm bằng hàng thẫm màu hơn áo. Cấnhung theo hình

C1

Đang trước

với cổ áo, dia ngực áo, theo cổ cho rộng, vừa chui đầu qua. Đai thắt chéo thành chữ x, lên đến cổ, thắt noeud (h.c.1). Ở cổ áo và gấu áo, cổ tay, gần đường viền, cho chạy những đường nẹp nhung nâu, gợn sóng theo gấu đang feston. Đang trước, còng ngang

MÙA XUÂN...

MỘT VẢI KIỂU ÁO TRẺ CON

Kiểu thứ nhất

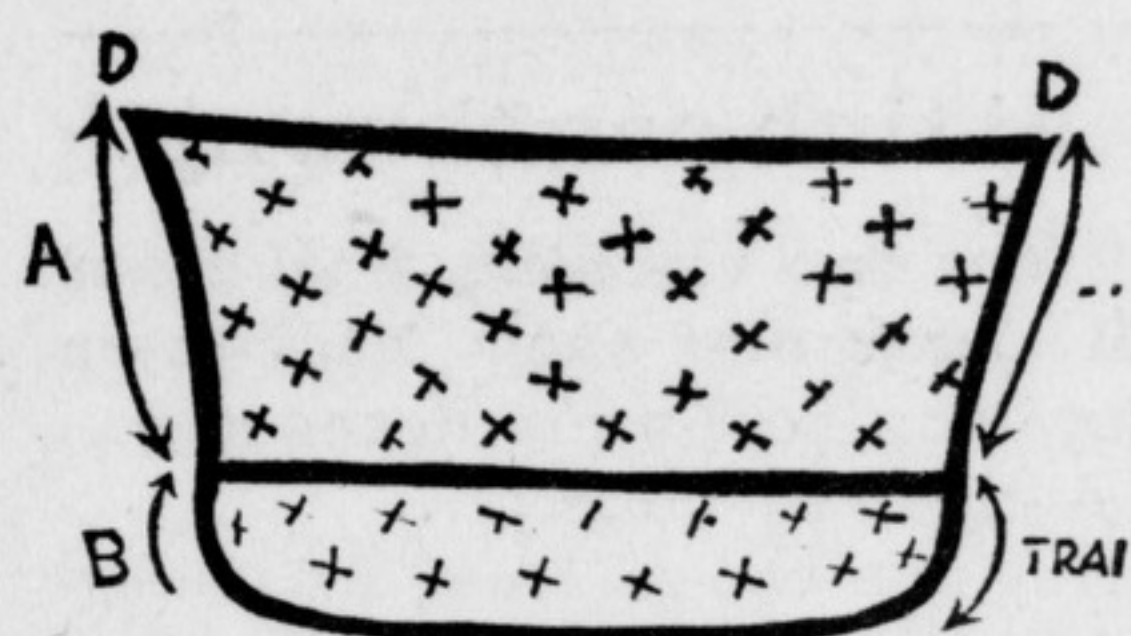
Một bộ quần áo trẻ con rất nhã vừa đẹp vừa dễ làm.

Mũ kiểu « lycée » đan bằng laine màu hoàng-yến viền nâu và chấm nâu như in hoa.

Cách đan. — Bắt đầu đan đường D D dờ đi. Đan rộng hơn khổ mũ một ít. Mới bắt đầu, đan laine nâu, cùng đan mũi xuống cả, hai mặt trái phải đều giống nhau. Đan độ 4 hàng, cho laine hoàng-yến vào. Cứ 5 mũi laine hoàng-yến lại một mũi laine nâu. Đều như thế. Đan ba hàng laine hoàng-yến trơn hãy cải lại chấm nâu. Những chấm nâu hàng thứ hai này cần đứng giữa hàng dọc những chấm trước. (xem hình vẽ) Từ lúc bắt đầu đan, kẻ được

Mũ

6 hàng thì bắt đầu bớt mỗi bên một mũi. Cứ 3 hàng lại bớt hai mũi ở hai đầu. Đan như thế đến khi nào đo chiều cao đã vừa (khoảng A) và chiều ngang vừa nửa đầu thì đan 4 hàng laine nâu cũng như lúc bắt đầu. Khi nào đan laine hoàng-yến, nhớ đan trái lại, nghĩa là quãng A đan phải, quãng B trái cả; để khi bẻ lên, hai miếng cùng phải cả. Miếng B là vành mũ. Đan hai đầu hơi vệt tròn một chút. Đan được 6 hàng thì cứ mỗi hàng bớt 2 mũi ở hai đầu. Vành mũ vừa cao và góc vành vừa tròn thì đan 4 hàng laine nâu nữa trước khi lại mũi.

Đan 2 miếng giống nhau rồi khâu lại. Chỉ khâu quãng A thôi.

Quãng B, bẻ ngược lên rồi trần qua vài mũi cho dính với mũ. Làm một quả bông nâu có giây dính ở đầu mũ.

Áo. — Cũng đồng mũi với mũ **Vật sau.** — Gấu, đan một mũi trái, một mũi phải, cao độ 5 phân tây, đan laine hoàng-yến, cải chấm nâu. Cứ 4 hàng lại thêm mỗi đầu một mũi cho rộng dần tới nách thì vừa. Trừ nách vật sau ít thôi.

1) hàng thứ nhất : 2 mũi.

2) hàng thứ hai : 2 mũi.

3) hàng thứ ba : 1 mũi.

Rồi đan thẳng. Cổ hơi cong một chút thôi.

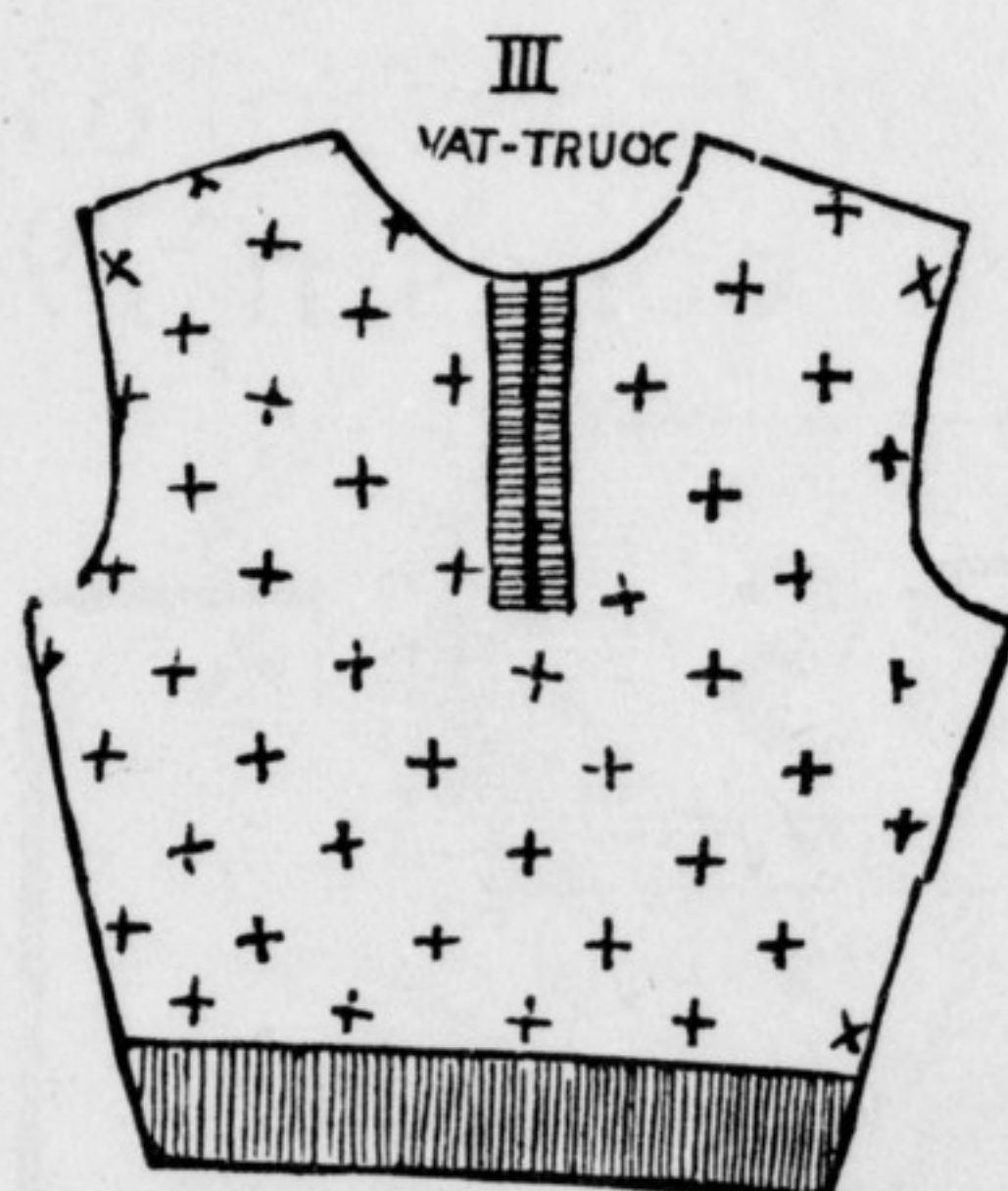
b) **Vật trước.** — Rộng hơn vật sau 8 mũi. Đan như vật sau. Nách rộng hơn :

1) hàng thứ nhất : trừ 3 mũi.

2) hàng thứ hai : trừ 2 mũi.

3) hàng thứ ba : trừ 2 mũi.

4) hàng thứ tư : trừ 1 mũi.

Rồi đan luôn. Nẹp cổ màu nâu, cổ tròn.

Tay. — Nẹp tay đan như gấu áo, cao độ 3 phân tây. Lúc đan laine hoàng-yến, nhớ cứ hai mũi

lại thêm một mũi để tay rộng ra và phồng tròn. Cần đan rộng hơn nách để chun cho lồng vai nữa. Tay vừa dài rồi, hai bên cứ trừ dần cho tròn đi để khâu cho ăn khớp vào nách áo. Hàng nhất mỗi bên trừ 2 mũi.

Tay

Hàng thứ nhì. giống hàng nhất.

Còn thì cứ mỗi hàng bớt

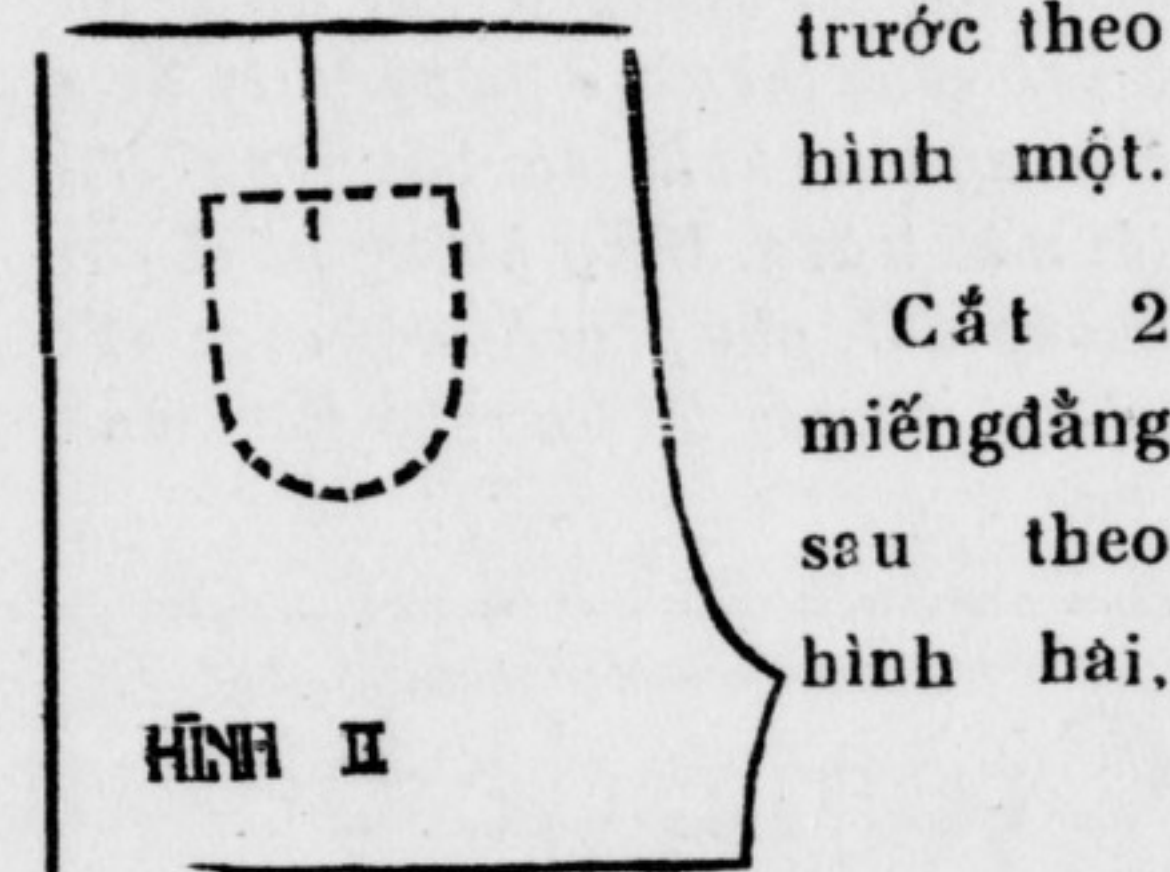
đầu mỗi một mũi cho đến khi nào đủ tròn bằng nách. Đan xong tay rồi, khâu lại, nhớ chun vai hãy dính vào áo.

Cổ áo, đan liền với áo, hai đầu trừ dần cho tròn. Dùng laine nâu. Làm hai quả bông nâu và buộc giây nâu.

Quần

Quần. — Khâu bằng nhung nâu, cúc liền với áo.

Cắt 2 miếng dằng

trước theo hình một.

Cắt 2 miếng dằng sau theo hình hai.

Kiểu thứ 2

Nếu giới nóng, mặc chemisette đủ rồi. Trái lại, mặc thêm cho em bé chiếc áo cánh bằng nhung nếu mát giới. (h. 1)

Riềm áo chun chun, bằng satin trắng hay organdi trắng.

Đang sau (h. 1)

Đang trước (h. 1)

Quần bằng nhung đen chemisette bằng satin trắng hay nhiều trắng, cổ tròn, tay rộng và bông tròn ở cổ tay.

ĂN NHIỀU KEO MỨT

Ngày tết, kẹo, mứt nhiều, bạn lo ngại nhìn những cái miệng hau hau tuy nhỏ nhưng « thùng bất chi thành » kia! chỉ sợ ngày tết các cô, các cậu ăn của ngọt-phỉ thui — đâm đau bụng thì rầy rà to!

Nhưng bạn chớ ngại hãy nhân dịp tết này cho trẻ em làm hẳn một « độ » (cure) của ngọt. Chúng sở dĩ thích của ngọt là tại thân thể chúng cần đến chất ấy. Ta phải cho chúng được thỏa mãn, chúng mới nẩy nở đều hòa được: Khoa-học đã xét ra đường cần cho sự sống con người cũng như là dưỡng-khi. Chỉ nên cấm trẻ con đừng ăn kẹo mứt nhiều quá — cái gì thái quá mà không hại! — và nhất là những kẹo mứt xấu làm không kỹ thì nên ngăn cấm hẳn. Những kẹo mứt làm bằng thứ đường tốt, tinh khiết, là thứ ăn rất bổ cho trẻ con: chất đường rất dễ tiêu-hóa và dạ dày chịu đựng được dễ dàng. Cả sô-cô-là (chocolat) cũng vậy, nhiều nhiệt-độ, nó là thứ ăn rất bổ cho người nhớn lẫn trẻ con. Bà Sévigné trong thư viết cho con gái đã có câu « Nếu người con nhọc mệt, con hãy ăn sô-cô-là con: ẽ thấy dễ chịu ».

Vậy thì còn ngần ngại gì mà bạn không vốc cho em một nắm mứt rồ to, nữa, nữa... Và kia bạn đừng từ chối đĩa mứt người ta đã có lòng mời. H

HÀNG-NGA DAU DE

(Tiếp theo trang 12)

— Chứa giỏi thì nhiều khách hàng. Nhiều khách tất nhiều tiền, nhiều tiền mới làm nổi cái bệnh-viện ấy.

— Cứ gì phải nhiều khách. Một bác sĩ giao-thiệp giỏi, hoặc có vợ giàu thì cũng có nhiều tiền làm được bệnh-viện lớn chứ sao?

Vị Táo-quân già thấy sắp thành cuộc đấu khẩu giữ đôi nên lại « suýt » thật giải rồi gống-dạc nói:

— Đây không phải là chốn nghị trường mà cũng không phải là tòa-án, vậy quý vị nên ôn tồn với nhau thì hơn, về việc tiến-cử bác-sĩ Lạc tôi hơi ngại vì bây giờ giới « nói có cháu » thì ra ông Ngâu bà Ngâu lấy nhau từ lâu ấy năm chẳng để gì cả — Trời muốn lựa một vị bác-sĩ

Thế thì tôi xin tiến cử bác-sĩ Vũ-ngọc-Huỳnh! Bác-sĩ Huỳnh tuy mới « mở ngôi hàng » nhưng được đông khách lắm. Ngày nào cũng tập nập những người tới để.

— Sai ! tôi coi khu ấy ở thành phố Hanoi. Trong những tháng sáu tháng 7 rất vắng khách. — Lời một vị Táo-quân mảy râu nhẵn nhụi vừa cười vừa bẻ lại.

— Có đẹp lắm.
— Đẹp thì đã đành rồi song cao bao nhiêu?
— Tôi thước rưỡi tây.

Kiểm duyệt bỏ

Tôi núp ở đằng sau cái cây không nhìn được cười. Tôi cười vang lên. Tiếng cười ấy làm các vị Táo-quân giật mình, bay mất. Tôi tiếc không được nghe nốt để biết vị bác-sĩ nào sẽ được lên châu trời, đồ để cho Hàng-Nga. Tôi quay về, đương buồn-bực không biết đem bằng cớ gì ra cho bạn đọc tin là chuyện thực thì may thay, trong một cuốn sách khảo-cứu về tinh-tú có một đoạn này mà cả hoàn-cầu đã công nhận là có thật:

Trong thâm cung một khu rừng ở vùng Rastenburg về phía đông nước Phổ, người ta thấy một bọn người, vừa là các nhà thông-thái vừa là những kẻ háo kỳ đương đứng quanh một khi-cụ trông giống như một khẩu đại-bác chôn chặt ở dưới đất. Lúc đó là đêm, trăng tỏ lạ-lùng. Bỗng một người trong đám đông bước ra nói:

— Thưa các bạn, tôi — người ấy là giáo-sư Franker — xin trình các bạn một phần cái kết-quả của 12 năm nghiên-cứu của tôi. Nếu tôi thành công thì cái « thăng thiên ốc » ở trong lòng khẩu đại-bác này sẽ lên tới mặt trăng. Bằng không nó sẽ rớt xuống đất, phá-phách một cách rất tai-hại. Nhưng tôi tin rằng tôi thành công.»

Nói xong, giáo-sư tiên-gần lại chỗ khẩu đại-bác, thò tay ấn mạnh vào cò súng... Một lần chớp nhoáng theo sau một tiếng kinh-thiên động-địa. Rồi một lát lại có tiếng vang nho nhỏ của một tiếng nổ khác ở đằng xa vọng lại.

— Tôi đã thành công — giáo-sư Franker nói thế — Bây giờ không có sức gì cản tôi không cho tôi thực-hành nốt một phần nữa của công-trình nghiên-cứu của tôi: Tôi sẽ lên thăm chị Nguyệt...

Chắc-chắn cuộc thành-công của mình, nên ngay đầu năm 1897, giáo-sư Franker đã sẵn sàng để lên chơi cung Quảng. Giáo-sư rủ được thêm một bạn đồng hành là nhà thông-thái trẻ tuổi Otto Schell.

Tối nửa đêm thì 2 người cùng ngồi vào cái « thăng-thiên ốc ». Chung quanh là các bạn hữu và các nhà thông-thái khác ở khắp hoàn-cầu đến chúc-kiến.

Họ đứng lùi ra mấy bước vì sợ tiếng nổ làm họ ngã chổng ?

Một phút im lặng. Cái im lặng hãi-hùng. Một tiếng nổ vang trời. Cái « thăng-thiên ốc » đã đem hai nhà thông-thái mạo-hiêm đi. Cũng như lần trước, một lát sau người ta lại nghe thấy tiếng nổ vang của một tiếng nổ khác vọng nho nhỏ lại.

Người ta đã tìm kiếm, song không thấy giáo-sư Franker và Otto Schell rơi xuống đâu cả. Đến cái « thăng-thiên ốc » hoặc những mảnh vụn của nó — sợ nó rớt xuống đất chổng — cũng không thấy nữa.

Dịch theo P. J. D'Assac báo Vendémiaire.

Thì ra, các bạn ạ, Trình tôi không lầm, không mê ! Hai nhà thông-thái Otto Schell và Franker đã được trời kén làm phò-mã !

Cô TRINH

Chúng ta ăn tết

(Tiếp theo trang 16)

Bánh chưng thập cẩm

Thịt rọi thái miếng to, lạp sườn chia làm ba, nắm thông để nguyên miếng, đậu xanh, hạt tiêu, cà cuống, gạo cho chút muối. Gói như gói bánh chưng (trong Nam gọi là bánh tét) gói nhỏ hơn bánh chưng thường.

Bánh chưng nhân ngọt

Đậu xanh cho đường, ráo như nhân bánh — Mỡ phèo, mút bí, lạc ngâm bóc vỏ, băm nhỏ, trộn vào nhân. Gói nhỏ như bánh cốm để vào đĩa con được.

Bánh chưng nhân chuối

Bánh này không cho đậu. Hay thay vào đậu hai quả chuối tây. Khi bóc ra ăn trong nhân đỏ như son duộm. Ăn rất ngon.

Bà VÂN-ĐÀI

AMY THU NỬA TIỀN

đặc-biệt trong một tháng. Răng đen đánh trắng. Uốn, ruộm tóc 1p.00 đến 18.00. Sửa điện vú nở. Người khỏi gầy, béo, sọc, chứng cá, nẻ. Tàn nhang, giám, sần. Máy điện Âu - Mỹ

MỸ - VIỆN AMY

26 — Hàng Than, 26 — Hanoi

Ái-tình cao thượng

Trong đạo vợ-chồng, phải chăng bắt buộc như nàng Mạnh-tuyên quỳ dâng cơm-nước ngang mày... là ái-tình cao-thượng?...

Hay như con gái trong đời phong-kiến mà (tòng nhất nhi chung) là ái-tình cao-thượng?...

Hay như con gái Nhật chiều chồng như ông trời con là ái tình cao-thượng?...

Hay như phần đông các cặp vợ-chồng trẻ trung bây giờ mà quý nhau hết sức, chiều nhau đến điều, say mê nhau như điên đảo... là ái-tình cao-thượng?...

Vậy đó các nhà giải-phẫu về tâm lý-học thử giải-phẫu hộ mấy điều đó về tâm-lý của ái-tình !

Quyết là khó lắm ! Vì riêng về ái-tình đã là một thứ thiêng-liêng huyền-bí rồi ! Phương chi là Ái-tình cao-thượng thì lại thiêng-liêng huyền-bí đến bậc nào ?

Muốn biết rõ cái chi tiết ấy của ái-tình phải đọc cuốn:

Đời vô-dịnh.

Của Phạm Ngọc-Khôi giá 0\$40 do nhà Trác-Vỹ 62 Hàng Cót xuất bản

Kiểm duyệt bỏ

— Thế thì sao không cử bác-sỹ Đỗ-mạnh-Thân ? Một vị bác-sỹ nhanh-nhẹn, chịu-khó rất mực !

Vị Táo-quân già, mỉm cười hỏi lại:

— Đạo-hữu có biết cung Quảng-Hàn không ?

— Tôi đã được tới 2 lần.

— Đạo-hữu có biết cái giường thất-bảo của Hàng-Nga chẳng ?

Crème de beauté en tubes n° 83
Poudre de luxe en boîtes n° 79

GIBBS

essayez les ; vous n'en voudrez
plus d'autres
bonne qualité + bon marché — bonne affaire

EN VENTE PARTOUT

TẠI SAO LẠI NẤU BÁNH CHƯNG VỀ ĐÊM

Thường cứ tới 27, 28 có khi mãi tới 29 Tết, nhà nào cũng gói bánh chưng, và những cái bánh chưng ấy, cứ chập-choạng tối mới được đem nấu. Có người đã tự hỏi: «Sao không gói bánh sớm vào hồi 4, 5 giờ sáng rồi 7, 8 giờ đem luộc, có phải 9 giờ tối đã được bánh? Đê đêm mà ngủ thì mới có sức vui vẻ trong mấy ngày Tết chứ.»

Tuy câu nói ấy chỉ lý nhưng chẳng ai theo cả. Đã mấy nghìn năm cái tục nấu bánh ban đêm còn mãi là do duyên cớ này:

«Ngày xưa—chị em đừng cười vì nó là một câu truyện cổ tích, Ngày xưa có một người đàn bà góa chồng, ở với mấy đứa con còn nhỏ, trong một xóm kia. Chồng chết đã mấy năm mà người này không có tai tiếng gì cả nên khắp xóm ai cũng khen: «bậc tiết phụ». Bà ta đang đang lắm, cứ sáng tinh sương đã đi chợ, tối mịt mới về. Các con ở nhà thì đứa lớn coi đứa bé, cơm mẹ đã thổi sẵn ở trên bếp các con cứ việc lấy xuống mà ăn.

Tết đến. Bà ta cũng gói bánh chưng, nhưng vì cả ngày, còn đi chợ, chiều về mới gói được. Gói bánh xong trời đã nhò mặt người bà bèn bắc nồi bánh lên bếp đun.

Bà đành thức cả đêm để trum lửa kéo sợi bánh «hầy». Trong lúc đun bà nghe thấy một thứ tiếng là lạ ở trên buồng, bà yên trí là các con đạp rơi chân, chiếu gì đó nhưng bỗng chốc bà thấy cái gì khác ở phía sau... bà quay đầu lại thì eo ôi... một thằng kẻ trộm đen thui thúi, tay cầm một con dao nhọn hoắt... Hết vía, bà chút ngã gục xuống, nhưng lại tỉnh tâm ngay. Bà nghĩ: «thì nó muốn lấy gì thì lấy, chả lẽ nó lại giết mình!» Bà chưa kịp nói thì thằng kẻ trộm đã hùng hổ, tay giờ dao, miệng quát:

— Tiền bạc đâu đưa đây, kéo xuống âm-phủ mà ăn Tết với Diêm vương bây giờ.

— Đây chìa khóa đây, lên mở tủ mà lấy. Tôi còn 4 nén bạc ở đầu giường dưới cái gối, lật chiếu lên thì thấy, lấy nốt đi, nhưng đừng làm lủ con tôi nó giay, nó sợ...

Thằng kẻ trộm cầm lấy chìa khóa, nhưng đi mới được một bước bỗng quay lại bảo:

— Mày phải đi đưa tao lên buồng.

— Thế ông sợ gì ở trên ấy? Ông lên một mình, tôi còn đun bánh, kéo để lửa tắt bánh «hầy» mất.

— Sợ gì! Tao đi ăn trộm, chả lẽ tao còn sợ ma sao? Nhưng mày ở dưới này, mày kêu rầm lên, hàng xóm đồ lại thì sao?

— Không ông cứ lên tôi không kêu đâu. Những món tiền ấy tôi chưa tiêu đến, ông có thiếu cứ lấy mà dùng.

Tên ăn trộm trước thái-độ thần-nhiên ấy bỗng ngẩn ngừ, nhưng lòng tham khó nín, liền chạy vọt lên buồng, một lát trở xuống, hai túi nặng tiền, vừa cười vừa nói: «Thì ra chị nói thật, quả có bốn nén bạc ở đầu giường, chìa khóa đây tôi trả chị».

Nói rồi, thằng ăn trộm giồng-dạc mở cửa bước ra nhưng nó, lại quay vào... Mặt nó đỏ bừng rồi giọng trêu ghẹo người góa-phụ. Thấy nó làm giữ quá, mà trong tay nó cầm con dao lắm lắm, bà ta bỗng nghĩ ra một kế:

-- Thôi cũng là duyên giới, có phải ông định cho tôi nung khăn sửa túi thì ít ra cũng phải măm rượu làm lễ hợp-cần chứ.

Nghe bùi tai, thằng kẻ trộm hơn hờ như lên tiên. Thế rồi người đàn-bà ấy nhanh nhẩu bê ngay lên một mâm; nào giò, chả nào thịt, cá, lại cả rượu nữa.

Đã tưởng mình là chủ-nhân ông, thằng kẻ trộm liền nhẩy tót lên giường vừa nhắm rượu vừa mời: «nào lên đây ăn chớ mình.»

-- Đề tôi đi bóc cái bánh chưng nóng ăn cho ấm bụng, bánh vừa chín tới chắc ngon.

Chỉ một lát, hai tay hai đĩa bánh nóng hôi-hổi, khói bốc nghi-nghút, người đàn-bà ấy từ từ tiến lại chỗ để mâm vừa cười vừa nói: «Thật ngon, bánh chín đều». Rồi lửa lúc bất ngờ, bà ta cầm cả hai đĩa bánh ắp vào hai má thằng kẻ trộm!

Các bạn thử tưởng tượng, 2 cái bánh chưng ở trong nồi nước đương sôi nóng như thế nào? Hơn nữa, nó lại dính, nó cứ bết vào da mặt thằng kẻ trộm, làm anh ta cuống cuống, tay gỡ ra thì nó dính vào tay, rồi cái tay ấy cứ sờ vào đầu là bỏng chỗ ấy. Nó bị nóng quá, nó phát điên lên, vừa chạy rừ rừ, lại vừa kêu. Bao nhiêu tiền ăn trộm ở trong túi rớt cả ra ngoài. Hàng xóm thấy có tiếng kêu, chạy ập lại, bắt được ngay thằng ăn trộm quá tham: định lấy tiền và lấy cả người ấy!

Khi mọi người nghe rõ câu truyện ai cũng khen bà nọ can-đảm và đều công nhận rằng Tết nên luộc bánh chưng ban đêm để vừa coi nhà, vừa có một khi-cụ bắt kẻ trộm một cách dễ-dàng!

Từ đó, khắp xóm, rồi dần dần cái tục nấu bánh đêm lan ra khắp nước.

Cô T. M.

TÙ' THÚ'C

(Tiếp theo trang 6)

Người hôn-pha, ven trời xa đi mãi. Ôn hạn dài, ngày tháng vẫn ngồi trông,

Rồi đêm kia sẽ chết với sầu mong! Rồi chàng thấy cha già đầu trắng tuyết,

Chống gậy đứng, mắt lơ dờ tha thiết, Như mong ai trả lại đứa con hoang, Giờ nơi đâu say đắm cả nhngang tang Không trở lại nhà xưa quê quán cũ, Không trở lại để chờ con đoàn-tụ.

Chàng băng khuâng nghĩ ngợi... Cảnh trần-gian Như gọi kêu, như quẫy-luyn lòng chàng.

Một tia sáng. Vui mừng chàng ngừng đây, Nơi cung ngọc ánh lưng bừng tối lại, Chàng mỉm cười. Nàng Giáng-Hương ngồi bên Đoán biết rằng từ giã (ôi non tiên, Chàng quay lại nơi trần gian gió bụi Để sống những quãng đời trong bóng tối.

Rồi đêm dần, ngơ ngẩn, Giáng-Hương trông Người yêu đi theo những đám mây hồng Đến khuất, dạng nàng thần-thờ buồn-buồn: — Chàng cùng thiếp, than ôi, không còn có

Ba đời sum vầy vì lúc biệt non tiên, Đi về Trời chàng rửa sạch tình duyên Cùng tiên nữ. Mà ngày sau gặp gỡ, Chàng cùng thiếp, than ôi, không còn có:

Người bao giờ cũng tìm đến cảnh trần Tay gió mưa khổn khổ với gian truân, Tay chẳng đẹp lưng bừng như Nướ c

Nhược, Nhưng trí não, đã quen điều khổ cực, Không thể nào dìm dất đến non tiên, Sống cuộc đời rục-rũ chẳng chuẩn chuyên.

PHI-YẾN

CHỦ' MÓ'I

IN ĐEP

BẢN QUẢN XIN GIỚI-THIỆU
CÁC NGÀI, NHÀ IN TRUNG BẮC
TRƯỚC Ở PHỐ HÀNG BÔNG 61-
63, NAY GIÒN LẠI SỐ 107,
Phố Hàng Bông, Hanoi
CHUYÊN IN SỔ SÁCH, SÁCH HỌC
TRUYỆN IN SỔ SÁCH, SÁCH TÂY,
TIỂU THUYẾT BẢNG CHẾ TẤY,
QUỐC NGŨ. CÔNG VIỆC LÀM
RẤT NHANH CHÓNG BÀN QUẢN
GIỎY NHÀ MỘT VẦN NHIEU KIỂU
CHỮ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỒI
CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU RẼ
BẢNG MONG CÁC NGÀI Ở GẦN
XA CHIỀU CÓ, BẢN QUẢN
RẤT LẤY LẮM ĐA TẠ.

Các ngài muốn cần
hỏi gì về việc in xin
viết thơ cho ông:

PHAM HUU KHANH
CHỦ

NHÀ IN TRUNG - BẮC
107, Rue des Voiles - Hanoi. Tél. 855

Danh thiếp

Trước kia danh thiếp chỉ là một thứ đề riêng cho các bà quý phái bên Pháp, dùng trong các cuộc họp-họp có tính cách lễ-nghi, lối in bao giờ cũng nhã nhặn, đẹp mắt, và có vẻ sang trọng nhất là lối thiếp in chữ nổi (carte gravée) một lối thiếp in bằng thứ chữ, do tay người viết ra và mỗi khi dờ tay lên trên mặt giấy, thấy nổi lên từng chữ một. Vì thế những nhà in danh tiếng bên Pháp phải có một bọn thợ chuyên môn làm lối thiếp ấy.

Ngày nay danh thiếp không còn giữ vẻ đặc biệt riêng của nó, mà sự công dụng của lá thiếp lại có tính cách thông-thường, cho tất cả đàn bà, người nào cũng có thể in thiếp được.

Thiếp của đàn-bà nên dùng khổ giấy nhỏ, in chữ rõ ràng, dễ đọc, Giấy in nên dùng màu trắng, đừng vẽ vờn hoa lá, giống như những cánh thiệp ta thường thấy trong đám khao vọng nhà quê.

Người đàn bà có chồng in thiếp lấy tên chồng. Ví dụ ông chồng tên là Nguyễn-xuân-Phong. Thiếp in tên Mme Nguyễn-xuân-Phong là đủ. Trái lại, những bà có chức tước, nghề nghiệp, thiếp in nên đề tên mình và tên chồng nữa. Ví

như: tên bà Lê-Thủy, tên ông - Nguyễn-trọng-Du. Thiếp có thể in là Mme Lê-Thủy Nguyễn-trọng-Du. Đó là lối thiếp dùng trong các cuộc xã-giao có tính-cách lễ-nghi. Còn như đứng về phương diện buôn bán, giao-dịch về công việc thì người đàn bà có thể in luôn trong thiếp cả nghề-nghiệp, chỗ ở, hay hiệu buôn của mình ở đâu nữa.

Con gái in thiếp nên đề rõ chữ cô, cho dễ xưng hô. Đón bà ly-dị có thể đề riêng tên mình, cũng như người đàn-bà góa chồng, nếu không muốn giữ tên chồng, cứ lấy tên mình, nhưng không nên đề chữ veuve ở đầu, để tỏ cho người ta biết mình góa sớm, có thể sui cho người nghĩ rằng: mình có tính cách làm quởng-cáo cho mình đấy. Tóm lại thiếp nào của đàn-bà cũng không nên đề chỗ ở, chỉ trừ một trường-hợp đặc-biệt, là khi người đàn bà có việc làm hay buôn bán, vì một lẽ riêng bắt buộc phải đề chỗ ở của mình.

Thiếp có thể dùng thay thư, khi nào có những việc nhỏ, chỉ cần viết mấy chữ.

Khi ta nhận được thiếp của ai mời ăn uống hay chơi đâu, nhận lời hay từ chối cũng phải viết thiếp trả lời, năm sáu hôm trước. Sau khi dự tiệc ở đâu, trong vòng một tuần lễ cũng phải viết thiếp cảm ơn, nếu mình không tự thân đến chơi đáp lễ được.

Biểu ai vật gì nên kèm theo tấm thiệp, nhưng không nên viết chữ gì lên trên hết, trái lại, nhận được vật gì của ai tặng cũng phải viết thiệp cảm ơn và khen ngợi vật đó. Đến chơi nhà ai, nếu chẳng may chủ nhà đi vắng, nên để lại một tấm thiệp, bẻ gấp một chút ở đầu, tỏ vẻ tiếc rằng không được gặp gỡ chủ nhân buổi hôm ấy.

VÂN-ĐÀI

MỘT CANH BẠC TO

(Tiếp theo trang 10)

Bác-sỹ ngồi cúi mặt, không nói nửa lời. Người con gái tiếp: — Tôi chỉ sợ ông chết chưa kịp hiểu lẽ đó nên muốn nhắc ông đấy thôi. Bây giờ ông muốn chết thì mặc ông. Thôi xin chào ông.

Nói rồi thiếu-nữ lui ra. Bác-sỹ vụt ngừng đầu, đứng lên, gọi với: «Này cô».

Thiếu-nữ quay lại hỏi:

— Gì đó ông?

— Nhưng cô là ai? Tự đâu cô lại biết rõ quãng đời học-sinh của tôi?

— Tôi là một người tỉnh hơn ông, ông chỉ nên biết thế thôi. Nếu ông không muốn chết nữa thì ông theo tôi, đi...

Lời nói ấy có một mãnh-lực lạ thường. Bác-sỹ liú-liú bước theo chân người con gái lạ ấy như một đứa trẻ để bảo. Nàng dắt bác-sỹ trở lại sòng bạc cũ, đến cửa bác-sỹ hoảng-hốt hỏi: «Kia sao lại vào đây! Tôi đã tỉnh rồi kia mà.» Thiếu-nữ điềm-nhiên trả lời: «Thì cứ vào nào, sao bây giờ nhút nhát thế.»

Tới chỗ đánh bạc thiếu-nữ nói nhỏ vào tai bác-sỹ: «Bây giờ ông để mặc tôi đánh, nghe không?»

Rút ở víra một sấp giấy bạc, với một thỏi son đánh môi, thiếu-nữ tung thỏi son vào bàn. Thỏi son rơi xuống cửa lượng. Thiếu nữ đặt cả tập giấy bạc vào cửa đó. Lúc mở bát, đếm hột quả nhiên lượng thực. Chỗ bạc ấy vừa đúng một ngàn. Nhà cái giam 3 ngàn. Đến cái thứ hai, thiếu-nữ cũng tung thỏi son. Thỏi son lại rơi vào «lượng». Thiếu-nữ đặt cả 4 ngàn ở «lượng». Lượng nữa. Số tiền đó lên 16 ngàn. Lần thứ ba thỏi son lại rơi xuống lượng, số bạc nọ cũng nằm theo thỏi son. Người cái sắp mở bát, thì vị bác-sỹ vội vàng kêu: «Đặt vào «túc», cô, đặt vào «túc».

— Ông mặc tôi. Thiếu-nữ cương-quyết trả lời thế.

Lượng nữa. Mười sáu ngàn thành 64 ngàn. Lần thứ 4, thỏi

son rơi xuống của «tam». Thiếu-nữ đẩy cả bạc sang «tam».

Mọi người đánh bạc nhìn thiếu-nữ tỏ vẻ ngạc-nhiên, còn vị bác-sỹ kia thì dậm chân đập tay như điên: «Tôi van cô, nước bạc đương rền, lượng nữa! Trời ơi lượng nữa mà! Đánh vào lượng cho tôi! Còn rền, đánh vào kia!». Thiếu-nữ sẽ nói, dần từng tiếng một: «Cứ nguyên cửa tam, tôi muốn thế».

Ai cũng chắc nước bạc ấy, cô này thua, nhưng quái lạ, lúc đếm hột thì quả tam nữa thật. Đồng bạc lúc ấy lên to quá: 256 ngàn. Quãng thỏi son một lần nữa, thỏi son rơi vào túc. Đồng bạc lại sang cửa túc. Bác-sỹ mở to đôi mắt nhìn chồng chọc vào nàng. Bác-sỹ cho là cô này điên! Bác-sỹ chỉ thở dài, kêu lên: «Có ai đánh bạc nhớ-những thế bao giờ! Túc sao được! Phải lượng nữa, «ba bay mà!» (2)

Người cái, mặt nhợt nhạt, tuy run lên, mở bát... Cả phòng im lặng. Bao nhiêu trái tim hồi hộp. Riêng thiếu-nữ vẫn điềm-nhiên.

— Túc!

Bây giờ đến lượt người cái đeo bộ mặt của bác-sỹ hồi chiều. Hết tiền lẻ, người cái rút cuốn chèque biên trả thiếu nữ 768 ngàn.

Cầm tấm chèque và vợ đồng tiền ở bàn, thiếu-nữ dắt tay bác-sỹ đi ra:

— Đây số bạc của ông đây.

— Tôi không nhận, cô đừng bỏ mặt tôi thế.

Ông bạn người Pháp nóng nảy hỏi Thạc-sỹ:

— Thưa ông, ông nói cho tôi biết người con gái ấy là ai?

— Người con gái ấy là con một nhà triệu-phú ở Quảng-Đông, đã từng du học ở Pháp. Nhà nàng có một cái nhà nghỉ mát ở Macao, nên một năm nàng ở Macao tới 8 tháng. Thân phụ nàng mỗi khi đi vào các

QUÊ - HIÊN

Số 36, Phố Hàng Bò — Hanoi

CHUYÊN ĐÓNG GIẤY PHỤ-NỮ

CÁC BÀ CÁC CÔ MUỐN CÓ ĐƯỢC GIẤY BỀN, MỸ-THUẬT, NHẪ.... XIN MỜI LẠI HIỆU QUÊ-HIÊN SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

sống bạc, thường hay đem nạng theo, vì thế nạng mới để ý tới người học-sinh nọ. Lúc người học-sinh ấy đậu bác-sỹ rồi trở về Macao thì ngẫu-nhiên người con gái cũng ở đấy và chính người con gái đã thấy bác-sỹ thua luôn mấy hôm.

Khi bác-sỹ hết tiền trở về phòng, người con gái theo sau, nhưng không để cho bác-sỹ biết và câu chuyện xảy ra sao, các ông đã rõ đó.

— Rồi thế nào nữa?

Thạc-sỹ tiếp:

— Khi vị bác-sỹ nọ không nhận số tiền cô kia tặng, cô ta vội-vàng bảo bác-sỹ:

— Xin lỗi ông. Tôi tưởng ông đương thiếu tiền, còn tôi thì thừa nên tôi định đưa ông chứ thật không có ý gì khác. Thôi ông ở lại, nhưng trước khi từ giã xin mạn phép ông, nói điều này. . .

— Cô cứ nói.

— Tôi đã coi cách đánh bạc của ông. Ông giỏi về khoa toán-học, và lại ưa môn «thích-ngộ Pháp»(1) (calcul des probabilités) nên nhất nhất ông đều theo cách tính của ông cả. Ông lầm lẫn. Đánh bạc thì chỉ có đỏ đen. Những thắng cờ bạc lỗi toàn là thắng khổ rách, mấy kẻ đã làm giàu! Đời cũng là một canh bạc ông ạ, vô số người tài-trí ngang nhau, thế mà sao có kẻ ở địa vị hơn, kẻ ở địa vị kém? Kẻ hơn là gặp may nên đắc-thắng. Kẻ kém là gặp rủi nên thất bại. Đã biết bao nhiêu Tôn - Trung - Sơn, bao nhiêu Edison, bao nhiêu Marconi mai một trong sự rủi? Vậy những người ấy cũng đáng tự tử cả chắc?

Một phút yên lặng.

Bác-sỹ như tỉnh giấc mộng lớn, mặt mày hớn hờ, run lên vì cảm-dộng, nắm lấy hai tay thiếu-nữ, nói một giọng chân-thành:

— Xin cảm ơn cô! Tôi đi học 20 năm không bằng học một phút trong lời cô nói...

Ông bạn người Pháp nóng ruột, muốn biết hết câu chuyện đương hay, vội hỏi:

— Còn nữa chứ? Rồi sao?

T A V A T H I - N H Â N

Thi - nhân chẳng khác tranh tuyết - mỹ
Làm của chung ngắm - nghĩa muôn đời.

Thiếp đề thi-nhân sầu ứa lệ,
Nào-nùng đợi thiếp dưới trời sương.
Đêm cứ mau đi, dờn sáng lại
Cho tàn mộng đẹp khách mơ hương!

■

Biết trước rồi đây lời oán trách,
Sẽ tìm đến thiếp đề mà than,
Sẵn sàng, thiếp đợi lòng đương rách...
(Lặng! Đề thi-nhân rộn tiếng đàn)

■

Mà đã bao lâu chàng ngừng bật.
Mong thơ, các bạn ngẩn-ngờ chờ,
Thiếp lúc bên chàng, thường giục đã,
Chàng thêm lơ-đăng với giấy tờ.

■

Rồi một đêm kia chàng bảo thiếp:
« Lòng đau mới viết nên lời thơ,
« Ta ở bên mình, êm mộng đẹp,
« Minh là Cao-Vọng của đời ta.

■

« Ta là thi-sĩ trong những lúc:
« Mộng lòng mờ-mịt tận nơi xa,
« Khi nào tình-yêu bền, hóa đứt
« Nhưng chắc muôn năm mình yêu ta! »

■

Ôi! thiếp biết, lời thơ bất diệt
Muôn muôn năm sống ở lòng người,
Chỉ những trái tâm đầy lệ huyết,
Đầy hận tình mới bật nên thôi.

Thiếp đề thi-nhân sầu ứa lệ,
Nào-nùng đợi thiếp dưới trời sương.
Đêm cứ mau đi dờn sáng lại
Cho tàn mộng đẹp khách mơ hương.

■

Bởi thiếp biết rằng, tình lang ơ!
Chàng là thi-sĩ của muôn người,
Phải đâu là của riêng mình thiếp;
Nên thiếp đem chàng thiếp trả đời.

■

Sau đêm sương đợi, đêm giải đó,
Đời được nghe bài tình-hận-ca
Của người thi-sĩ hằng mong nhớ,
Đời lại âm-thầm để lệ sa.

■

Đời có biết chăng giọng lệ huyết
Thấm khắp trên bài tình-hận-ca,
Đời đã mua bằng hai cái chết
Của lòng thi-sĩ với lòng ta?

■

Nhưng tình ta sẽ sống muôn năm,
Với thơ bất diệt của thi-nhân,
Cho bao mỹ-nữ tranh nhau ước
Được gởi tình trong một áng văn.

THUY-AN

— Rồi người bác-sỹ ấy đi học đậu thạc-sĩ.

— Nhưng có bao giờ gặp người thiếu-nữ kia không — tôi hỏi thế?

— Gặp luôn, ngày nào cũng gặp.

Hai vợ chồng Thạc-sĩ cùng cười nhìn chúng tôi.

Thạc - sĩ nói: thưa hai ông, người thiếu-nữ ấy là nhà tôi đây, còn chính tôi là cái anh bác-sỹ mê muội trong truyện.

Chúng tôi chưa kịp lộ vẻ ngạc nhiên thì...

Vợ thạc-sỹ sẽ cúi đầu nhìn chúng tôi, mỉm cười rồi bảo:

— Từ đó tôi không đánh canh bạc nào to thế nữa.

Ông bạn người Pháp thực thà đáp lại:

— To thật! Một canh bạc được ngoài một triệu!

— Không phải — Lời vợ thạc-sỹ — Tôi được hơn thế, canh bạc ấy tôi đã được một của báu vô giá: Chồng tôi.

Trời bắt đầu tối. Gió thổi lạnh lạnh. Ngồi trên chiếc ca-

not rẽ nước đưa chúng tôi về Hồng-Kông, chúng tôi chốc chốc lại ghé lại Macao và đã bảo nhau: « Trong canh bạc đời, chúng ta cùng «đen» cả nên không ai được làm người thua bạc may mắn ấy. »

BẮNG-DƯƠNG

(1) Một môn học nói về sự may rủi của mọi sự, chuyên về đánh bạc.

(2) Tiếng «ba bay» trong lối đánh sôc đĩa cũng có dùng, nghĩa là cứ ba cái nọ rồi một cái kia thí dụ: cứ ba cái chẵn rồi một cái lẻ, rồi lại 3 cái chẵn.

Ngày xuân các bà muốn chụp ảnh đã có bà Thanh-Quý.

Chỉ có 1 \$ 80, 10 kiểu ảnh 4×6 khác nhau. Gọi về nhà riêng các bà, hoặc chụp ngay phong cảnh thực bên ngoài. Hanoi thiếu gì thắng-cảnh đẹp. Một dịp kỷ-niệm rất tốt cho những nhà du-lịch các tỉnh về chơi Hanoi

Mme THANH-QUÝ CHEZ PHOTO ANH
Hanoi-5, Rue Takou, - Hanoi
(Cạnh búp Hàng -Đậu)

Kính cáo độc - giả

Đề đáp lại tấm thịnh-tình của chư quý-vì, chúng tôi đã đem hết tài mọn làm nên số báo Đàn-bà Mùa-Xuân này. Nếu các bạn cho tờ Đàn - bà là tờ báo đáng đọc đáng được các bạn ủng-hộ thì các bạn nên cõ động cho Đàn-bà — mỗi bạn kiếm dùm thêm cho 2 độc - giả — để trong lúc khó khăn hiện thời Đàn-bà có thể tiến nữa, và tiến mãi. Như vậy các bạn đã vừa là ân-nhân của Đàn-bà lại là bổn phận một phụ - nữ Việt-nam: ủng hộ bồi-đắp một cơ-quan độc-nhất của khắp chị em ba-kỳ. Chúng tôi cảm-tạ các bạn trước.

Số báo sau nếu nhà in làm kịp sẽ ra vào mùng tám tết nghĩa là ngày thứ sáu 13 février 1940.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

MỘT CÁI TẾT

CỦA TRỊNH-LÊ-HOÀNG

MỖI lần tết đến là một lần gọi sống lại trong lòng tôi một quãng đời đã qua.

Năm ấy tôi lên 11 tuổi: Má tôi mất đã 2 năm và tôi ở với ba tôi, rất được người yêu-thương, chiều chuộng. Tết đến! tôi reo lên, vui mừng hơn hở... Tôi nghĩ đến những tết khác, ba má tôi mua cho tôi bao nhiêu là đồ chơi đẹp; dẫn tôi đi xem chớp bóng, mua bánh kẹo cho tôi.

Năm trước, má tôi mất rồi mà ba tôi cũng chẳng quên quà tết của tôi. Vậy thì năm nay, tôi vừa được lên lớp, vừa được thưởng thứ nhất có lẽ nào ba tôi quên ban khen tôi sao! Mà, mới 11 tuổi, đã nhớn gì mà không chơi nhỉ!

Trời! tết của tôi sẽ to đến thế nào?

— Ba ơi! ba mua cho em con búp-bê biết nói, biết ngủ mà chúng ta thấy hôm nọ, ba nhé!... Ba mua cho em nhiều bánh kẹo... Ba mua cho em con ngỗng bông to tướng bày ở Chaffanjon ấy... Ba mua...

Ồ! tôi xin nhiều thứ quá mà ba tôi đều gật đầu, tôi sướng biết chừng nào!

Hôm 29 tháng chạp, Tôi chỉ mãi nghĩ đến đồ chơi nên ăn ít mà tối đến, nằm mãi mới ngủ được. — Nhưng cả đến trong giấc ngủ, tôi cũng thấy các thứ đồ chơi ấy. Này con búp-bê mũm-mĩm và xinh xắn, biết ngủ, biết gọi «ba! má!», này con ngỗng bông trắng nuốt, chiếc tàu hỏa có máy, những bánh kẹo ngon lành... Tất cả những thứ đắt tiền ấy, tôi sẽ có. Tôi sẽ làm chủ những đồ chơi tốt đẹp mà ngày nào đi học về, qua các gian hàng lớn tôi cũng không quên đứng lại ngắm nghĩa bằng cặp mắt ước muốn, thêm thương.

Lòng ham muốn của tôi mạnh mẽ quá: tôi chạy vụt đến bên lò sưởi... Ở kia! tôi nhìn thấy những gì! Tôi vội ngồi xếp xuống đất,

lần lượt lôi những thứ trong lò sưởi ra: Đây, một con búp-bê cao-xu rẻ tiền, mấy con ngỗng nhỏ bằng thủy-tinh, một chiếc xe ô-tô bằng sắt, hai hộp bánh quế, ít thứ kẹo vặt... Mất tôi hoa lên -- Tôi bới, tôi lục -- Tôi tìm, mà than hời!... dưới lớp giấy cắt nhỏ, tôi còn thấy gì hơn đâu!

Tôi vớt con búp-bê Nhật-bản ra một bên, làm rơi cả miếng kẽm dựng ở cạnh đấy. Một tiếng vang mạnh -- Nản quá, chán quá tôi bỏ tất cả đồ chơi, uể oải đứng dậy -- Tiếng chân bước nhẹ nhẹ bên tôi. Tôi quay lại: ba tôi vào đấy. Tôi buồn vô cùng, chỉ muốn trách ba tôi cho hả dạ... Nhưng tôi vừa ngược mắt lên, gặp ngay cặp mắt ba tôi. Người nhìn tôi một cách âu-yếm, dịu-dàng và buồn quá. Tôi không có can đảm nói, chỉ tăm túc chạy lại nằm lăn ra giường, ôm vội lấy chiếc gối, áp vào ngực. Tôi cắn mãi riềm gối, run lên.

Ba tôi tiến lại bên giường, ngồi cạnh tôi và nâng mặt tôi lên:

-- Nguyên-Phong! đừng buồn nữa em!... Nhưng kia hình như em khóc: mắt em bóng quá!

Tôi nhìn người hơi tỏ vẻ oán-trách. Rồi áp úng mãi mới nói:

— Ba hẹn... cho em... nhiều mà hôm nay... ba cho em... được từng ấy thứ à? Ba khen em học nhất lớp đấy! Ba hứa gì nào?

Tôi khóc nức nở. Ba tôi lấy khăn lau nước mắt cho tôi nhưng tôi vẫn không hết giận, còn mĩa mai mãi:

--- Ba hẹn với em, ba quên rồi sao? Xưa nay ba có sai lời hứa với em bao giờ. Ba hứa sẽ yêu em mãi... yêu em mãi. Thế mà má mất được có ít lâu, ba không quý em như trước. Hay ba để tiền cho vợ lẽ! à chắc thế rồi nếu không, tại sao ba chẳng chiều em? Ba bảo với má là ba chẳng lấy vợ nữa, ba quên ư? Ba...

— Nguyên-Phong! Hãy nghe ba một chút! Em đừng buồn, đừng nói ba như thế, tội nghiệp — Ba có vợ lẽ đâu, sao em nói thế? Bây giờ, ba còn yêu em hơn lúc em có má. Ba muốn chiều em và mua nhiều đồ chơi cho em song vì ba không có nhiều tiền như mấy năm trước...

— Ba chối! Ba dối em!

Ba tôi mở hộp bánh quế và đổ tôi ăn nhưng tôi hất tay người ra — Em không ăn, em không ăn đâu, ba cất đi.

--- Em! đừng giận ba mà ba buồn. Đạo này mọi thứ đều đắt đỏ; không làm ra tiền lại cứ phải tiêu đi, em bảo sao mà ba chẳng nghèo... Mua cho em từng ấy đồ chơi, đối với cảnh cha con mình bây giờ là sang trọng rồi, sao em chê ít? Em đã 11 tuổi trên đầu, nên nghĩ mà thương ba chứ... 11 tuổi, con nhà nghèo ở nhà quê đã phải làm lụng vất vả, khó nhọc, chỉ lo cho đủ ăn là may, có đâu được như em — Em hiểu ba đi, đừng hờn nữa. Ba không làm em sung - sướng được, ba không vui gì...

(Xem tiếp trang 26)

TÌNH THƠ

Xuân len khe cửa len vào
Tìm ta trong giấc mộng đào
đương say,
Ôm xuân tràn ngập hai tay,
Xuân xưa với lại xuân này
khác chi.

Ngày trời xuân lại, xuân đi,
Thiếu quang có hạn, trà mi
có chừng,
Trong ta, riêng vẫn từng
bừng
Vườn lòng xuân chẳng thôi
ngừng nở hoa.

Dung nhan theo áng mây
qua,
Sân thu trắng để sương sa
mấy lần.
Khóc thương tiếc cảnh xuân
tàn
Ghi trên ngán lá bao hàng
lệ rơi.

Riêng lòng một áng xuân
tươi,
Thời gian trắng nhạt, lá trôi
vẫn còn,
Trăm-năm giữ một thi hồn
Tình thơ lai láng bao nguồn
thắm tươi.
VÂN-ĐÀI

CÁC KIỂU ÁO MÙA XUÂN

(Tiếp theo trang 19)

M U O N

Tu'oi' nhu' hoa

TẤT cả cỏ cây cho chí cửa nhà bạn đều « dọn mình » đón rước chúa Xuân thì bạn hẳn nên có một vẻ mặt xinh tươi gấp bội ngày thường để dự vào cuộc đón rước tung bừng kia! Và Tết nếu đã là dịp cho chúng ta sang sửa cửa nhà thì cũng là dịp cho chúng ta sang-sửa lại sắc đẹp, làm lại một làn da mới.

Suốt một năm chong chắt hết lớp kem phấn này, đến lớp kem phấn khác, da mặt bạn dù có được gột rửa hằng ngày nó vẫn giữ trong lỗ chân lông những bụi-bặm.

Muốn có một làn da mới bạn phải rửa tận cùng trong chân da cách rửa ấy tây gọi là « desincrustation » hay « peeling » thường chỉ làm trong các mỹ-viện vì phải dùng tới sức điện, tới máy-móc, và phải có người chuyên-môn mới làm được. Đây là một lối « desincrustation » ở một mỹ-viện Pháp: người chuyên-môn sửa sắc đắp lên mặt bà một chất lỏng làm bằng những thứ cây nghiền nhien, hoặc những chất hóa-học có đặc-tính rửa sạch da. Rất nhẹ-nhàng người ta soa nắn (massage) mặt để cho chất ấy thấm mãi vào trong cùng những thớ da. Những tế bào chết, những chất bẩn đọng ở trong các thớ da ấy, bám vào chất thuốc, ngón tay soa nắn sẽ kéo dần dần ra hết.

Đoạn, người ta bôi lên mặt bà một thứ kem bổ-dưỡng da để trong 15 phút người ta mới thấm khô đi bằng thứ giấy hút nước. Trong khi rửa da, bà vẫn ngồi dưới ánh một thứ điện rieng.

Người đàn bà Âu-Mỹ đã có thói quen mỗi năm một lần đi mỹ-viện gột rửa da theo cách ấy hoặc cách khác. Nhưng chị em ta chưa có thói quen đi mỹ-viện, ta cũng có thể gột rửa lấy da mặt bằng những phương pháp ở lăm tay ta vậy.

1-) Đun một nồi nước sôi mở vung lấy cái khăn chum lại cúi mặt xuống sông để hứng những hơi nước nóng nó làm dần các thớ da, các lỗ chân lông.

2-) Trong khi ấy đã đánh sẵn một cái lòng trắng trứng gà rồi, sông xong bôi lòng trắng trứng lên mặt, ấn mạnh tay cho lòng trắng thấm vào tận cùng da mặt. Các thớ da sông hơi nước nóng là cốt cho dẫn ra để dễ thấm trứng. Nhớ soa cả lên cổ.

3-) Mười lăm phút sau lấy bông thấm nước nóng có pha borate de soude chùi nhẹ nhẹ, rửa mặt một lần nữa bằng nước ấm rồi bằng nước lạnh. Tốt hơn nếu nhà bạn có cái ống phun nước để là quần áo bạn nhờ em hay chị gái phun mạnh vào mặt bạn cho các tia nước bắn rất lên da, máu trên

mặt sẽ chạy mạnh, và tia nước càng mạnh càng vào sâu trong thớ da, rửa sạch da hơn. Sợ như thế không được vệ-sinh và nếu nhà có máy nước, bạn mở máy lấy tay bịt miệng vòi để mặt hứng những tia nước vọt ra. Một cái ống bơm nước hoa cũng có công dụng ấy.

Da bạn nhờn nên lấy miếng bông thấm éther sulfurique (bán ở hiệu thuốc) soa khắp mặt. Theo đúng những phương pháp dẫn-dị này, bạn sẽ thấy da mặt bạn tươi sáng rõ-ràng hơn lúc thường nhiều lắm. Bây giờ bạn nên đánh kem phấn thế nào để sáng mỏng một nhìn bạn, người ta nói: « da bạn mơn-mỏn như cánh hoa đào » kể thì cũng khi quá, chỉ-trừ khi nào bạn ngà hơi rượu. Nhưng người đàn bà thanh-lịch biết điểm-trang theo thời-tiết thì mùa hạ lối trang-diêm phải cho mắt người nhìn một cảm-giác dịu-dạng mát-mẻ, mùa đông một cảm-giác mận-nồng ấm-áp. Và mùa xuân, khuôn mặt bạn, là cả một trời xuân trong sáng đấy. Huống hồ tết, nhà nào cũng có vẻ rực-rỡ tung-bừng, nhà nào cũng đầy sắc hoa và sắc hồng của pháo, bạn phải trang-diêm thế nào cho màu rực-rỡ của pháo của hoa đừng át mất cả sắc mặt bạn. Bạn hãy thử - tự theo những phương-pháp sau này:

Tối ba mươi bạn đã thức khuya, da bạn mai mai, sẽ không ăn phấn. Sáng ra, bạn lấy khăn thấm nước nóng già vã lên mặt rồi lại vã bằng nước lạnh, cả hai thứ nước có pha ít giọt alcoolat de lavande hay eau de cologne. Da bạn sẽ tươi nhuận lên.

Đánh kem

Soa ít kem và miết cho đều, lấy đầu ngón tay vỗ nhẹ-nhẹ lên mặt cho kem thật ăn vào da, nếu kem ấy là một thứ kem gốc (fond de teint) màu hương càng tốt.

Đánh má hồng

Chọn thứ phấn màu hồng ngả về đỏ (thứ ngả về vàng

dùng trong mùa nực) đánh thấm hai bên gò má chỗ cao nhất, gần mắt nhất. Đưa nhẹ lên phía thái-dương và nhạt dần đi. Thoa một chút dưới cằm một chút trên vầng trán và phớt qua cả cổ nữa. Phải thoa cho có ý nhị kín đáo, đừng thấm quá trông rất xấu như phường chèo.

Đánh phấn

Đập nhiều phấn lên mặt, sau lấy chiếc bàn chải hay chiếc khăn lụa mềm chùi nhẹ lên mặt cho những mảng phấn ngoài đi bớt chỉ còn lại một lượt phấn đã ăn miết vào với kem thôi.

Thoa son

Mở rộng miệng ra đánh khắp từ mép trở vào lấy tay di cho miết xuống môi bôi qua một chút crême (đừng bôi đến bóng nhẫy) Màu son đồng màu với má hồng hay thậm hơn một chút nhưng cốt màu gốc, của hai thứ vẫn là một (ví dụ má hồng màu hương nhạt, son màu hương sẫm, đừng dùng má hồng màu da cam mà son màu đỏ chói).

Lông mày lông mi

Cần phải sửa cho thật kỹ vì chính nó cho khuôn mặt cái vẻ rạng-rỡ. Đánh phấn rồi nhớ chùi sạch lông mi hay chải cho kỹ để khỏi có bụi phấn bám (Xem tiếp trang 6)

CON. — Ba ơi, độc thân là thế nào?
BỐ. — Là không lấy vợ, như vậy sướng lắm. Nhưng con đừng bảo má thế nhé?

Mồng một tết...

Tiếng pháo ở vùng quanh nổi vang dậy. Hai cha con tôi lại gần cửa nhìn ra đường. Một dãy thiếu-nữ mặc áo đủ màu đi qua trước nhà, vẻ mặt tươi cười hơn hớn. Tôi chỉ một cô và quay lại bảo ba tôi:

— Ba ơi, cô này mặc áo nhung đỏ giống áo em quá ba nhỉ! Ba xem, vui không ba? A, chúng mình cũng phải đi chơi tết một tý chứ. Ba mở tủ lấy áo nhung và kiềng vàng cho em, em sẽ sắm sửa cho ba xem... em sẽ đi chơi với ba và ba sẽ mặc bộ Smoking của ba ấy mà!..

Tôi lại cười ngặt nghẽo:

— Chúng mình còn giàu sang chán, ba nhỉ!

Nhưng tôi im ngay vì tôi thoáng thấy đôi mày ba tôi nhíu lại, người hơi mím môi và để tay lên vai tôi làm tôi biết người run. Tôi vừa lo, vừa ngạc nhiên.

— Ba làm sao vậy, ba?

Người dặt tôi vào ngồi ở ghế. Người vẫn ngồi im, cúi gằm mặt nhìn đất. Người để tôi ngồi trong lòng người, rồi nói nhỏ:

— Em đừng giận ba... Em tha lỗi cho ba. Em ừ đi rồi ba mới nói được. Em ơi, bộ smoking của ba, ba đem cầm rồi và cả chiếc kiềng vàng của em nữa. Em ạ, bộ smoking người ta chỉ cầm cho ba 5 đồng thôi, em Hồng nó đi cầm hộ. Còn chiếc kiềng của em Hồng nó đem về gán cho mợ Trác không được ba đành đi cầm, lấy. Người ta bắt ba đưa căn-cước ra. Người ta đọc đến tên ba, cứ nhìn ba mãi, ba xấu hổ quá...

Người gục đầu xuống, và tôi thấy mấy giọt nước mắt đỏ trên tay tôi.

— Trời! hai mươi chín tết tôi đã khóc.

Sáng mồng một lại đến lượt ba tôi!

Mồng hai tết...

Cha con tôi đang đánh cờ triangles thì có khách đến: một người nhà quê, bị bông hai tay đến chữa... Ba tôi mỉm cười, khời hải bảo tôi.

— Người ta « mở hàng » cho ba rồi! Cầu sao năm nay ba có nhiều khách:

Tôi thấy có bệnh nhân đến, cũng đã mừng thầm, tôi nhìn người ta và nói đùa:

— Ba ạ, người nhà quê này chắc « xộp » lắm đấy. Em thấy hầu bao của người đi với bác ta to quá. Phú-hộ đấy nhỉ!

Nhưng trước khi ra về, người « phú-hộ » của tôi mở hầu bao lấy ra một chai chè mạn và năm hào chỉ, chấp hai tay lại trước mặt ba tôi:

— Bầm quan, chúng con nghèo lắm. Chẳng may chú cháu bị bông nên đem đến đề quan làm phúc chữa giúp. Xin quan châm chước cho... chúng cháu chẳng có gì, năm mới chỉ biết biếu quan chai chè mạn.

Ba tôi từ chối, không lấy gì cả, người rất vui lòng giúp những kẻ khó hơn mình và sung sướng vì đã theo bọn phạn. Người kia cứ nằn nì ba tôi nhận, và nói, nếu không, họ sẽ tử thân lắm. Ba tôi đành nhận bao chè và giả lại năm hào.

Hai cha con tôi nhìn nhau... Ba tôi hẳn như tôi, cũng thấy tình nhân loại tràn trong lòng và bao nhiêu buồn thương thấm thía rung động trái tim...

TRINH-LÊ-HOÀNG

Cùng các bạn gửi bài hoặc hỏi về mục chuyện riêng

Những bài của các bạn và những câu trả lời sẽ lần-lượt đăng trên các số sau.

Cô Roland Nhấn Bà-ri-a, bà Nguyễn công-Kiểm Tuyên-quang, bà Ng: - xuân-Quang Mỹ-tho, ông Phạm-gia-Huệ Thái-bình, cô Ng: thị-Dược Bắc-liên, ông Lê-huy-Tín Vĩnh-yên, bà Ng: đặng-Lầu Phan-thiết, mai-son Tân-Long Pnom-Penh, ông Ng: hữu-Văn Lạng-son, bà Vĩnh Phong-Thanh, cô Thu-vân Hanoi, Bazar Trường-xuân Pnom-Penh, Mme Đỗ-hữu-Thế Haiphong, Kiésque Thanh-Tao Vinh, bà Ng: quang-Khải Phát-Diệm, ông Huỳnh-phước-Tồn Phước Long, cô Ng: thị-Diệu Trà-cu, ông Ng: văn-Sanh Trà-vinh, ông Ích-Trí Ninh-bình, ông Lê-văn-Ngôn Vientiane, ông Ng: hữu-Lâm và ông Ng: đình-Trị Hón-quần, ông Phó-như-Khanh Ninh-hóa, cô Phạm lê-Trà Bắc-Giang, Librairie Quảng-Ngãi, ông Ng: văn-Liên Thủ đầu-Một, ông Ng: văn-Vang Fort - Bayard, ông Phạm-bá-Như Thái-Nguyên, ông Trảo-hữu-Trung Long-Thanh, Librairie Hương - Giang Huế. Melle Thái-Niah Tuyên-Quang, ông Lương vĩnh-Thâm Tuy-hòa, cô An-thị-Quý Bến-Thủy, cô Bạch-kim-Chi P. ekkak ông Ng: hữu-Văn Tuyên-Quang.

Đã nhận được mandat xin cảm ơn quý vị.

trắng. Nhớ chải cả chỗ chân tóc ở gần chân nữa.

Nếu mắt bạn không trong-trẻo, khi rửa mặt xong nên vắt một chút chanh vào chén nước ngâm mắt một hai phút. Về mùa xuân tươi sáng này chớ đánh quầng mắt thâm, không hợp với vẻ mặt hồng hồng rực-rỡ đâu.

Thôi như thế là bạn có thể tự tin rằng đứng bên cây đào thắm, hoa đào kia không nuốt được vẻ mặt của bạn. Bạn hãy vững lòng đi dăng lời chúc tụng ở khắp các nhà quen và bạn hãy hái lấy những lời ca tụng về mặt nông mận của bạn trong những mắt nhìn khen-ngợi kia!

Nhưng...

Bạn quên ngày Tết sẽ là ngày đôi bàn tay của bạn phải phở ra nhiều nhất trước con mắt của bạn bè. Bạn cầm cốc rượu, bạn xiên bánh mứt, và mắt người ta sẽ nhìn đôi tay bạn dịu-dàng đưa cốc rượu hay miếng bánh lên môi. Vậy bạn chớ quên săn-sóc đặc-biệt nó trong mấy ngày tết. Buổi sáng hãy theo như dưới đây mà tập cho tay được mềm dẻo. Trước khi đi chúc tết lấy một mũi chanh bóp ra soa khắp tay.

Thời kỳ: Nắm chặt tay lại, rồi sòe hết sức bàn tay ra rồi lại nắm lại làm độ 10 lần như thế.

Thời kỳ: Gập ngón tay xuống từ đốt đầu rồi sòe rộng tay ra làm 10 lần.

Thời kỳ: Xoay tròn bàn tay theo hai chiều.

Thời kỳ: Buông lỏng bàn tay xuống độ 1, 2 phút.

Thời kỳ: Chắp tay lại như lúc ta lễ, đưa khủy tay lên từ từ, ngón tay vẫn áp với nhau, lưng bàn tay hợp thành với ngón tay một hình góc. Từ từ buông khuỷu tay xuống, làm vài ba bận.

Cô THÚY

CUỘC THI CỦA ĐÀN-BÀ

Nhân dịp đầu xuân, Đàn-bà đặt ra cuộc thi này để mua một phút giải-trí cho chị em

1) Viết thể nào cho có thể dùng toàn những con số 9 mà thành một nghìn (1000)

2) Nhân cách nào để nhân một đồng bạc với một đồng bạc cho thành ra 100 bạc.

3) Tìm ở trong truyện Kiều 2 câu nói tới 6 người.

4) Có bao nhiêu người dự kỳ thi này?

Sở dĩ chúng tôi đặt ra câu hỏi thứ 4 là có ý muốn định đoạt thứ tự các bạn đáp trúng cả ba câu trên.

Chúng tôi đặt ra 10 giải thưởng:

1) Giải nhất một món đồ đáng giá bằng len do có Trinh - lệ - Hoàng đan,

Giải nhì một năm báo Đàn-bà.

Giải ba sáu tháng báo đàn-bà, từ giải tư tới giải 10 3 tháng báo, từ giải 10 tới giải 20, 1 tháng.

Bài dự thí đề cho: Directrice du « Đàn-bà » 76 Wiélé, ngoài bì đề: dự cuộc thi Đàn-bà.

Hạn nhận bài: Tối bữa 1er mars 1940,

ROBERT BEAU

JOAILLIER
HANOI - HAIPHONG

BÁN VÀ BẢO LĨNH
CÁC THỦ ĐỒNG-HỒ TỐT CÓ TIẾNG:

ROLEX
OMEGA
JUDEX

VÀ ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
LA VEDETTE

CÙNG CHÚC TÂN NIÊN

ĐẠI TỬU GIA

ASIA

Ở góc phố hàng Bông và Julien Blanc

Giấy số: 1226

ASIA

Thực phẩm tinh sảo

ASIA

**Trang hoàng
thanh - nhã**

ASIA

Nhận đặt tiệc

ASIA

Thừa tiếp chu đáo

ASIA

Giá cả phải chăng

ASIA

Có rượu ngon

Là một tửu gia danh tiếng mới khai trương ở tòa nhà ba tầng

ASIA

Đã nổi danh tại các thành-phố có tiếng ăn chơi :

Thượng hải, Quảng đông, Hương-cảng

ASIA

Có bán bánh mặn và bánh ngọt về buổi trưa

có từ 0\$ 10 cũng có thể ăn được

ASIA

Tiếp các quý khách cả ba ngày Tết

